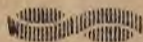

EDGAR WALLACE

Instinctul lui J. G. Reeder

— Nuvele polițiste —

Traducere autorizată de Dr. I. V.

Traducere autorizată în limba română

Titlul original englezesc :

The Mind of Mr. J. G. Reeder

GARDIANUL POET

Ziua în care d. Reeder fu delegat să lucreze în biroul procurorului, a fost într'adevăr o zi fatală pentru d. Lambton Green, șeful sucursalei Băncii „London Scottish Midland”.

Sediul acestei sucursale era la colțul dintre strada Pell și Bulevardul Firling pe partea dinspre câmpie. Clădirea era destul de mare și era închiriată, contrar obiceiului, în întregime, sucursalei băncii.

„Luna Traction Company”, care dădea de lucru la vreo 3000 de oameni, „Associated Novelties Corporation” care avea o cifră de afaceri enormă și „Laraphone Company”, aveau depuse sume mari de bani la această sucursală. Și firmele acestea erau numa' trei din cei mai importanți clienți ai băncii.

În vederea plăților săptămânale, Centrala trimetea în fiecare Miercuri după amiază, în numerar, sume mari de bani, care se păstrau în case de fier. Aceste safe-uri se aflau zidite sub camera particulară a d-lui Green, dar nu se putea ajunge la ele decât din sala casieriei, printr'o ușă de oțel. Ușa era vizibilă din stradă și pentru a se înlesni supravegherea, fusese instalat deasupra ei un reflector electric. Afară de aceasta fusese angajat și un paznic, în persoana soldatului pensionar Arthur Malling.

Banca făcuse un aranjament cu circumscripția polițienească din apropiere, în sensul ca un gardian să treacă la fiecare patruzeci de minute prin fața clădirei. Gardianul avea obligația să se uite pe fereastră și să schimbe semnale cu paznicul de noapte.

În noaptea zilei de 17 Octomvrie gardianul Burnett, care era de serviciu, se opri conform consemnului în fața băncii și se uită înăuntru. Ceeace îl surprinse mai întâi, a fost faptul că reflectorul de deasupra ușei de oțel nu era aprins. Paznicul de noapte lipsea deasemenea. Gardianul, devenit bănuitor, nu așteptă mult ci alergă spre fereastra cea mai apropiată, pe care o găsi

deschisă, spre marea sa spaimă. Se cățăra înăuntru și strigă pe Mallig. Nu-i răspunse nimeni. Încăperea mirosea greu, dulceag. Un miros pe care el nu-l putea defini. Sala ghișeurilor era goală. Observând lumină în cabinetul particular al Directorului, gardianul deschise ușa și zări un individ zăcând pe podea. Era paznicul! Măinile acestuia erau încătușate, iar genuchii și gleznele erau strânse cu o curea.

Gardianul găsi și explicația mirosului dulceag. Deasupra capului paznicului atârna un vas de tablă, cu fundul găurit, din care picura în continuu un lichid pe bucata de vată cu care era acoperită fața lui Mallig. Burnett, care fusese rănit în războiu, își dăte imediat seama că e vorba de cloroform. Il trase pe Mallig în hall, îndepărtă vata, dădu alarma și încercă să-l readucă la viață.

Poliția sosi în câteva minute. În același timp sosi și un medic, care se afla din fericire la comisariat când se dăduse alarma. Însă toate încercările de a-l readuce pe Mallig la viață fură zadarnice.

„Era probabil mort, când a fost găsit” spuse medicul. „Ași dori să știu ce înseamnă sgârieturile de pe mâna lui dreaptă”.

Deschizându-i dreapta se observa cam vreo duzină de sgârieturi mici, care păreau să fi fost făcute de curând, căci podul palmei era încă umed de sânge.

Burnett fu trimis imediat la d-l Green, care locuia după colț, în Firling avenue, într-una din vilele construite într-un stil atât de cunoscut oricărui londonez. Polițistul observă lumină în interiorul casei și ușa-i fu deschisă imediat ce atinse soneria. D. Lambton Green era complect îmbrăcat și părea să fie foarte iritat. Burnett observă un geamantan, o cuvertură și o umbrelă așezate pe un scaun în hall.

Directorul ascultă, palid la față, ceea ce-i spunea Burnett despre cele întâmplate.

„Cum, s'a spart la bancă ? Imposibil !”, aproape că sbiera. „Dar asta e teribil !”

Cât pe ce să se prăbușească. Era așa de iritat, încât Burnett trebuia să-l sprijine.

„Eu — eu voiam tocmai să plec”, spuse el fără noimă, pe când mergea cu polițistul spre bancă. „De fapt mi-am dat demisia, am lăsat o scrisoare, care va explica totul”.

Directorul deschise sertarul biroului său, într-un cerc de oameni, care îl priveau cu bănuială, se uită înăuntru și se prăbuși pe un scaun.

„Nu sunt aici!” urlă el.

„Le lăsasem aici — cheile — și o scrisoare”.

De disperare leșină.

Când își reveni în fire se găsi într'o celulă a comisariatului de poliție. În cursul zilei fu interogată de către comisar, și auzi, scos din fire, acuzația ce i se aducea: asasinarea lui Arthur Malling și furtul unei sume de 100.000 lire sterline.

* * *

Câteva zile mai târziu — într'o dimineață, D-l John G. Reeder își mută biroul din Lower-Regent-Street în încăperile incomode ale parchetului, din etajul superior al palatului de Justiție. Mutarea o făcea Reeder cu mare neplăcere, căci nimic nu-i era mai neplăcut, de cât să lucreze continuu în clădirea unei autorități. De altfel pretinse să aibe o legătură directă de telefon cu vechiul său birou. De fapt nu ceruse acest lucru — căci el nu cerea niciodată ceva. Își exprimase numai dorința, într'un ton nervos și aproape cerându-și iertare pentru această pretenție.

D. John G. Reeder părea cam timid, ceeace imprima multora un sentiment de milă, și procurase chiar procurorului, multe minute de neliniște și îndoială, neștiind dacă a făcut bine, când l-a ales pe bărbătelul ăsta slăbuț în locul inspectorului Holford.

D. Reeder avea vreo 50 de ani, fața lungă, păr cărunt și o umbră de favoriți, care îndepărtau privirea concetățenilor dela urechile sale mari. Pe vârful nasului purta o pereche de ochelari de otel, prin care însă nimeni nu-l văzuse să se fi uitat vreodată — când cotea, îi dădea totdeauna jos de pe nas.

Purta o pălărie înaltă, care se potrivea și totuși nu se potrivea cu gherocul esit din modă. Ghetetele îi erau mari, cu vârfurile late. Cravata făcută gata, se închidea la ceafă cu o cataramă. Cel mai reguiat accesoriu era o umbrelă, strânsă atât de tare încât părea mai de grabă un baston. Fie ploaie, fie soare, o purta atârnată de braț, niciodată însă nu fusese deschisă.

Inspectorul Holford, care fusese înaintat, se întâlnește cu el, în birou pentru a-l introduce în funcțiune.

„Sunt vesel să te cunosc, d-le Reeder! N'am avut încă până acum plăcerea de a te întâlni, dar am auzit mult de d-ta. D-ta ai lucrat până acum pentru Banca Angliei?”

D. Reeder răspunse în șoaptă, că a avut cinstea asta și oftă adânc, ca și când ar fi regretat enorm strășnicia soartei, care l-a

scoș din ascunzișul de până acum al ocupației sale. D. Holford îl privi cu îngrijorare.

„Da, da” spuse el jenat, „munca e aici cu totul alta. Dar dacă ești într'adevăr, cum mi s'a spus, unul dintre cei mai bine informați oameni din Londra, nu-ți va fi greu să te acomodezi lucrului de aci. Noi nu am lucrat încă până acum cu un — vreau să spun cu un detectiv particular — și înțelegi, Yardul e puțin cam...”

„Înțeleg foarte bine”, murmură d. Reeder agățându-și umbrela de cuer, „asupra acestui post reflectase doar Bolond și soția sa e foarte necăjită. Dar n'are pentru ce. Mai are și alte venituri, așa de pildă e părtașă la localul de dans din West End. Ia care vom face probabil o descindere într'una din zilele acestea.

Holford rămăsese mai mult decât surprins. Ceeace îi spunea Reeder era o noutate, de care nu se știa până acum în Scotland Yard, decât numai din auzite.

„De unde naiba ai aflat asta?” întrebă el.

Surâsul d-lui Reeder era plin de mulțumire sufletească.

„Mai prinzi ici colea câte o informație”, spuse el, ca și când și-ar fi cerut iertare. „Vezi, eu presupun peste tot numai răutăți. Asta e un fel de predispoziție criminală a mea. Un fel de perversitate”.

Holford respiră adânc.

„Fie și așa. Cazul acesta din Ealing este destul de limpede, așa că nu o să ai prea mult de lucru cu el. Green este un fost pușcăriaș, care, în timpul războiului a obținut o slujbă la bancă și a parvenit încetul cu încetul la postul de director. Green a stat 7 ani în pușcărie pentru fals”.

„Fraudă și fals”, murmură Reeder, „mie... hm... mi-e teamă... am fost martorul principal contra lui... Delicte de bancă au fost un fel de specialitate a mea. Da, cămătarii l-au adus în halul ăsta. Ce prostie! Și nici nu vrea s'o recunoască”. D. Reeder oftă adânc. „Sărmanul de el! Când îi e în joc viața, ar trebui să-î se ierte poznele sale regretabile”.

Inspectorul se uită la el surprins.

„Sărmanul? Nu știu de ce îl compătimești. A furat 100.000 lire și a făcut o declarație atât de absurdă și de necrezut, cum n'am mai auzit vreodată până acum. Dacă vrei, poți ceti actele la prefectură. Sgârrieturile pe mâna lui Malling sunt curioase; e just, s'au mai găsit și pe mâna cealaltă câteva. Dar nu sunt atât de profunde, ca să te poți gândi la o luptă. Iar în ceeace privește băs-

mul, pe care ni-l povestește Green....”.

Reeder dădu din cap întristat. „Povestea asta nu prea a fost genială”, spuse el aproape cu regret. „Dacă-mi aduc bine aminte, era cam așa: un individ, cu care fusese împreună în închisoare, îl recunoscuse și voia să-l șantajeze: ori plătea, ori dispărea. Dar, în loc să reînceapă o viață de criminal, s'a așezat pe scaun și a scris o scrisoare Direcției băncii, în care explica cum stau lucrurile, a pus apoi scrisoarea și cheile dela casa de fer în sertarul biroului său, lăsând și câteva vorbe pentru casier. Intenționa să părăsească Londra și să încerce o viață nouă într'un loc unde nu-l cunoștea nimeni”.

„Dar nu s'au găsit scrisori, nici pe birou, nici în birou. De chei nici vorbă”, îl întrerupse inspectorul.

„Singurul adevăr în toată chestiunea, este că a stat la dușgheană”!

„Inchisoare”, corectă Reeder. El avea groază de expresii comune. „Da, asta-i adevărat”.

Rămas singur în birou, își petrecu o bună parte din timp telefonând secretarei sale, care — cu toate că nu dusese o viață bună până atunci, tot își mai păstrase vloga tinereții. Restul dimineții și-l petrecu cetinđ actele lăuate de predecesorul său.

Deabia târziu spre seară veni procurorul la el și se uită cu bunăvoință la pachetul voluminos de acte, pe care-l studiase subalternul său.

„Ce citești? — i cazul Green?”, întrebă el. „Imi pare bine că te interesează, cu toate că chestiunea este limpede. Dealtfel am primit o scrisoare din partea președintelui băncii, care pare să creadă că Green spune adevărul”.

Reeder se uită la șeful său cu acea expresie caracteristică, pe care o avea întotdeauna când îl impresiona ceva.

„Am aici depozitia gardianului Burnett. Poate-mi dați dv. câteva lămuriri. Burnett declară (imi dați voe să citesc): „Scurt timp, înainte de a ajunge la clădirea băncii, am văzut, un individ stând la colțul străzii lângă bancă. L-am văzut foarte bine, căci stătea tocmai în lumina farului unui automobil, ce trecea p'acolo. Nu am dat multă atenție prezenței acelu individ. De altfel nici nu l-am văzut mai târziu, căci putea foarte lesne să inconjoare blocul de case și să ajungă în Firling avenue 120 fără ca să-l văd — am lovit apoi, cu piciorul o bucată de fer, pe care examinând-o mai deaproape am văzut că e o potcoavă. Cu această

potcoavă se jucaseră niște copii după amiază. Uitându-mă din nou în spre colțul străzii, nu-l mai zări pe individul acela. Probabil că văzuse lumina lămpii mele. N'am văzut pe nimeni altul și nici n'am văzut lumină în casa lui Green, când am trecut p'acolo".

Reeder se uită la procuror.

„Ei — și?” spuse acesta. „Nu văd nimic neobișnuit. Probabil că Green a ocolit casa și a intrat în bancă, fără ca să-l vadă gardianul”.

Reeder se scărpină pe bărbie.

„Daaa!”, zise el dus pe gânduri și se mișcă rău dispus pe scaun. „Ar fi oare necuviincios dacă ași întreprinde — independent de poliție — oarecare cercetări?”, întreabă el ezitând. „Mi-ar fi foarte neplăcut, dacă poliția s'ar găsi ofensată că un simplu dile-tant își bagă nasul în afacerile ei”.

„Nu, de loc”, îi spuse procurorul amabil. „Du-te jos și vorbește cu funcționarul, care prelucrează chestiunea aceasta. Îți dau câteva rânduri pentru el, nu este nici ceva neobișnuit și nici ceva nelalocul său, ca unul din funcționarii mei să întreprindă pe cont propriu cercetări, cu toate că nu cred să poți afla ceva nou. Scotland Yard a lucrat admirabil!”

„Mi-ați permite să vorbesc cu acuzatul?”

„Cu Green? Desigur. Am să dau dispozițiile necesare”.

Ploua cu găleata când Reeder — cu umbrela închisă pe brat și cu gulerul mantalei ridicat în sus. — intră în închisoarea din Brixton, și se lăsă condus în celula, în care se afla închis un om disperat, cu privirea dusă...

„E adevărat cele ce am spus. Fiecare vorbă!” Green exclamă cuvințele acestea apraope plângând. Green era un bărbat cu fața palidă, părul rar, mustața mică, căruntă. Reeder, care avea o memorie extraordinară pentru fizionomie, îl recunoscuse imediat.

„Da, d-le Reeder, și eu mi-aduc aminte de dv. Sunteți doar acela care m'a prins atunci. Dar de atunci n'am mai făcut nimic rău. N'am luat niciodată un ban ce nu mi-apartinea. Ce o să se gândească biata fată...”.

„Ești înșurat?”, întreabă Reeder compătimitor.

„Nu, dar aveam intenția să mă însor. Ceva cam târziu la vârsta mea, ea e aproape cu treizeci de ani mai tânără ca mine. Dar e cea mai bună fată, ce-și poate închipui cineva”.

Reeder ascultă rapsodia, ce i-o cânta Green și expresia melancolică de pe fața sa se adânci și mai mult.

„Bogdaproste că n'a fost de față la proces. Dar știe ce s'a întâmplat. Un prieten mi-a spus, că-i dispărută”.

„Săraca de ea!” Reeder dădu din cap cu tristețe.

„Și mai ales la onomastica ei!” continuă Green.

„Știa că vrei să pleci?”

„Da. Ii spuseseam asta cu o seară înainte. Dar nu vreau ca să fie amestecată în această afacere. Dacă am fi logodiți cu adevărat, atunci ar fi altceva. Dar e măritată și în preajma divorțului. Din cauza asta mă și întâlnesc foarte rar cu ea și nimeni nu știa de logodna noastră, cu toate că locuim în aceeași stradă”.

„Firling Avenue?”, întrebă Reeder. Green afirmă.

„Se măritase la 17 ani cu un om brutal. Nu-mi era plăcut să știu secretă logodna noastră. Atâția și atâția îi făceau curte, iar eu trebuia să strâng din dinți și să tac. Chiar Burnett, prostul ăla care m'a arestat, umbla după ea. I-a făcut chiar și poezii! Ați fi crezut vreodată că un polițist e capabil de așa ceva?”

Lui nu-i prea părea posibilă o legătură între poezie și gardian, dar Reeder nu păru surprins.

„Fiecare om are în el o scânteie poetică, d-le Green”, îi răspunse el amabil, „și un gardian e și el om”.

Cu toate că trecuse așa de ușor peste ciudățenia unui gardian sentimental, totuși gândul la acel gardian îl urmări tot restul serei.

A doua zi dimineța la 7¼ — când Reeder intră în Firling Avenue — tot orașul părea că se compune numai din lăptărese și vânzători de ziare.

Reeder se opri numai o clipă în fața clădirii băncii și trecu mai departe. Pe ambele părți ale străzii se aflau numai vile drăguțe, cu toate că aveau toate o asemănare obositoare.

În fața fiecăreia se afla o mică grădiniță. Casa lui Green era la No. 18 pe partea dreaptă a străzii. Acolo locuise el cu menajera lui. Probabil că Green nu iubea florile, căci grădinița lui era neglijată.

Reeder se opri în fața casei cu No. 26 și se uită cu indiferență la jaluzelele trase. Locatarii, d-soarei Magda Grayne, îi plăceau florile, căci la fiecare fereastră erau oale cu gheranie.

În mijlocul grădiniței se afla un rond cu un singur trandafir, nemflorit, cu frunzele lăsate în jos și îngălbenite.

Uitându-se la ferestre, tocmai când una din jaluzele fu trasă în sus, observă o figură în dosul perdelelor. D. Reeder își con-

tinuă în grabă drumul, ca unul ce fusese prins/ asupra unui fapt nepermis și se opri la o mare grădinarie din capătul străzii.

Aci stete mai mult timp, rezemat de grilajul de fier și se uită pe îndelete la serele de flori. Stătu acolo, până ce unul din grădinari, crezând că un străin voia să intre în grădinarie, se apropia de el și-l întrebă dacă nu caută pe cineva.

„Pe mulți, oh da, pe mulți”, oftă Reeder și se întoarse cu spatele spre grădinar, care se uită supărat după el. Reeder o luă pe acelaș drum înapoi. Se opri la No. 26, intră în curte și bătă la ușa dela intrare.

Ușa-i fu deschisă de o fetiță, care-l conduse în salonaș.

Încăperea era sărac mobilată. Mobila era compusă numai din câteva scaune de trestie, și o masă; pardoseaua o acoperea un covor mic. După scurt timp ușa se deschise și intră o fată tânără.

Deși avea trăsături grosolane, totuși era drăguță. Pe fața ei se putea ceti îngrijorare; îți dădea impresia ca și cum ar fi plâns de curând.

„D-șoara Magda Grayne?” întrebă Reeder, sculându-se de pe scaun. Ea afirmă din cap.

„Veniți din partea poliției?”

„Nu direct”. corectă el cu grijă. „Sunt funcționar la parchet. Slujba mea seamănă cu a unui polițist, deși e cu totul deosebită”.

Ea încruntă din sprâncene.

„M'am mirat, că n'a venit încă nimeni la mine”, spuse ea. „V'a trimes d-l Green?”

„D. Green mi-a vorbit de dv., dar nu m'a trimis”.

În privirea ei apăru în acest moment o expresie, care-l făcu pe detectiv să tresare. Un ochiu nedeprins, nici n'ar fi observat expresia aceea.

„Am așteptat să vie cineva”, spuse ea; apoi:

„De ce a făcut asta?”

„Credeți că e vinovat?”

„Poliția o crede”. Ea oftă adânc. „Ași fi dorit să nu fi venit niciodată aici!”

Reeder nu răspunse. Privirea sa se plimba prin cameră. Pe măsută se afla un vas de porțelan plin cu crisanteme de o culoare admirabilă.

În mijlocul lor o singură marguerită, care făcea impresia unui proletar rătăcit într-o societate nobilă.

„Iubiți florile?” murmură el.

Ea se uită cu indiferență la flori.

„Imi plac”, răspunse ea. „Servitoarea le-a pus acolo. Credeți că o să fie spânzurat?”

Brutalitatea cu care spusese aceste vorbe îi făcu rău lui Reeder.

„Situația e serioasă”, răspunse el și adăugă: „Aveți o fotografie a d-lui Green?”

„Da”, spuse ea. „Voiți s'o vedeți?”

„Da”.

Abia părăsise fata odaia și Reeder se și găsea la masă și scotea florile din vas. Florile erau legate cu o sforică. Reeder observă că nu erau tăiate, ci smulse. Sub sfoară se afla încă hârtia cu care bețele florilor fuseseră înfășurate. Era o filă dintr'un carnet. Scrisul era deja șters. Auzind pași la ușă, Reeder puse florile la loc și se uită pe fereastră, când fata intră în odăc.

„Mulțumesc”, spuse Reeder luând fotografia, care avea pe dos o dedicație.

„Mi s'a spus că sunteți măritată?”

„Da, dar sunt în preajma divorțului”, răspunse ea.

„Locuiți de mult aici?”

„De vreo 3 luni. M'am mutat aici după dorința lui”.

Reeder se uită din nou la fotografie.

„Cunoașteți pe gardianul Burnett?”

D-na Grayne roși puțin.

„Ori că-l cunosc pe idiotul ăsta!” isbucni ea cu amărăciune. Continuă apoi mai blândă, căci avu impresia că nu se exprimase tocmai ca o doamnă din societatea bună. „D-l Burnett e cam sentimental și eu nu pot suferi asemenea oameni, mai ales când, mă înțelegeți, domnule...”

„Reeder” completează detectivul.

„Veți înțelege d-le Reeder” că o fată tânără în situația mea, logodită, nu poate vedea cu plăcere asemenea atenții”.

Reeder se uită atent la ea. Durerea și disperarea ei erau fără îndoială cinstite. Reeder era socotit ca un specialist tot atât de mare ca și Mantegazza în ceea ce privește judecarea fizionomiilor.

„Și mai ales de ziua dv”, începu el „asta-i cu atât mai trist. V'ați născut doar la 17 Octombrie. Sunteți englezoaică, bine înțeles”.

„Da”, răspunse ea scurt. „M'am născut în Walworth, în Wal-
lington. Acolo am trăit până acum”.

„Câți ani aveți?”

„Douăzeci și trei”...

D. Reeder luă ochelarii de pe nas și șterse sticlele cu batistă
sa de mătase.

„Toată afacerea este nespus de tristă. Dar sunt vesel că am
putut vorbi cu dv., d-șoară Grayne pot să înțeleg situația dv.”

Cu aceste vorbe goale părăsi casa. Ea văzu pe când închidea
ușa în urma lui, cum ridică ceva de jos și se miră de ce bătrânelul
ridicase potcoava, pe care ea o aruncase afară în seara pre-
cedentă.

Bucata cea de fier ruginit, dispăru în buzunarul lui Reeder,
care o porni din nou la drum.

Tocmai atunci soseau la circumscripție gardienii de schimb,
când intră și Reeder, timid ca de obicei și prezentă șefului de
post legitimațiile sale.

„Da, da, d. Reeder”, spuse acesta curtenitor, „chiar acum am
primit o înștiințare de la parchet, care vă privește. Mi se pare, de
altfel, că am mai avut deja plăcerea de a lucra cu dv. acum câțiva
an. Vă aduceți aminte? În chestiunea aceia mare a bandei de fal-
sificatori. Cu ce vă pot servi?... Burnett? Da, e aici” La chema-
rea sa, apăru un gardian tânăr, chipes.

„Asta-i functionarul, care a descoperit crima — l-am propus
pentru avansare”, spuse inspectorul. „Burnett, d-l Reeder vine
din partea parchetului și vrea să vorbească câteva vorbe cu d-ta.
Treceti vă rog în biroul meu particular, d-le Reeder”. Gardianul
salută și-l urmă pe Reeder, în odaia alăturată. Burnett era un tâ-
năr conștient de valoarea sa: numele și fotografia sa apăruseră
doar în gazete: avansarea era sigură, așa că viitorul îi era plin
de speranțe.

„Mi s'a povestit, că ești așa ceva ca un poet”, începu Reeder.

Burnett se înroși. „Da, domnule, ici colea fac câte o poezie”,
concedă el.

„Bine înțeles, poezii de dragoste?” întrebă Reeder amabil.
„Noaptea mai ales, avem timp pentru asemenea lucruri. Și nimic
nu ne inspiră mai mult, de cât... hm... iubirea. Nu-i așa?”

Obraji lui Burnett erau roșii ca racul.

„Am scris ici colea, noaptea, câte-o poezie, dar nu mi-am ne-
glijat niciodată serviciul”.

„Bine înțeles”, murmură Reeder. „D-ta ești predispus pentru poezii. Gândul de a culege flori, noaptea, a fost o inspirație poetică și...”.

„Grădinarul mi-a spus că pot să iau atâtea flori, câte aş vrea” îl întrerupse Burnett pripit. „N'am făcut nimic nedrept”.

Reeder aprobă.

„Știi asta. Ai cules florile pe întuneric și din nebagare de seamă ai cules odată cu crisantemele, și o marguerită, ai înfășurat cozile într-o poezie și le-ai depus, împreună cu — hm — o potcoavă în fața casei. Imi frământasem deja creerii, unde să fi rămas potcoava”.

„Am aruncat florile în fereastra — doamnei” îl îndreptă Burnett, care nu prea se simțea bine. „Și zău, ideia mi-a venit abia după ce trecusem de casă...”.

Reeder întinse capul spre el.

„Tocmai asta vreau să știu”, spuse el intenționat. „Gândul de a depune florile la ușă, ți-a venit abia după ce trecuseși prin fața casei? Potcoava, potcoava aducătoare de noroc, ți-a inspirat această idee? Atunci te-ai înapoiat, atunci ai cules florile, le-ai legat cu poezia făcută și le-ai aruncat pe pervazul ferestrei?... nu e nevoie să spunem numele...”.

„Nu știu de unde ați aflat asta, d-le Reeder, dar chiar așa a fost. Dacă am făcut ceva incorect...”.

„Nu e niciodată o nedreptate să fii amoretat” întâmpină Reeder. „Dragostea este o experiență sublimă, am cetit deseori acest lucru”.

* * *

D-na Magda Grayne se îmbrăcase, ca să iasă în oraș și se pregătea tocmai să-și pună pălăria, când zări venind spre poarta casei sale, pe tipul ciudat, care o vizitase în dimineața aceea.

În spatele acestuia ea recunoscă pe detectivul care se ocupa cu afacerea Green. Servitoarea ei plecase de acasă. Nimeni nu intra în casă, dacă nu-i deschidea ea singură ușa. Se uită pe după perdele... da, acolo era și automobilul, întrebuițat de obicei de vizitatori de teapa ăstora. Lângă șofer ședea încă un individ, care era, după toate probabilitățile tot un „agent secret”.

D-na Grayne se apropie de pat, îl desveli, scoase un pachet cu bancnote, pe care le băgă în geantă și se retrase tiptil spre camera din fund. Acolo deschise fereastra și sări pe acoperișul bucătăriei. Un minut mai târziu se afla în grădina din dosul casei, trecu

prin ușa dinapoi în coridorul îngust care despărțea vilele între ele și se găsea în High-Street, unde se sui într'un tramvai cu mult mai înainte ca d. Reeder să fi înțeles că bate degeaba la ușă.

Reeder nu a mai văzut-o niciodată.

În seara aceleași zile Reeder, chemat de șeful său, povesti toată istoria asta surprinzătoare.

Green, care fusese avansat peste rând, era de fapt un fost pușcăriaș. A spus adevărul, când a mărturisit că a primit o scrisoare dela un fost coleg al său de pușcărie. Numele acestui excroc a fost: Arthur George Crater — sau Malling”.

„Cum așa, Malling, paznicul?” se miră procurorul.

Reeder confirmă din cap.

„Da, Domnule. Fiica acestuia, Miss Magda Crater se născuse într'adevăr la 17 Octombrie 1911 la Walworth. Oameni care se servesc de nume false, uită de obicei să-și schimbe și numele. „Magda” era ușor de identificat.

Malling pregătise furtul cu multă îngrijire. Își adusese pe fiica sa, sub un nume fals, la Ealing și reușise să o facă cunoscută lui Green. Magda avea ordin să câștige încrederea lui. Posibil că avea ordin să procure și un model al cheilor. Acum, dacă Malling l-a recunoscut pe Green, ca pe un fost tovarăș de pușcărie, sau dacă faptul acesta l-a aflat Magda, asta nu o vom putea stabili niciodată.

Odată însă în posesia acestei informațiuni, Malling a văzut posibilitatea unui furt, bănuiala căzând cu siguranță asupra lui Green.

Fata trebuia să joace rolul unei femei măritate, în preajma divorțului. Trebuie să recunosc că n'am înțeles noima acestui procedeu, până ce nu m'am lămurit, că Malling nu voia cu nici un chip, ca numele fetei sale să fie adus în legătură cu cel al lui Green.

Noaptea de 17 Octombrie fusese stabilită pentru furt. Planul lui Malling de a se scăpa de Director, reușise. El găsisse scrisoarea pe biroul lui Green, o ceti, luă cheile — cu toate că avea cu siguranță duplicate — fură din casa de fier, atâția bani, cât a putut, se duse apoi acasă în Filling Avenue și îngropă banii în rondul de flori lângă trandafir. Am presupus imediat ce l-am văzut că nenorocita aceea de plantă a fost întreruptă în dezvoltarea ei dintr'o cauză oarecare. Vreau să sper că nu s'a prăpădit cu totul și am dat dispoziție ca să fie replantată”.

„Bine, bine”, spuse procurorul distrat, căci nu avea deocamdată nici un interes pentru grădinărie.

„Când Malling a replantat în grabă trandafirul și-a sgâriat mâinile -- trandafirii au doar spini. M'am dus la Ealing și am căutat trandafirul care l-a rănit. După aceea Malling s'a înapoiat la bancă și a așteptat până ce Burnett și-a trecut rondul. Adusese cu sine o cană cu cloroform și cătușe pentru mâini și picioare. După ce Burnett trecu mai departe, Malling intră în bancă, atârână cana cu cloroform, se încătușă și așteptă ca gardianul să revină să găsească ușa deschisă și să-l elibereze înainte ca să-i se fi putut întâmpla ceva.

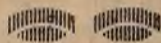
Dar Burnett făcuse cunoștința fiicei sale, care primise cu siguranță ordin dela tatăl său să se poarte cât mai amabil cu el. Burnett, un tânăr cu predispoziții poetice, știa că e ziua de naștere a fetei și pe când își vedea de treabă, se lovi cu piciorul de o potcoavă. Ii veni atunci ideea să se întoarcă, să împodobească potcoava cu câteva flori — avea doar voe să ia flori — și să pue buchetul la picioarele alesei sale. O idee într'adevăr plină de lirism și în concordanță cu tradițiile cele mai bune ale poliției noastre. Așa s'a întâmplat. Dar toate acestea cereau timp. Și pe când tânărul era ocupat cu executarea planului său — Arthur Malling muri! Pierduse imediat cunoștința, cloroformul picura încontinuu pe vata ce-i acoperea obrazul și când gardianul reveni în fața clădirei, 10 minute mai târziu ca de obicei, Malling decedase!”

Procurorul se rezema de speteza scaunului său și se uita la inferiorul său.

„Cum naiba ai cules toată povestea asta?”

Reeder clătină cu amărăciune din cap.

„Am un fel de instinct criminal — o nenorocire pentru mine — dar e așa. În toate lucrurile presupun ceva rău... la trandafiri ofeliți, la potcoave, chiar și la poezie! N'am ce face. E trist, dar e adevărat: Am o predispoziție criminală!”

CĂUTĂTORUL DE COMORI

În cercurile criminalilor, există împrăștiată părerea că orice polițist, ori și cât de mic în grad, ar fi om bogat, — și că și-a adunat averea prin furt, corupție și denunțuri. Discuția principală în toate carierele de piatră, în toate atelierile de croitorie, în spălătoriile și brutăriile celor 50 de închisori și ocne englezești, este că toți funcționarii superiori ai poliției secrete și-au adunat destulă avere, ca să-și poată face mendrele și că salariul ce-l primesc oficial nu e decât o parte infimă a veniturilor lor.

Intrucât d. J. Reeder a avut de a face, vreo douăzeci de ani, numai cu prădători de bancă și cu falsificatori de bancnote, deci cu aristocrația și cu capitaliștii breslei hoților, faima îl făcuse proprietarul multor case și al unor enorme capitaluri pe care le-ar fi ținut ascunse. Nu că ar fi avut depusă la bancă o sumă mare de bani, ferească Dumnezeu. Toți îl considerau destul de șiret, ca să riște să fie descoperit de către superiorii săi. Baniii îi ținea ascunși bine. Sute de indivizi, a căror ocupație era călcarea legilor, n'aveau alt vis mai drag, decât să reușească într'o bună zi să desgroape această comoară a lui Reeder și să poată trăi fericiți, restul zilelor lor. Singurul aspect satisfăcător al chestiunii era că la vârsta lui (Reeder trecuse de 50 ani) nu-și va putea lua banii cu el, căci aurul se topește la o anumită temperatură, iar acțiunile nu sunt tipărite pe asbest.

Primul procuror lua dejunul într'o Sâmbătă, la clubul său, în societatea unui președinte de Tribunal, — Sâmbăta este una din cele două zile ale săptămânii în care judecătorii pot mânca în liniște. În timpul convorbirilor, veni vorba și de J. G. Reeder, care era unul din cei mai buni copoi ai procurorului.

Reeder e un om extraordinar de capabil", admise el cam fără voie, „dar nu pot suferi pălăria ce-o poartă. E un fel de pălărie cum o are și d. X (aici spuse numele unuia din cei mai de seamă

oameni politici) și când îi văd gherocul, mi se face rău. Ori cine-l vede în birou, crede că-i un dricar. E un tip foarte abil. Dar cotletele sale sunt execrabile, și am impresia că ar începe să plângă, dacă i-aș face vreo observație, atât e de simțitor. De fapt prea simțitor pentru meseria sa. De câte ori cheamă servitorul, îi cere iertare că l-a deranjat”.

Judecătorul, care cunoscuse destui oameni și slăbiciunile lor, răspunse cinic, surâzând malițios.

„După descrierea d-tale, tipul acesta ar putea fi și un criminal”.

Dar, în direcția asta n’avea dreptate, căci Reeder era absolut incapabil să calce legea. Așa părea cel puțin. În același timp erau însă mulți oameni, care aveau o părere cu totul greșită despre „simplicitatea” domnului Reeder. Unul dintre aceștia era un oarecare Lew Kohl, a cărui ocupație era când falsificarea de bancnote, când spargerii obișnuite.

„Oameni, a căror viață e amenințată, trăesc mulți ani”, zice un proverb banal care conține un mare adevăr, că de altfel toate lucrurile banale. D. Reeder simțise, la multe procese unde depusese mărturie, privirea amenințătoare a acuzatului; ascultase cu o privire blândă, diversele amenințări, care trebuiau să se implicească odată și odată. D. Reeder era cea mai mare autoritate în chestiunea falsificării de bancnote și mulți oameni îi datorau lui pedepse mai lungi sau mai scurte.

D-l Reeder, omul acesta pașnic, auzise cum pușcăriași, tremurând de furie și galbeni ca ceara de ură, urlau blestemele lor asupra lui.

Dar tot pe aceia îi văzuse și după terminarea pedepsei, când eșiau din închisoare; acum însă erau amabili, și se fereau parcă de amenințările ce le spusese atunci și pe care le uitaseră aproape.

Când însă Lew Kohl a fost condamnat la începutul anului 1914, la 10 ani închisoare, nu a proferat nici un blestem și nici nu și-a exprimat dorința să-i smulgă lui Reeder, inima, plămânii, sau alte organe importante ale corpului slab al acestuia.

Lew Kohl surâse numai. Privirile sale se întâlniră numai o clipă cu ale detectivului, ochii albaștri ai borfașului îl priviră gânditor, fără ură sau furie. În schimb însă păreau că spun: „La prima ocazie te omor!”.

Reeder ceti această frază și oftă cu greu. Căci orice fel de

sgomot sau iritație îi erau neplăcute și se mâlnia totdeauna atât cât se putea el mâlni — de nedreptatea care voia să-l facă răspunzător pe el, de executarea obligațiunilor meseriei sale.

Trecuseră mulți ani, care au adus schimbări importante în activitatea D-lui Reeder. — Fusese scos din cadrul specialității sale de a da de urma falsificatorilor și fusese adus în biroul parchetului, unde munca era mai amplă. Dar surâsul lui Lew îi rămăsese în minte. Munca în Whitehall nu era grea, în schimb foarte interesantă. — Prin mâinile lui Reeder treceau toate scrisorile anonime, care veneau la parchet în cantități enorme. În cele mai multe cazuri scrisorile se documentau singure. Nu era nevoie de o inteligență sclipitoare, ca să afli motivele pentru care au fost scrise. gelozie, răutate, câteodată sburdălnicie, apoi simpla dorință ca cel ce a scris să câștige parale pe această cale. — Dar poșta aducea și alte scrisori :

„Sir James vrea să se căsătorească cu verișoara sa, dar n'au trecut încă 3 luni decând prima lui soție s'a înecat în mare, căzând depe bordul vaporului pe când treceau canalul Mânecei, ducându-se la Calais. Toată afacerea asta nu miroase a bine. D-șoara Margaret nu poate să-l sufere, căci știe, că el nu vrea decât banii ei. De ce am fost trimis eu, în noaptea aceia la Londra? Nici el nu călătorește cu plăcere noaptea, în automobil. Ciudat, că tocmai în noaptea în care ploua torențial, el singur a ținut să conducă mașina”.

Scrisoarea aceasta sui generis era iscălită „un prieten”. Justiția avea mulți prieteni de aceștia.

„Sir James” era Sir James Tithermite, care în timpul războiului condusesese o nouă administrație publică și fusese inobilat pentru serviciile sale.

„Cercetează, te rog”, spuse Șeful, când i se prezentă scrisoarea. „Mi se pare că Lady Tithermite s'a înecat atunci”.

„La 19 Decembrie anul trecut”, spuse Reeder grav. „Ea și Sir James se duceau prin Paris la Monte Carlo. Sir James, care posedă o casă în apropiere de Maidstone, condusesese singur mașina până la Dover, unde o lăsă în garajul Hotelului „Lord Nelson”. Noaptea era extrem de furtunoasă și marea foarte agitată. Pe la jumătatea drumului, Sir James veni la casierul vaporului și îi spuse că nu-si găsește soția. Bagajul ei, precum și pașaportul, biletul de voiaj și pălăria se aflau în cabină.

Dar doamna nu se găsea nicăieri și nu a mai fost văzută d'atunci”
Șeful dădu din cap.

„După cum văd ai recitit actul respectiv”.

„Nu, dar îmi reamintesc de el”, întâmpină Reeder. „Căci tocmai acest caz mi-a dat mult de gândit. Din nefericire aparțin acelor oameni, care văd în toate ceva rău, și de multe ori m'am gândit, ce ușor ar fi — dar mă tem că vederile mele asupra vieții sunt cam denaturate, căci văd în fiecare om un criminal. O astfel de concepție este de multe ori inoportună”.

Șeful său se uită cam bănuitor la el. Nu era nici o dată sigur, dacă Reeder vorbește serios. Dar în cazul de față nu încăpea nici o îndoială.

„Bine înțeles că scrisoarea e scrisă de un fost șofer”, începu el.

„Thomas Dayford, din Barrack Street 179, Maidstone”, replică Reeder. „Momentan este șofer la „Kent Motor Company”, are 3 copii, din care 2 sunt gemeni și foarte drăgălași”.

Șeful râse.

„Văd că ști totul. Incearcă să afli ce vrea să zică scrisoarea asta. Sir James este un om de vază în Kent, Judecător de pace și cu mare influență politică. Scrisoarea n'are, bine înțeles, nici o valoare. Dar bagă de seamă, fii prevăzător; dacă primesc vreo reclamație, ți-o voi plăti triplu”.

D-l Reeder avea părerile sale proprii asupra felului de a „fi prevăzător”. A doua zi dimineața se duse la Maidstone, și găsi un autobus, care-l duse prin fața porții parcului dela Elfreda Manor. Voiajă astfel comod și eftin, ținându-l între picioare umbrela, de care nu se despărțea niciodată. Intră apoi pe poarta parcului și urcă o alee întortochiată de plop, până ajunse în fața casei. O fată tânără ședea comod într'un fotoliu pe pajiște, cu o carte pe genunchi. Probabil că-l văzuse, căci se ridică la apropierea sa și-i eși înainte.

„Sunt Domnișoara Margaret Letherby — veniți din partea...? Ea numi o firmă de avocat cu renume și părea nemulțumită, când Reeder regretă că n'are vreo legătură cu aceste lumini ale baroului.

Fata era foarte drăguță; tenul ei era splendid și avea o față rotundă, nu prea inteligentă, ce-i drept.

„Credeam.. voiți să vorbiți cu Sir James? Este în odaia sa de lucru. Dacă sunați vă va conduce una din servitoare”.

Dacă Reeder ar fi fost unul din acei oameni, care se minunează ușor, atunci s'ar fi mirat de sigur, cum o fată tânără, cu avere proprie, se poate mărita, contra voinței ei, cu un bărbat mult mai bătrân decât ea. Situația d'aici nu mai era nici un mister pentru dânsul. D-șoara Margaret s'ar fi măritat cu oricare bărbat cu voință fermă, care ar fi stăruit suficient.

„Chiar și pe mine m'ar fi luat”, își spuse Reeder, cu oarecare plăcere melancolică. Nu mai avu nevoie să sune. În pervazul ușii apăru un bărbat voinic, înalt, cu umeri lați, îmbrăcat în costum de sport. Părul îl purta lung de tot și pe frunte îi, căzuse o suviță mare, gura îi era acoperită de o mustață groasă, ale cărei vârfuri cădeau în jos pe bărbia-i energetică.

„Ce doriți”, întrebă el aspru.

„Viu din partea parchetului”, spuse Reeder, „am primit o scrisoare anonimă”.

Privirea sa indiferentă era ațintită asupra feței lui Sir James.

„Vino înăuntru”, spuse el.

Înainte de a închide ușa, aruncă o privire repede asupra tinerei fete și apoi în spre alea de plop.

„Aștept vizita unui idiot de avocat”, spuse el, intrând într-o încăpere, care părea că este cabinetul său de lucru.

Vorbea liniștit și expresia feței sale nu arăta nici un fel de surpriză, când Reeder îi expuse scopul vizitei sale.

„Ei bine, ce părere aveți despre scrisori anonime, sau luați în seamă asemenea fleacuri?”.

Reeder își așază cu îngrijire umbrela și pălăria pe un scaun, înainte de a scoate o hârtie din buzunar, pe care o dădu baronului. Acesta o ceti încrețind din frunte. Să fi fost de vină imaginația D-lui Reeder, s'au într'adevăr expresia aspră a privirii baronului s'a domolit pe când cetea scrisoarea?

„Ce prostie! Ce poveste stupidă a unuia care de sigur a cettit că guvernicalele nevestii mele se oferă spre cumpărare la Paris! Bine înțeles, că totul n'are nici o valoare. Pot să dau socoteala de orice bucată. Caseta de bijuterii am adus-o cu mine înapoi, după noaptea aceia groaznică. Scrisul nu-l cunosc. Cine să fie oare păcătosul, care a scris asta?”

Reeder nu fusese numit nici odată până atunci „păcătos”. Dar suportă și această nouă experiență cu o blândețe de admirat.

„Nici eu nu am crezut că-i adevărat”, spuse el dând din cap

„Căci am studiat toate detaliile afacerii. Dv. ați plecat d'aici după amiază”.

„Seara târziu”, îl îndreptă celălalt aspru. Baronul nu voia să discute. Nu putu însă rezista privirei rugătoare a lui Reeder, „De aici până la Dover sunt numai 80 minute de făcut cu mașina. La 11 am fost la locul de imbarcare, aproape în același timp ca și trenul care aduce călătorii la vapor, și ne-am imbarcat imediat. Casierul vaporului mi-a dat cheia cabinei unde am condus-o imediat pe soția mea”.

„Soția Dv. suferea de rău de mare?”.

„De loc, și tocmai în noaptea aceea se simțea foarte bien. Am lăsat-o în cabină moțând, iar eu m'am dus să mă plimb puțin pe covertă”.

„Ploua tare și marea era agitată”, continuă Reeder ca și când ar fi știut ce voia să-i povestească Lordul.

„Da, nici mie nu mi se face rău de mare și... dar în tot cazul, chestiunea cu giuvericalele nevestei mele, este o prostie evidentă. Poți povesti asta șefului D-tale, și predă-i complimentele mele călduroase”. Deschise ușa, dar până ce Reeder băgă scrisoarea în buzunar și-și adună calabalâcul, mai trecu câțva timp.

„Aveți o proprietate splendidă Sir James. Incântătoare. Ce întindere are?”.

„Trei mii de pogoane”. De data asta nici nu încercă să-și ascundă nerăbdarea. „Bună ziua”.

Reeder coborî aleea de ploi, adâncit în gânduri.

Pierdu autobusul dinadins, căci l-ar fi putut prinde ușor și se plimbă fără vreo țință, pe cărarea întortochiată, care ducea de-a-lungul domeniului.

După ce parcursese aproape o milă, ajunse la un drum lăturalnic, care ducea în unchiu drept la șoseaua principală și care forma, după cum presupunea Reeder, granița de sud a proprietății. La un colț al șoselei, se afla în mijlocul unui gard enorm de fer, o odăiță veche de portar. Odăița era neglijată de tot, acoperișul era defectat în mai multe locuri, ferestrele murdare sau sparte, iar grădinița plină cu burueni și scaeți. De partea cealaltă a gardului o potecă îngustă, acoperită cu iarbă ducea spre o plantație îndepărtată. Auzind sgomot în spatele său, Reeder se întoarce și zări pe poștar, care tocmai voia să se urce pe bicicletă.

„Cui aparține terenul ăsta?”, îl întreabă Reeder oprindu-l.

„South Lodge”? — lui Sir James Tithermite. Odăița asta

stă de mulți ani goală. Nu știu de ce nu locuiește nimeni în ea. Dacă treceți pe cărarea asta, vă scurtați drumul”.

Reeder îl acompaniă până în sat și nu avu nici o greutate să afle dela poștar, tot ce voia.

„Da, da, sărmana femeie! Era foarte plâpândă, știți din acei oameni bolnăvicioși, care trăesc mai mult decât mulți oameni sănătoși”.

Reeder îi puse la întâmplare o întrebare, la care primi un răspuns, surprinzător.

„Da, Doamna nu putea suferi marea. Asta o știu pozitiv, căci ori de câte ori pleca spre continent, îi aduceam o sticlă cu un medicament, pe care-l întrebuințează unii oameni contra răului de mare. Am adus multe sticle din astea, până ce într-o zi drogheria Raikes d'aici a făcut un depozit. Cum naiba îi zicea... da, „Pickers te scapă de răul de mare”. Abia acum câteva zile mi-a povestit domnul Raikes că mai are $\frac{1}{2}$ duzină de sticle cu medicamentul ăla și nu știe ce să facă cu ele. La Climbury nu există nimenea care să călătorească pe mare”.

D. Reeder se duse până în sat și-și pierdu timpul său prețios prin locuri imposibile. La droghist, la magazinul de fierărie, la zidar. Abia mai putu prinde ultimul autobuz spre Maidstone și ultimul tren spre Londra.

A doua zi, la întrebările șefului, răspunse în felul său, care nu spunea nimic.

„Da, am vorbit cu Sir James. Un bărbat interesant într'adevăr!”

Astea toate s'au întâmplat într-o Vineri. Sâmbăta și-o petrecu Reeder cu ocupațiunile sale de serviciu. Dumineca îi aduse însă noutăți.

Era o Duminecă frumoasă. Reeder stătea la fereastră în halat și papuci și privea pe strada pustie.

Clopotul bisericii apropiate chemase pe credincioși la serviciul divin de dimineață. Pe stradă nu se vedea nici o viețuitoare, afară de o pisică neagră, care se tolănea la soare pe acoperișul casei de peste drum. Era pe la $7\frac{1}{2}$. Reeder care se sculase de vreme, lucrase vreo două ore la lumina lămpii (era prin Octombrie).

Din fereastră, Reeder putea zări o parte a Bulevardului Lewisham High Road și o porțiune din Tanners Hill — atâta cât se poate vedea până la podul de cale ferată spre Deptford.

Reeder se înapoia la masa de scris, deschise o cutie cu țigări eftine, aprinse una și o fumă ca o femeie, care detestă fumatul, dar care crede că e la modă să fumeze.

„Doamne Sfinte”, spuse Reeder în șoaptă.

Stătea iar la fereastră și zări un individ, care ocolea colțul Lewisham High Road. Individul trecu strada și o porni spre „Vila Narcisse” — numele ăsta mirositor era însemnat pe poarta casei lui Reeder.

„Doamne Sfinte!”, repetă Reeder auzind sunând.

Câteva clipe mai târziu, menajera lui Reeder bătu la ușă și-l întrebă:

„Voiți să primiți pe un domn Kohl?”

J. G. Reeder aprobă. Lew Kohl intră în cameră și găsi șezând la birou, pe un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu un halat înflorit și pe nasul căruia se balansa o pereche de ochelari.

„Bună dimineata, Kohl”.

Lew Kohl se uită în ochii omului care-l făcuse să stea șapte ani și jumătate în închisoare.

„neața, d-le Reeder”. Privirea îi sbură deasupra plăcii biroului, pe care se rezemau mâinile lui Reeder.

„Nu v'ați așteptat să mă vedeți, nu-i așa?”

„Ba da, dar nu așa de vreme”, răspunse Reeder, „de fapt trebuia să mă gândesc că sculatul dă de dimineată este unul din obiceiurile pe care-l învață cineva într'o închisoare”.

Reeder spuse aceste vorbe, ca unul care dă cuiva o notă bună pentru purtare corectă.

„Presupun că știi pentru ce am venit? Eu nu uit ușor și în Dartmoor, oricine are timp mai mult decât suficient ca să gândească”.

Reeder ridică din sprâncene. Ochelarii îi alunecară și mai jos pe nas.

„Mi se pare că am mai auzit undeva vorbele astea”, spuse el. „Unde naiba a fost — ah da, într'o melodramă sau în piesa: „Suflete încătușate” sau „Promisiunea de căsătorie”.

Părea că-și muncea creierii să rezolve această problemă.

„O să fie un altfel de joc”, șueră Kohl printre dinți. „Pun eu mâna pe d-ta, Reeder, — poți spune asta și șefului d-tale. Dar te prind pe ascuns. Pun mâna pe d-ta așa, ca să nu mi se poată dovedi nimic și atunci pun mâna și pe biștari d-tale!”

Dacă și un om atât de inteligent ca Lew credea povestea a-
verii lui Reeder, pe care Kohl o numise cu numele drăgălaș de
„bistari”!

„Vrei deci să pui mâna pe bistarii mei! Dragă Doamne, și cu
fi iubesc atât de mult!”, răspunse Reeder încercând să facă o
glumă.

„Ști foarte bine ce vreau să spun — ia aminte. În-
tr-o bună zi te-am răpus și tot Scotland Yardul nu mă va putea
prinde, mi-am chibzuit bine totul”.

„Ai avut timp destul în Dartmoor să te gândești”, murmură
Reeder. „Dacă continui așa, Kohl, vei deveni unul din cei mai mari
gânditori ai lumii. Cunoști capodopera lui Rodin — o sculptură
splendidă, plină de viață și...”

„Asta am vrut să-ți spun”, întrerupse Lew Kohl, sculându-se
după scaun, cu un surâs plin de înțeles pe buze. „Gândește-te pu-
țin la cele ce ți-am spus. Peste o zi sau două nu vei mai fi poate
așa de vesel”.

Reeder era înduioșător în tristețea sa. Părul său și așa ne-
aranjat, părea că i se făcuse măciucă de frică, iar urechile lui
mari, care stăteau aproape în unghiul drept cu capul, făceau im-
presia că tremură de neliniste.

Mâna lui Lew Kohl zăcea pe clanta ușii.

„Bang!”

Se auzi sgomotul surd al unei greutatei căzând pe lemn. Pe
lângă obrazul lui Lew șueră ceva, iar în perete, drept în fața ochi-
lor săi se ivi o gaură din care cădeau bucăți de lemn și var. Lew
sbură înapoi cu un urlet de furie.

Reeder ținea în mână un browning greu, prevăzut cu un a-
mortizor de sgomot și se uita cu gura deschisă la revolver.

„Pentru Dumnezeu, cum s-a întâmplat asta?”, întrebă el
mirat.

Lew Kohl tremura de furie și spaimă, fața îi era galbenă ca
ceara.

„Porc de câine, ce ești!”, șueră el. „ai vrut să mă împuști?”

Reeder îl privi pedeeasupra ochelarelor.

„Dar bine — cum poți crede așa ceva? — tot mai ai intenția
să mă suprimi dragă Kohl?”

Kohl încercă în zadar să răspundă, smulse ușa, se poticni pe
scări și eși afară în stradă. Avea deja piciorul pe prag, când ceva
căzu de sus lângă el și se sfărâmă la picioarele sale. Era un vas

mare de piatră, care înfrumusețase fereastra dormitorului lui Reeder. Kohl sări peste cioburi și uitându-se în sus, zări fața mirată a lui Reeder.

„D-ta... D-ta!”, bâlbâi el.

„Sper că nu ești rănit!” întrebă Reeder îngrijorat. „Așa ceva se poate întâmpla, din nenorocire. Intr'o bună zi...”

Reeder mai vorbea încă, pe când Lew o gonea pe stradă.

* * *

Stan Bride era ocupat cu toaleta sa de dimineață, când prietenul și fostul său coleg de pușcărie intră buzna în cameră. Stan Bride, un bărbat gras cu fața roșie, rotundă își întrerupse activitatea și se uită pe deasupra șervetului, ce-l ținea în mână, la vizitatorul său.

„Ce ți s'a întâmplat?”, întrebă el tăios. „Arăți ca și când „sticleții” s'ar fi luat după tine. Cum se face că ești pe drum atât de dimineață?”

Lew îi povesti ce i se întâmplase, și pe când povestea fața fostului său partaș de celulă se lungea din ce în ce mai mult.

„Idiotule!”, bombăni el. „Cu astfel de vorbărie vrei să-l prinzi pe Reeder! Nu știai că el te așteaptă? Presupui oare, că n'a știut precis, când ai eșit din închisoare?”

„In tot cazul, am băgat puțină spaimă în el”, întâmpină Lew, dar Bride râse ironic.

„Dumnezeule mare! crezi tu că bătrânul ăsta se sperie de tine? Dacă ar fi așa o găscă ca tine, atunci da! Dar el nu e! A tras dinadins pe lângă nasul tău, căci dacă ar fi vrut să te împuste, erai de mult la morgă. Dar n'a vrut. El să se gândească la tine! Moft.. Tu ai să te gândești la el!

„De unde naiba a scos așa din senin pistolul?”

Se auzi o bătae în ușă. Ambii se uitară neliniștiți unul la altul

„Cine-i acolo?”, întrebă Bride. O voce cunoscută îi răspunse

„Sticlețul dela Scotland Yard”, șopti Bride și deschise ușa.

„Sticletele” era sergentul Allford, un bărbat corpulent, afabil, și un detectiv, care promitea.

„neața, băcți — dar ce văd, nu ești încă plecat la biserică, Bride?”

Stan rânji politicos.

„Cum merg afacerile, Lew?”

„Așa și așa”. Falsificatorul era atent și se uita bănuitor la detectiv.

„Ași vrea să-ți vorbesc despre un pistol. Am așa ceva ca o idee, că ai o armă la d-ta. Lew, un Colt automat No. 7194318. Nu-i frumos din parte-ți Lew. Revolvere n'au ce căuta în țară la noi”.

„Eu n'am armă la mine”, spuse Lew înbufnat.

Bride îmbătrânise deodată, căci și el stătea încă sub supraveghere polițienească și găsierea unui revolver la el în casă, putea să-i deschidă din nou ușa închisorii.

„Vrei să faci o mică plimbare până la poliție, sau te lași să te caut aici?”

„Caută”, spuse Lew ridicând brațele în sus, pe când detectivul îi pipăia hainele.

„Vreau să mă uit puțin prin cameră”, spuse polițistul. „A se uita puțin” a fost însă o percheziție foarte amănunțită.

„Probabil că a fost o neînțelegere”, spuse Allford. „Dar ce ai aruncat în apă, când fugeai pe la Embankment?”

Lew tresări. Era prima indicație că fusese urmărit în dimineața aceea.

Bride așteptă până ce văzu prin fereastră că polițistul plecase și sbiera apoi furios la tovarășul său:

„Și tu zici că ești deștept? Copoiul ăla bătrân știa foarte bine că tu porți armă la tine. Cunoștea chiar numărul. Și dacă Allford ar fi găsit-o, te închidea din nou și mă închidea și pe mine, cu tine împreună”.

„Am aruncat-o în apă”, spuse Lew înbufnat.

„Nici atâta creier n'ai!” Bride răsufăla greu.

„Ascultă, lasă-l pe Reeder în pace. E un om periculos. Mai rău ca moartea și ca dracul. Și dacă nu bagi de seamă, ești pierdut. Pe ăsta vrei să-l sperii? Mare idiot mai ești! Ista îți taie gâtulețul și face apoi o poezie despre asta!”

„Nu puteam ști că sunt urmărit”, bombăni Kohl. „Și totuși am să pun eu mâna pe el și pe bistarii lui!”

„Fă-ți aturci treaba din alt loc, nu d'aici”, răspunse Bride răspicat. „Un escroc nu mă deranjează și eu sunt unul, un ucigaș la urma urmei iar nu mă jenează. Dar un tâmpit, care nu vorbește decât prostii, mă îmbolnăvește. Ia-i banii, dacă poți — așa paria, că-i are plasați în terenuri și case și astea nu le poți fura, — dar nu vorbi despre asta. Imi ești drag, Lew, dar numai până la un punct — și până la acest punct nu mai suntem departe. Pe Ree-

der nu-l pot suferi — șerpi de asemenea. dar mă țin departe de grădina zoologică”.

Urmarea a fost că Lew Kohl își căută altă cameră, în etajul superior al unei case din Dean Street — proprietatea unui italian — și avea acolo destul răgaz să se gândească la necazurile sale și să făurească planuri de răsbunare. Și avea nevoie de noi planuri, căci tot ce chibzuise în celula cea tăcută din Dartmoor și îi se părea acolo ușor de înfăptuit, se dovedea acum imposibil!

Planurile ucigașe ale lui Lew au suferit modificări importante. Trecuse prin mâinile unui psiholog extraordinar de isteț, cu toate că nu-l privise încă pe Reeder din punctul acesta de vedere și nici nu știa ce înseamnă cuvântul de psiholog. Mai existau și alte posibilități să lovească în Reeder și gândurile lui Lew se ocupau necentenit cu dorința de a descoperi comoara lui.

O săptămână mai târziu, Reeder se invită singur în cabinetul particular al șefului său, care asculta cu răsuflarea reținută, teoria imposibil de crezut, pe care și-o compusese Reeder asupra lui Sir James și a morții soției acestuia.

„Dragul meu”, spuse șeful după ce Reeder și-a încheiat expozeul. „Nu pot emite mandat de arestare numai pe bănuiala d-tale. Nu-ți pot da nici măcar un ordin de percheziție. Povestea este atât de fantastică, atât de necrezut, încât se potrivește mai degrabă într-o revistă senzatională, decât în raportul unui procuror”.

„Noaptea era furtunoasă și totuși Lady Tithermire nu a căpatat rău de mare”, spuse detectivul cu convingere. „asta este un fapt cert, pe care nu trebuie să-l uităm”.

Procurorul clătină din cap.

„Nu pot face nimic — cel puțin pe baza celor expuse de d-ta; asta ar fi un scandal care m'ar costa postul. Nu poți întreprinde ceva — poate neoficial?”

„Prezența mea a fost observată în vecinătate”, spuse Reeder cu chibzuință. „Cred că ar fi imposibil să-mi ascund hm... urmele... Și totuși am găsit locul și așa putea să-l desemnez exact la centimetru”.

Dar șeful parchetului nu se lăsă convins.

„Nu, Reeder”, spuse el liniștit, „totul nu e decât o concluzie a d-tale. Da, știu. D-ta ai un instinct criminal — mi se pare că mi-ai spus asta de vreo câteva ori, dar tocmai asta este un motiv, care mă face să nu emit mandatul de arestare dorit. D-ta, dragă Reeder,

presupui un „instinct criminal” chiar și la acest om nenorocit. Nu, nu, nu pot face nimic...”.

Reeder oftă cu greu și se retrase în biroul său. Dar nu prea era abătut, căci în decursul cercetărilor se ivise un moment nou.

Reeder se dusese de mai multe ori în cursul săptămânei la Maidstone, dar nu fusese niciodată singur. Părea că nu se știa urmărit, dar văzuse pe Lew de câteva ori și trecuse prin momente neplăcute neștiind dacă experiența ce voia să facă va avea succes.

Dela a doua oară, când observase „umbra” concepute o idee. Dacă Reeder ar fi fost un om cu simț umoristic, desigur că ar fi pornit-o pe un râs formidabil, pe când se suia într-o mașină și observă cum era urmărit de Lew în altă mașină.

Bride, când se pomeni cu tovarășul său, era tare ocupat — un exercițiu plicticos, dar necesar — să taie un joc de cărți în așa fel încât asul de pică să rămână totdeauna jos. În ochii lui Lew strălucea un surâs triumfător, care făcu să bată neliniștit inima lui Bride.

„Am pus mâna pe el!”, strigă Lew.

Bride puse cărțile la o parte și se sculă de pe scaun.

„L-ai prins? Pe cine?”. întrebă el calm. „Și dacă e vorba de crimă, nu e nevoie să-mi răspunzi, dar șterge-o!”

„Nu-i vorba de crimă!”

Lew se așază în tihnă pe masă cu mâinile în buzunar și cu un surâs pe buze.

„L-am urmărit pe Reeder o săptămână întreagă, ceea ce nu-i puțin lucru”.

„Ei și?” întrebă celalt.

„Am aflat unde are ascunși bani”.

Bride se scărpină pe bărbie și făcu o mutră neîncrezătoare.

„Asta să o spui lui mutu!”

Lew însă dădu vehement din cap.

„În ultimul timp a fost deseori în Maidstone și se ducea d'acolo într-un sătuleț mai departe cu vreo 5 km. Acolo îi pierdeam mereu urma. Eri seara însă, pe când se înapoia la stație, ca să apuce ultimul tren spre Londra, a intrat în sala de așteptare, și am putut să-l observ. Ce crezi că a făcut?”

Bride tăcu.

„Și-a desfăcut geanta și a scos un pachet gros cu bancnote. Așaaa de gros! Fusese la bancă.. hm, banca lui! Știi ce vreau să

zic. L'am urmărit până la Londra. Reeder intră, în restaurant și comandă un ceai. Eu după el, dar așa ca să nu mă vadă. Eșind din restaurant, scoase batista, ca să se șteargă pe gură. El nu văzu carnetul ce-i căzuse din buzunar, eu însă da. Mi-era tare teamă să nu-l fi văzut și altcineva, sau să observe el singur lipsa. Dar Reeder își continuă drumul. Atunci sar și pusei mâna pe carnet înainte de ai fi putut zice păs. Uite-l!"

Lew arată un carnet vechiu, legat în piele roșie. Bride întinse mâna.

„Un moment!”, spuse Lew. „Vrei să faci afacerea cu mine? Jumătate și jumătate? Am nevoie de un ajutor”.

Bride ezită.

„Dacă e vorba numai de furt, bine”.

„Numai furt — și încă foarte ușor”, spuse Lew extaziat și aruncă carnetul pe masă.

Toată noaptea Lew și Bride se ocupară de contabilitatea metodică a lui J. G. Reeder și vorbind de necinstea lui extraordinară.

Noaptea spre Luni a fost ploioasă. Vântul sufla dinspre sud-vest, în timp ce Lew și cu complicele său o porniră în drum spre sat. Nici unul din ei nu avea bagaj mare. Mantaua lui Lew acoperea o geantă cu scule, al cărei conținut dovedea un talent inventiv unic. Buzunarele lui Bride conținea părțile unei părghii de fer puternice.

Nu întâlneau pe nimeni. Tocmai sună unsprezece când Lew escaladă gratiile de fier ale porții South Lodge.

Căsuța ruinată a portarului apăru în întuneric. Escaladară poarta și ajungând la ușă, Lew luminează o clipă broasca, înainte de a încerca să o deschidă cu instrumentele sale. În câteva minute deschiseră ușa și se aflară apoi într-o încăpere joasă, care avea la un perete o sobă mare. Lew își scoase mantaua pe care o agăță de fereastră, după aceea aprinse lampa sa de buzunar. Se aplecă, îndepărtă cenușa și zgura și examină cu atenție lipiturile dintre pietrele căminului.

„Uite, aici s'a cărpit zidul, spuse el. „Și un copil poate vedea asta. Băgă vârful părghiei în crăpătură, apăsă și văzu cum se mișcă piatra. Mări gaura cu dalta și cu ciocanul. Placa mare se ridică puțin, iar Bride băgă dalta sub ea.

„Și acum împreună”, șopti Lew. Băgară degetele sub piatra sobei și o ridicară în sus. Lew apucă lampa, îngenuchiă și luminează înăuntru apoi.. urlă speriat: „Dumnezeule!”

O secundă mai târziu, doi oameni înnebuniți de spaimă se repeziră pe ușă afară. Intre timp se întâmplase o minune. Căci poarta era deschisă și în fața lor stătea o persoană.

„Sus mâinele, dragă Kohl!”, spuse o voce. Ori și cât de mult îl ura Kohl pe Reeder, în momentul acela l-ar fi sărutat.

În aceeași seară, pe la douăsprezece, Sir James Tithermite discuta cu viitoarea sa logodnică chestiuni de afaceri și anume încapătănarea prostească a avocatului, care voia să-i asigure fetei averea, și propria sa șiretenie și superioritate cu care obținuse completă libertate de acțiune pentru tânăra fată, care urma să-i devină soție.

„Păcătoșii ăștia nu se gândesc decât la posibilitatea de a câștiga un onorar cât mai mare”, începu el să spună, când servitorul intră în cameră fără să bată la ușă. După el venea șeful poliției și un bărbat, pe care Sir James își amintea că-l mai văzuse odată.

„Sir James Tithermite?”, întrebă șeful poliției, deși îl cunoștea prea bine pe Sir James.

„De sigur, domnule colonel, despre ce e vorba?”, întrebă baronul.

„Vă arestez sub învinuirea de asasinare cu psemeditare a soției d-voastră Eleanor Mary Tithermite”.

* * *

„Toată afacerea se învârtea în jurul chestiunii dacă Lady Tithermite suferea sau nu de boală de mare”, explică J. G. Reeder șefului său. „Dacă suferea, atunci era puțin verosimil că va putea să stea 5 minute pe vapor, fără să cheme îngrijitoarea cabinei. Dar aceasta nu o văzuse pe Lady Tithermite pe bord; de altfel nimeni altul și asta din simplul motiv, că nici nu se afla pe vapor! Fusese ucisă în parcul castelului. Sir James îi ascunsese cadavrul sub piatra sobei din căsuța portarului și plecă singur la Dover. Ajuns acolo, predase bagajul său unui hamal, cu ordinul ca să-l aștepte în fața cabinei și să-l bage apoi automobilul în garajul hotelului. Își calculase sosirea așa de exact încât se imbarcă odată cu pasagerii trenului și nimeni nu știa dacă venise singur sau cu soția. De altfel nu se sinchisia nimeni de asta. Își luă cheia cabinei, depuse acolo bagajul și pălăria soției, plăti pe hamal și-l expediă. Lady Tithermite se află oficial pe bord, căci predase controlorului și biletul ei și primise în schimb biletele de debarcare. Apoi descoperi că soția sa dispăruse.. Vaporul fu căutat dela un capăt la altul, dar bine înțeles, că nu fu găsită. Cum am mai spus...”.

„Știu, știu. D-ta ai un instinct criminal”, spuse procurorul bine dispus.

„Mai departe, Reeder”.

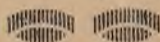
„Deoarece am acest caracter ciudat și puțin îmbucurător, am văzut imediat, ce ușor era să faci să se creadă că Doamna era pe vapor și am dedus, că dacă e vorba de o crimă, trebuia să se fi comis în apropierea casei. Zidarul satului îmi povesti apoi, că Sir James a învățat dela el arta nobilă a zidăriei. Lăcătușul mi-a spus că poarta a fost stricată, probabil de automobilul lui Sir James — văzusem de altfel gratiile stricate și voiam numai să știu când se făcuse reparația. Pentru mine nu mai exista nici un fel de îndoială că sărmana femeie zăcea sub pietrele sobei în căsuța portarului. Nu era însă posibil ca să perchiziționez casa fără ordin și deci să dovedesc justetea teoriei mele. Eu singur nu puteam perchiziționa, fără a suporta riscul ca renumele serviciului nostru să fie periclitat” — „dacă-mi este permis să zic „al nostru”, adăogă el, scu-zându-se.

Procurorul se juca gânditor cu creionul.

„L-ai făcut deci pe Lew Kohl să spargă soba, prin faptul că-i dăduseși să înțeleagă că ai ascuns acolo bani. Presupun că asta era notat în carnetul d-tale? Dar pentru Dumnezeu de ce și-a închipuit el că d-ta ai ascuns o comoară?”

Reeder surâse trist.

„Gândurile unui creier criminal sunt cu totul ciudate”, spuse el oftând. „Un asemenea creier construiește iluziuni și basme. Din fericire pricep această mentalitate, căci după cum am mai spus...”.

TRUPA

În biroul Procurorului general domnea liniște și gravitate, care armoniza complect cu gusturile și înclinațiile d-lui J. G. Reeder. Și lui îi era dragă o cameră de lucru, în care se auzea ticăitul ceasornicului și în care liniștea era întreruptă numai de foșnetul unei pagini întoarse.

Intr'o dimineată Reeder răsfoia cu atenție catalogul firmei Willoby, una din cele mai importante oficii pentru închirierea și vânzarea de proprietăți. Catalogul sosise câteva minute înaintea venirii lui la birou.

Deodată netezi o pagină a catalogului și reciti cu atenție descripția lingușitoare a unei proprietăți oarecare. Timp pierdut, căci lângă anunț era scris „închiriat” ceea ce însemna că Riverside Bower” nu mai era disponibil. Cuvântul „închiriat” fusese adăugat cu siguranță abia în aceiași zi.

„Hm..”, mormăi Reeder.

Diverse motive deșteptară interesul lui. Pe timpul căldurilor lunei lui Cuptor, căsuțele așezate la malul fluviului erau, bine înțeles, căutate, dar în luna Noembrie nu prea găseau amatori. Și mai ales vizitatori de dincolo de ocean, nu prea închiriază case și terenuri la malul apei într'un anotimp, care se distinge prin ceață ploaie și alte multe inconveniente.

„Două saloane, două dormitoare, baie, bucătărie, pivnițe mari, uscate, pajiște până la apă, barcă, gaz aerian și electricitate. Trei lire pe săptămână. La o închiriere pe 6 luni, 2 lire pe săptămână”.

Reeder își apropie telefonul și ceru numărul agentului.

„S'a închiriat? Într'adevăr? Unui domn american? Când o să fie iar liberă?”

Noul chiriaș închiriasse căsuța numai pentru o lună, ceea ce-l surprinse pe Reeder și mai mult, cu toate că interesul său pentru

„domnul american” nu era atât de puternic, ca interesul „americanului” pentru Reeder.

Când marele Art Lomer veni din Canada la Londra, cu ocazia unui „voiaj de afaceri” un prieten și admirator al său îl târă cu el, ca să-i arate curiozitățile principale ale Londrei.

„Deobiceiu iese la prânz”, spuse amicul, căruia îi se dăduse porecla de „Țșip”, pentru că numele său adevărat era „Vrabie” (Sparrow).

Lomer privea plictisit spre Whitehall. Văzuse atâtea orașe, încât nici unul nu-i părea mai breaz ca altul.

„Uite-l”, șopti Țșip, cu toate că nu avea nevoie să facă pe misteriosul.

Printr’una din porțile mijlocii ale marelui clădiri, esise un bărbat de vârstă mijlocie. Capul îi era acoperit cu o pălărie tare, corpul îi era înfășurat strâns într’o redișgată neagră, demodată. Avea aparența unui neputincios cu favoritele sale albe-gălbui. Pe nas purta o pereche de ochelari.

„Ista-i?”, întrebă surprins Art

„El”, răspunse celalt apăsător.

„Și de unul ca ăsta vă e frică? ăsta? ăsta copoi? Dragii mei, dar ați înnebunit cu totul. ăsta? ăsta nu poate prinde nici măcar un guturai! Na, la noi acasă, în Toronto...”

Art era mândru pe orașul său și lăuda, în entuziasmul său: chiar și poliția canadiană — o instituție pe care o ura din adâncul sufletului.

Art „opera” (nu întrebuița niciodată un cuvânt mai josnic) din orașul Toronto, care — prin poziția sa aproape de Bufallo și granița americană, — îi procura diverse posibilități. Art „operase” odată și în Canada. Deoarece specialitatea sa era pe atunci furtul precedat de atacul victimei, i se întâmplă că se văzu într’o bună zi în fața unui judecător canadian — și judecătorii canadieni dispun de puteri discreționare. Art fu condamnat la 5 ani închisoare și — oroare! — la 25 lovituri cu biciul, cu un biciu care avea 9 cozi și fiecare lovitură durea de 9 ori! Experiența asta tristă îl făcu pe Art să excludă violența din programul său de lucru și se mulțumi de atunci încolo numai cu formarea „trupeii” sale. Trupa lui Lomer era celebră și temută dela oceanul Atlantic până la oceanul Pacific.

Când fusese găsit ca copil pe pavagiul Londrei și sustras ca-

rierei sale promițătoare de criminal, fu trimis în Canada, unde nu era de cât pur și simplu „Arthur Lomer”.

Autoritățile caritabile care l-au expedit, erau de părere că în Canada este lipsă de criminali precoci. Grație șireteniei sale extraordinare, a prestanței sale uimitoare, mai ales prin predispoziția sa înăscută, de a-și procura bani cu ușurință, își clădise o casă pe una din insule, avea o locuință splendidă în Church Street, se tot-lănea comod pe pernele unui automobil cu 6 cilindri și capătase în vorbă un accent „de dincolo”, care putea să ție piept oricărei critici din orice loc cu excepția... Canadei!

„Asta-i ridicol! Dar voi dormiți cu toții aici. Voi trebuie să fiți scuturați, ca să vă treziți! Ista-i așa dar celebrul Reeder! Na, eu pot să vă spun numai atât, dacă Canada și Statele Unite ar fi pline cu asemenea tapi, ca dânsul, ași putea câștiga într-o lună mai mulți dolari decât Hollywood îi poate plăti lui Chaplin în zece ani. Da, da, poți să mă crezi! Ia spune-mi, tipul are desigur un ornic?”

Cellalt se uită mirat la el.

„Vrei să întrebi dacă are un ceas? Desigur că are unul”.

Art Lomer dete din cap mulțumit.

„Așteaptă! Ti-l voi aduce în 5 minute. Vreau să vă arăt, cum se face așa ceva”. Și acum Lomer făcu poate prostia cea mai stupidă pe care-o putea face vreodată.

Art venise la Londra în afaceri și risca un milion de dolari, numai ca să impună unui om, pe a cărui părere nu dădea dealtfel nici o centimă.

Reeder stătea fricos pe marginea trotuarului așteptând o pauză în „circulația vehiculelor” cum o numea el, ca să poată trece pe partea cealaltă a străzii, când fu lovit de un străin.

„Scuzați, vă rog!”, spuse acesta.

„Nu face nimic. Nu face nimic”, murmură Reeder. „Dar ceasul meu merge cu 5 minute înainte — ora exactă o puteți vedea pe clopotnița dela Big Ben”.

Lomer simți cum o mână se introduse în buzunarul său și se uită buimac, ca și când ar fi fost hipnotizat, cum ceasul trecu iarăși în buzunarul lui I. G. Reeder.

„De mult aici?”, întrebă Reeder prietenos.

„Cum...?”

„Splendid timp avem anul ăsta!”

Reeder luă ochelarii de pe nas, îi șterse ușor pe mâneca hainei, îi puse din nou pe nas, pieziș ca de obicei. „Dar la noi toamna

nu e așa de frumoasă ca în Canada. Ce mai face Leoni?"

Art Lomer nu leșină, se clătină numai și clipi puternic din ochi, ca și când și-ar da osteneala să se trezească.

Leoni era doar proprietarul unui mic restaurant din Buffalo, un post de avantgardă al operațiunilor așa de încununate de succes ale lui Art și ale prietenilor săi.

„Leoni? Domnule...”

„Și ce face „trupa”? , dă acum reprezentatie în Anglia, sau... hm... e în pauză? Mi se pare că așa se zice în limbajul artistic?”

Art răsuflă greu și se uita stupid la cellalt. Obrazul lui Reeder exprima compătimire și interes — ca și când buna stare a trupei i-ar fi zăcut în mod deosebit la suflet.

„Ce... cum... ascultă...”, începu Art răgușit

Înainte însă ca să-și fi putut aduna ideile, Reeder trecu strada, uitându-se nervos la dreapta și la stânga și ținând strâns umbrela în mână.

„Mi se pare că m'am tâmpit”, spuse Lomer și se înapoiă foarte încet spre Ciceronele său, care îl aștepta cu frică.

„A scăpat — n'am putut ajunge la el”, spuse el scurt — Art avea mândria meseriei — „să mergem mai departe, hai să mâncăm undeva, trebuie să fie aproape de 12”.

Bagă mâna în buzunar, dar ceasul îi dispăruse! Și cu ceasul dispăruse și lanțul de platină. Reeder putea câte o dată să facă glume tare neplăcute!

„Art Lomer.. avem ceva contra lui?” întrebă șeful — procurorul general — sub ordinele căruia lucra J. G. Reeder.

„Nu. La noi n'a venit nici o plângere contra lui... Eu am devenit... — hm din întâmplare — posesorul unui ceasornic care-i aparține lui. Am cercetat fișele mele particulare și am găsit că ceasornicul acesta a fost furat în 1921 la Cleveland. Actele poliției din acel an dau lămuriri. Ceeace e de mirat este, că — hm — stimabilul acesta se găsește în Londra tocmai când sezonul e pe sfârșite”.

Procurorul încreți îndoelnic buzele.

„Hm. Comunică, te rog, acest lucru la Scotland Yard. Chestiunea aceasta nu aparține serviciului nostru. Ce specialitate are individul acesta?”

„E directorul unei trupe de teatru — asta-i, mi se pare, demnitatea corectă. Lomer stătea înainte vreme în legătură cu o societate de teatru, dar...”

„Vrei să spui că e actor?”, întrebă procurorul, care nu în-

țelega din toată afacerea decât foarte puțin.

„Daaa... mai mult regisor, decât actor. Am auzit de multe ori vorbindu-se de trupa lui, dar n'am avut niciodată plăcerea să admir reprezentațiile sale. O asociație foarte talentată”.

Oftă din greu și clătină din cap.

„Nu prea înțeleg ce vrei să spui cu „trupa”. spuse procurorul. „Cum de ai pus mâna pe ceasornic, Reeder?”

Reeder dădu din cap.

„O glumă!”, spuse el. „O glumă inofensivă”.

Procurorul cunoștea destul de bine pe Reeder, ca să mai insiste.

* * *

Lomer locuia în Bloomsbury la hotelul Calfort, unde ocupase mai multe odăi. Când vrei să prinzi un pește mare, nu trebuie să fi sgârcit.

Și peștele cel mare mușcase de undiță, mai curând, decât sperase Lomer vreodată. Peștele ăsta se numea Bertie Claude Staffien și denumirea de „pește” se potrivea de minune.

Semăna într'adevăr cu un pește, cu ochii lui mari, sticloși și ieșiți afară din cap și cu gura mare, pe care o ținea totdeauna deschisă.

Tatăl lui Bertie fusese un om bogat, mai bogat chiar de cum puteau visa vreodată artiste de teatru. Era fabricant de porțelanuri, se ocupa, așa pe de lături, cu cumpărarea de țesătorii și făcuse atâția bani că nu se suia niciodată într'un automobil, dacă în apropiere se găsea un autobus și nu se suia într'un autobuz, dacă putea merge pe jos. În felul acesta își avea ficatul în ordine (cum spunea totdeauna) dar... își agravase boala de inimă.

Bertie moștenise dela tatăl său sgârcenia, dar și banii, — pe care acesta nu-i destinase servitorilor săi credincioși, sau căminurilor de orfani sau altor întreprinderi pentru îmbunătățirea omenirii. Adică Bertie primise ca moștenire toți banii tatălui său. Conformarea bărbiei și a frunței lui Bertie denotau un spirit nedesvoltat, totuși, Bertie știa foarte bine că un șiling are 12 pence și că 100 cenți sunt un dolar. Asta-i mai mult decât trebuie să știe un fiu de milionar.

Bertie avea însă o calitate, pe care nimeni nu o presupunea la el: Arta de a visa.

Dacă nu era tocmai ocupat cu „ajustarea” unor cheltueli sau cu sporirea producțiunii fabricelor sale, îi plăcea să stea tolănit

într-un fotoliu, cu ochii închiși și cu o țigaretă în colțul gurei și să se vadă pe sine însuși în situațiile cele mai eroice.

Se vedea cum descoperă pivniți întunecoase pline cu lăzi prăfuite, în care zăceau comori. Sau se vedea în cazinoul de la Deauville cu nenumărate bancnote de câte 1000 în fața sa, pe care le câștigase dela niște greci, sau armeni, enormi de bogați — de altfel nu era napărat nevoie să fie greci sau armeni, puteau să fie și de altă nație — principalul erau sumele pe care le câștiga el. Vi-surile sale se învâртеau numai în jurul unor sume de bani, care ar fi fost suficiente să-i restituie impozitul pe succesiune, pe care i-l storseseră pe nedrept, credea el, hrăpăreții de agenți ai fiscului. Bertie era foarte bogat, dar ar fi trebuit să fie și mai bogat — după părerea sa.

Ajungând în odaia lui Art Lomer la Calfort Hotel, Bertie se găsea băgat până-n gât în romantismul visurilor sale. Masa din mijlocul odăii era acoperită cu probe de cvart de diverse forme și mărimi, probe sosite de la o mină nou-nouță, pe care o descoperise un frate mistic al lui Art și care era situată într-un loc cunoscut numai de doi oameni: Art Lomer, era unul, Bertie Claude Staffen, celalt.

D. Staffen lepădă pardesiul, se apropie de masă și examinează probele.

„Am primit expertiza”, spuse el. „Un prieten mi-a făcut-o. Nu m'a costat nici un ban. Raportul e bun, promite mult”.

„Societatea”, începu Art, dar d. Staffen ridică degetul.

„Mi se pare că știi prea bine și nu e nevoie să-ți reamintesc, că nu am intenția să bag vreo centimă în această mină. Tot ce vreau să fac este să uez de toată influența mea la fondarea unui *quid pro quo*. Știi ce înseamnă asta?”

„Ceva pentru nimic!”, răspunse Art, care nimeri aproape în țintă.

„Nu... nu vreau acțiuni. Poate să preiau mai târziu un post de director, după ce acțiunile vor fi semnate și societatea consolidată.. Nu pot să dau numele meu într-o afacere — hm — necunoscută”.

Art îl aprobă.

„Prietenul meu a făcut rost de bani”, spuse el așa în treacăt. „De ar avea numai o sută de dolari mai mult, de cât are, atunci ar avea toți banii din lume, atât e de bogat. Ar fi doar stupid, d-le Staffen, ca eu să vin în Europa, pentru ca să încerc să obțin bani

dela un străin. Ne-am cunoscut în Canada — e adevărat. Dar ce știi d-ta despre mine? Ași putea să fiu un escroc, un pungaș sau așa ceva”.

Bertie avusese singur un gând similar, dar bănuiala i-a fost risipită, în parte, de francheta prietenului său.

„M’am mirat de multe ori, ce vei fi crezând de mine, când m’ai văzut jucând cărți cu o bandă de pungași”, continuă Art. „Cred că ți-ai spus singur „tipul ăsta știe să trăiască, poate că e silit să facă asta”. Într’adevăr acolo, în minele din Canada te întâlnești de multeori cu oameni neciopliți — cari nu arare ori sunt violenți”.

„Înțeleg foarte bine situația”, spuse Bertie Claude, cu toate că nu înțelegea nimic. „Și eu cred că sunt un bun cunoscător de oameni. Dacă n’am putut arăta asta în cartea mea „homo sum”, atunci degeaba mi-a fost truda”.

„Desigur”, spuse Lomer fără să se gândească și mai trânti încă un „desigur”.

„Asta-i o carte foarte bună. Când mi-ai dat-o, atunci, în King Edward Hotel, credeam mai întâi că e o carte de aritmetică. Dar am văzut că e poezie extraordinară. Fiecare rând începe cu o literă mare, și sfârșitul fiecărei linii sună la fel ca și ultimul cuvânt al liniei anterioare. Splendid. Am spus imediat secretarului meu. „D-l Staffen ăsta are un căpușor, nu glumă”. Mi-a fost imposibil să înțeleg de unde ai luat toate ideile acelea. Poezia aia cu prințesa care ese dintr’o scoică...”

„Dintr’o scoică de perle — înseamnă personificarea perlei — se grăbi să-i explice Bertie. „Vrei să spui „Fecioara Albă”.

Lomer ale cărui gânduri se plimbau prin alte regiuni. dădu din cap afirmativ.

„Asta era o poezie! Nu citisem până atunci poezii. După ce am citit pe-a d-tale îmi venea să plâng ca un prost! De așa avea talentul d-tale nu m’ăși duce la Ontario să vagabondez p’acolo și să fac explorări de mine. Nu, Domnule”.

„A fi poet e un dar Dumnezeuesc”, spuse Staffen după o pauză. „N’ai spus, că ai banii necesari pentru societate?”

„Până la centimă. Nu pot ceda nici măcar o acțiune. Zău. Dar d-ta nu trebuie să ai nici o grijă. Mai am eu câteva puse la o parte. Nu, d-le Staffen, nu m’am gândit niciodată ca să intri și d-ta cu ceva bani”.

Scutură cenușa dela țigare și încruntă din sprâncene.

„D-ta ai fost foarte prietenos cu mine, d-le Staffen”, spuse el

încet, „și deși eu n'am obiceiul să vorbesc cu oricine despre afacerile mele am totuși încredere în d-ta. Mina n'are de fapt nici o importanță”.

„Nu prea înțeleg”, spuse el.

Art surâse puțin cam trist.

„Nu ți se pare că ar fi fost idiot din partea mea, să viu în Europa când am tot capitalul necesar?”

Bertie avusese și el ideea asta.

„Să vând mina, ar fi ca și cum ași vinde căruțe cu aur. De asta n'am nici o grijă; ași putea s'o vând chiar dacă ași trăi în mijlocul unei păduri seculare din Africa Centrală. Nu, dragul meu, sunt aci pentru o afacere care ți-ar face părul măciucă, dacă ai știe despre ce e vorba”.

Se sculă subit de pe scaun și începu să se plimbe încurcat prin odaie.

„D-ta ești un poet, un poet mare”, spuse el, oprindu-se în fața lui Bertie. „Și probabil că ai mai multă imaginație decât cei mai mulți oameni. Ce valorează mina aceea pentru mine? Câteva sute de mii de dolari câștig” spuse el ridicând umerii cu indiferență. „Ce faci Miercurea viitoare?”

„Miercurea viitoare? Hm, nimic”.

Lomer își mușcă buzele gânditor.

„Am o mică căsuță la marginea apei. Vino acolo. Rămâi noaptea acolo și-ți voi încredința un secret, pentru care ziarele ar plăti cu plăcere un milion de dolari. N'ai crede dacă ai ceti-o în vreo carte. Poate că ai să scrii singur, mai târziu despre asta. Numai cineva cu talentul d-tale, ar fi în stare să descrie povestea așa cum trebuie. Ascultă, vreau să ți-o istorisesc”.

Lomer începu — cu oarecare ezitare — povestea sa:

„De politică și de alte lucruri similare, n'am idee. Se știe că în Rusia a fost așa ceva ca o revoluție. S'au întâmplat atunci lucruri curioase de tot, nu sunt așa de idiot, ca să nu știu asta. Interesul ce-l purtam Rusiei era tot atât de mare, ca interesul ce-l purtai d-ta orașului Picketown, Saskatchewan. Dar, acum vreo șase luni m'am întâlnit cu câțiva ruși. Veniseră cam iute din Statele Unite, din cauză că pe urma lor se grăbeau o droaie de polițiști călare, iar eu mă aflam tocmai la o fermă în apropierea graniței, când fugăriții ajunseră acolo. Cu ce crezi că se ocupau indivizii aceștia?”

Staffen clătină din cap.

„Vindeau smaragde”, spuse cellalt cu tâlc.

„Smaragde? Ce vrei să spui cu asta? Voiiau să vândă smaragde?”

Art confirmă din cap.

„Da. Unul din ei avea o pungă plină cu pietre de toate marimile. Am cumpărat toată afacerea cu 12.000 dolari. Am dus smaragdele la Toronto unde le-am dat la taxat. Cât crezi că valorau? Ceva mai puțin de 1.000.000 de dolari!”

Bertie Claude rămase cu gura căscată.

„Indivizii veneau din Moscova. De patru ani vindeau juvenciale. Agentul acestor coconasi de clasă era un prinț decăzut. Nu m'am interesat așa de amănunțit, pentru că nu sunt curios și mai ales în afacerea asta”. Se aplecă și-l lovi pe Bertie pe genunchi, ca să accentueze și mai mult spusele sale.

„Ce cumpărasem eu era cam a douăzecea parte din stocul lor. I-am trimis înapoi în Rusia, ca să aducă și restul. Săptămâna viitoare trebuie să fie înapoi”.

„Douăzeci milioane dolari?”. bâlbâi Bertie Claude. „Și ce sumă vrei să le plătești d-ta?”

„Un milion de dolari — două sute mii de lire sterline. Vino la mine la Marlow și acolo îți voi arăta smaragdele cele mai mari pe care le-ai văzut vreodată în viața d-tale — tot ce mai am — căci cea mai mare parte am vândut-o unui milionar din Pittsburg — pentru ce sumă? Mai bine nu-ți spun prețul, căci o să crezi că l-am păcălit! Dacă o să-ți placă una din pietre, o să ți-o cedez, cu toate că nu ași dori să le vând. Înțelegi că nu vreau să câștig prea mult la un prieten”.

Bertie îl ascultă zăpăcit, orbit, pe când Lomer îi explică amănunțit comorile. I se învârtea creierul în cap, la plecare, cu toate că povestea asta avea o asemuire uimitoare cu situațiunile ce-i apăreau și jucau un rol atât de important în visurile sale.

Pe când trecea prin holul hotelului, observă un bărbat de vârstă mijlocie care avea pe cap o pălărie tare; îl mai surprinse cravata gata și ghețele cu vârfurile largi. Tipul făcea impresia unui portărel. Bertie ar fi trecut pe lângă el, dacă individul nu l-ar fi oprit.

„Scuzați, vă rog, domnule, am plăcerea să vorbesc cu d-l Staifen?”

„Da”, răspunse Bertie scurt.

„M'ași bucura mult dacă veți binevoi să-mi acordați o întrevvedere asupra unei chestiuni, hm... foarte importante”.

Bertie făcu un gest nerăbdător.

„N'am timp să stau de vorbă”, răspunse el aspru. „Dacă vrei ceva n'ai decât să-mi scrii”.

Cu aceste vorbe, se îndepărtă de tipul acela melancolic, care se uită gânditor după el.

Vila lui Lomer se afla cu totul izolată între Marlow și Quarry Wood. Nici o altă proprietate nu s'ar fi potrivit mai bine pentru scopurile lui Lomer, ca vila aceasta.

Bertie Claude, pentru care fluviul însemna soare și haine albe de flanelă, se scutură când ieși din stația de cale ferată și se uită cu spaimă la cerul cenușiu. Ploua cu găleata și trăsura care-l aștepta, era plină cu apă.

„Ti-ai ales o lună păcătoasă pentru un bungalow lângă apă”, murmură el nemulțumit.

Lomer, care n'avea idee în ce lună este bine să ai o locuință la apă, îl aprobă.

„Dar mie-mi place”, spuse el. „Ce-i drept, e singuratecă. Dar tocmai asta-mi place, nu pot să sufăr când mi se uită altul în fațurie”.

Șoseaua dela gară la „Riverside Bower” ducea paralel cu fluviul. Bertie uitându-se prin fereastra trăsurii, zări numai apa cenușie a fluviului și iarba umedă a pajistelor învecinate.

După un sfert de oră de drum ajunseră la o căsuță drăguță, care se afla din mijlocul unei grădini mari. În soba din hall ardea focul. Toată casa răspândea o atmosferă plăcută și confortabilă, așa că dispoziția lui Bertie se îmbunătăți imediat. Câteva clipe mai târziu cei doi ședeau comod în sala de mâncare în fata unei mese copioase.

Atmosfera are deobiceiu o influență mare asupra oamenilor, așa că Bertie fu influențat cât se poate de plăcut de gingășia locuinței și de modul cum fură serviți, căci o cameristă drăguță și cochetă îi servea. Din când în când apărea un majordom impozant, iar un servitor galonat îi luase în primire pardesiul umed și-i stersese ghetele umede, înainte de a-l conduce în sufragerie.

„Nu, casa nu-mi aparține. O închiriez numai de câte ori viu în Anglia”, spuse Lomer, care nu prea spunea minciuni mici și necesare.

„Jenkins, majordomul și servitorul sunt ai mei. Personalul celalalt aparține casei”.

După ce luară ceaiul, Lomer îl conduse pe Bertie în dormitor.

trase un sertar al biroului, scoase o casetă de oțel și deschise cele două lacăte, cu care era încuiată caseta. Din casetă scoase apoi o farfurie de metal, acoperită cu vată.

„Poți să-ți alegi ce-ți place”, spuse el. „Fă-mi o ofertă și îți voi spune apoi ce valoare au”.

Luând vata la o parte, șase smaragde splendide apărură pe fundul vasului.

„Poate-l dorești pe ăsta?”, întrebă Lomer scoțând smaragdul cel mai mare. „Valorează cu siguranță 6000 dolari, circa 1200 lire. Și dacă ai vrea să-mi plătești suma asta, te-ași considera ca pe cel mai mare idiot, căci singura manieră sănătoasă să capeti smaragde, e să le cumperi cu 50% mai ieftin decât valorează într'adevăr. Cred că piatra asta” — părea că socotește în gând — „mă costă vreo 90 lire”.

Ochii lui Bertie străluceau. El se cam pricepea în smaragde și observase la prima vedere că pietrele ce le avea înaintea sa, erau veritabile și de o calitate superioară.

„Mi l-ai vinde pentru nouăzeci de lire?”, întrebă el întrecăt.

„Nu. Ceva, ceva trebuie să câștig și eu chiar dela prieteni. Pentru 100 de lire poți să-l ai”.

Bertie căuta de acum bani prin buzunar.

„Nu, nu. Nu trebuie să-l plătești imediat. Ce știi d-ta la urma urmei despre smaragde? Poate să fie și fals. Ia-l cu d-ta și lasă-l să-l taxeze un cunoscător”.

„Îți dau imediat un cec”.

„Dacă vrei... Mie îmi este absolut indiferent”.

Art împături piatra cu atenție și o băgă într'o cutiuță mică, pe care o dădu apoi lui Bertie.

„Piatra asta e singura, pe care voiam s'o vând”, spuse el, pe când se înapoiau în sufragerie.

Bertie se duse imediat la birou, scoase carnetul de cecuri, completă unul și-l dădu lui Lomer.

Art se uită la hârtie și încreți din frunte. „Ce să fac cu asta?”, întrebă el. „Eu n'am aici nici un cont la vreo bancă. Toți banii mei se află la Associated Express Company”.

„Il voi face să fie plătit la purtător”, spuse Bertie conciliant.

Dar nici asta nui plăcu lui Lomer.

„Scrie te rog, câteva vorbe, Președintelui băncii sau ce-o fi el acolo, ca să onoreze cecul la prezentare. In general nu pot să sufer băncile”.

Bertie scrisese rândurile cerute și reveni la afaceri, după muncă asta, căci Bertie era doar om de afaceri.

„Pot să mă asociez la afacerea de juvaericele?”

Art Lomer clătină din cap în semn de regret.

„Îmi pare rău, d-le Staffen, dar asta e aproape imposibil. Vreau să fiu sincer cu dumneata, căci sinceritatea e baza în afaceri. Dacă vrei să te asociezi la această afacere înseamnă același lucru ca și când mi-ai cere bani”.

Bertie protestă.

„Poate că nu-l frumos să mă exprim așa, dar așa este. Eu am preluat tot riscul, am pregătit toată afacerea, m'a costat o mulțime de bani să-l scot pe individul acela din Rusia: avioane, trenuri speciale și alte buclucuri. Gândul că nu te pot servi, mi-e penibil, căci îmi plăci, d-le Staffen. Poate că printre pietre să fie o bucată, care să-ți placă, poți s'o capeți la un preț convenabil”.

Bertie tăcu o clipă, adâncit în gânduri.

„Cât te-a costat afacerea asta până acum?”, întrebă el.

Art clătină iar din cap.

„Indiferent ce am cheltuit până acum. Dar dacă mi-ai oferi de patru ori mai mult, — și asta ar fi o sumă mare — tot nu te-ași putea lua părtaș. Ași putea să-ți dau o mică parte din beneficiu. De bani n'am însă nevoie”.

„Poate că mai discutăm chestiunea asta mai târziu”, spuse Bertie, care nu pierdea niciodată speranța.

Ploua încetase. Soarele apunea luminând roșiatic fluviul. Bertie se plimba cu gazda sa prin grădină, când auzi deasupra sa sgomotul motorului unui aeroplan. Văzu și avionul, care ocoli de câteva ori terenul și dispăru apoi după pomii dela Quarry Wood. Însoțitorul său murmură ceva și Bertie întorcându-se spre el îl văzu cu o mustră supărată și nedumerită.

„Ce s'a întâmplat?”, întrebă el.

„Mă mir”, răspunse Art încet. „Eram doar înțelegi abia pentru săptămâna viitoare... dar asta-i o prostie!”

Se întunecase. Majordomul aprinse lămpile și trase perdelele. Dar Bertie observă imediat că s'a întâmplat ceva, căre-l neliniștea pe Art. Acesta devenise tăcut, nu mai scotea o vorbă, sedea în fața sobei și se uita la flacăre. Tresărea la fiecare sgomot. Masa de seară, simplă dar gustos preparată, fu servită de vreme și cei doi bărbați trecură în salon, în timp ce se strângea masa.

„Ce s'a întâmplat, d-le Lomer?”

„Nimic”, spuse cellalt tresărind, „numai că...”.

În momentul acesta se auzi o sonerie și Art ascultă atent. Se auzi o discuție în hall și apoi intră servitorul, care spuse că doi domni și o doamnă vor să-i vorbească lui Art.

Bertie observă, cum acesta strânse din dinți.

„Poftește-i înăuntru”, spuse el scurt. Câteva secunde mai târziu își făcură apariția un bărbat înalt slab, îmbrăcat în uniformă de pilot.

„Marsham! Ce dracu înseamnă...”.

Tânăra fată care-l urmăse atrase atenția lui Bertie în mod deosebit. Era slabă, cu fața de culoare închisă, frumoasă, cu toată paloarea și oboseala evidentă.

Exteriorul celui de al doilea bărbat era mai puțin splendid: un individ scund, de aparență străină, cu barba scurtă și părul vâlvoi, îmbrăcat până în gât într-o blană mare. Art închise ușa.

„Ce înseamnă asta?”, întrebă el brusc.

„Neplăceri”, răspunse tânărul supărat. „Printul a căpătat o altă ofertă. A trimis numai o parte din juvaericele. Perlele și diamantele le trimite abia după ce-i veți plăti jumătate din prețul stabilit. Pentru asta a venit cu noi Prințesa Paulina Dimitroff, fiica printului”.

Art se uită furios la tânăra fată.

„Spune te rog, d-șoară”, începu el. „Presupun că vorbești englezește?”

Ea dădu din cap afirmativ.

„Asta nu-i treabă. Așa nu se fac afaceri. Tatăl d-tale mi-a promis...”.

„Tatăl meu s'a cam grăbit”, îl întrerupse ea. Accentul ei străin, sună ca o muzică în urechile lui Bertie. „Dânsul a riscat mult de tot. De altminteri nici nu știu, dacă a procedat corect în toată chestiunea asta. Pentru d-ta e foarte simplu să plătești. Dacă primește banii încă astă noapte...”

„Astă noapte?” urlă Art. „De unde să scot banii azi noapte?”

„Tatăl meu e în Olanda”, spuse tânăra. „Avionul ne așteaptă”.

„Dar... la naiba, de unde să iau banii?”, repetă canadianul furios. „D-ta crezi că eu am așa fără una alta o sută mii de lire în buzunar?”

Tânăra ridică din umeri și se întoarse spre bărbatul cel mic, cu care schimbă câteva vorbe într-o limbă necunoscută lui Staffen.

El îi răspunde cu o voce răgușită, la care ea dădu din cap afirmativ.

„Pietru spune, că tatăl meu ar primi și un cec în plată. Vrea numai să fie sigur că...”, se opri din vorbă și căută cuvintele englezești ca să exprime ce vrea să spună. .

„L-am păcălit eu oare vreodată pe tatăl d-tale?”, întrebă Art furios. „Eu nu-ți pot da nici bani, nici cec. Mă retrag mai bine. Pentru mine afacerea e terminată”.

Între timp, pilotul desfăcu pachetul, ce-l purta sub braț și-l puse pe masă. Bertie Claude rămase cu gura căscată, văzând pietrele strălucitoare expuse în fața ochilor săi. Erau acolo diamante, juvaerice vechi, probabil moșteniri, de o mare valoare istorică, care nu se putea deocamdată aprecia. Il chemă pe Art la o parte.

„Dacă ai putea să-i ții pe oamenii ăștia toată noaptea aici, mă oblig să-ți dau eu toți banii de care ai nevoie, numai pentru juvaericele astea de pe masă”.

Art refuză.

„N'are sens, d-le Staffen. Eu îl cunosc pe tipul ăsta. Dacă nu pot să-i trimit banii încă noaptea asta, nu-mi mai vinde restul mărfii”.

Deodată bătu însă din palme. „Dumnezeule!”, strigă el iritat. „O idee! D-ta ai doar carnetul d-tale de cecuri la d-ta”.

Pe Bertie îl trecură nădușelile!

„De sigur că am carnetul de cecuri la mine”, spuse el, „dar...”.

„Vino cu mine în sufragerie”. Art îl apucă pe Bertie de braț, și alergă cu el în sufragerie trântind ușa după el. „Cecul nu poate fi prezentat spre încasare decât peste două-trei zile. În nici un caz mâine”, spuse el pripit. „Între timp putem merge în oraș cu toată marfa și să o depunem la banca d-tale, vei putea păstra totul, până ce eu îți voi plăti. Ba mai mult încă, poți mâine dimineată opri plata cecului dacă pietrele nu ar valora banii dați”.

Bertie examinează chestiunea din zece puncte de vedere diferite în tot atâtea scunde.

„Și dacă ași pune o dată mai târzie pe cec, cu câteva zile, ca să merg la sigur?”, întrebă el.

„Altă dată?”, întrebă Art mirat. „Ce înțelegi prin asta?” Când Bertie îi explică ideia, îi se luminează lui Art fața.

„Desigur. Ideie splendidă! Avem atunci o siguranță dublă. Stabilește pe poimâine ziua de plată”.

Bertie nu mai ezită. Se așază la masă, scoase carnetul de cecuri și un stilou și completează cecul.

Văzându-l că ezită la scrisul numelui Art îi propuse să scrie „plătibil la purtător”. Așa cum făcuse și la cellalt cec.

Bertie acceptă și iscăli cu semnătura lui întortochiată.

„Așteaptă te rog un moment”.

Art părăsi odaia, dar reveni după foarte scurt timp.

„Au acceptat cecul”, spuse el mulțumit. „Băiatule, băiatule”, îl bătu el pe Bertie pe umăr, „acum ai intrat și d-ta în afacere și eu, care nu voiam să iau pe nimeni tovarăș. Acum mergem bine înțeles, jumătate și jumătate, eu nu sunt derbedeu. Vino cu mine să-ți arăt ceva, ce n'am arătat încă nimănui”.

Art trecu în coridor, urmărit de Bertie, deschise o ușă, care ducea pe o scară de piatră în pivniță. Art aprinse lumina și se opri în fața unei uși masive pe care o deschise.

„Ei bine?”, întrebă el, „ai mai văzut așa ceva în viața d-tale?”

Bertie Claude privi în întunec.

„Dar nu văd nimic”, începu el, când deodată fu împias cu putere dela spate, „încât se poticni.

Ușa fu închisă și încuiată.

„Dar ce înseamnă asta?”, strigă el.

„Peste vreo 2—3 zile ai să afli singur secretul”, îi răspunse Art ironic.

Art se grăbi înapoi în salon unde-l așteptau servitorul, majordomul, servitoarea și cei trei vizitatori.

„E la răcoare! Poate să zacă acolo, până ce vom încasa cecul. De mâncare și băutură are pentru o săptămână”.

„L'ai învățit deci?”, îl întrebă rusul.

„Învățit? Dar asta a fost o jucărie de copil”, spuse cellalt disprețuitor.

„Acum însă, copii, s'o ștergem și iute! Am o scrisoare dela animalul ăla din pivniță către directorul băncii sale”, spuse el, și începu să citească: „Să plățiți valoarea cecului prietenului meu Art Lomer”.

Se auzi un mormur de admirație scos de trupă.

„Aeroplanul s'a înapoiat, cred?”

Bărbatul îmbrăcat cu mantaua de piele confirmă din cap.

„Da”, spuse el, „il închiriasem doar numai pentru după prânz”.

„Foarte bine. Și tu poți s'o ștergi. Voi, Al și Ray vă duceți la

Paris și d'acolo la Hayre de unde vă veți imbarca pe vaporul C. P. Tu Slicky, îți vei rade barba asta splendidă și vei pleca ca un om cinstit, pe față și în văzul tuturor, dela Liverpool; voi, Paulina și Aggie veți pleca la Genova și la 14 ale lunii viitoare ne întâlnim cu toții la Leoni”.

* * *

Art Lomer intră două zile mai târziu în încăperile splendide ale băncii Northern Commercial și ceru să vorbească cu directorul. Acesta ceti cu atenție scrisoarea, examinează cecul și sună.

„O sumă mare”, spuse Lomer.

Directorul surâse.

„Plătim de multe ori sume mari”, spuse el. Adresându-se funcționarului care intră pe ușă, îi zise:

„D-l Lomer ar dori bancnote americane. Ce mai face d-l Staffen?”

„Bine! Bertie și cu mine am fost la Paris, pentru fondarea unei societăți miniere”, spuse Lomer.

„Ce greu este să se finanțeze industrii canadiene în Europa! N'ași fi crezut așa ceva, d-le Soames. Dar tot am făcut o afacere bună la Paris”.

Lomer discută mai departe chestiuni de afaceri, până ce funcționarul reveni aducând un pachet mărișor cu bancnote, pe care le depuse pe masă în fața lui Lomer.

Lomer scoase un portofoliu mare, puse bancnotele înăuntru, strânse mâna directorului și eși mândru în sala ghișeurilor. Ajuns acolo rămase înlemnit, căci în fața lui se afla J. G. Reeder.

„Zi de plată pentru trupă, d-le Lomer — sau cum se cheamă asta? Nu prea sunt obicinuit cu expresiile de teatru”.

„Ah, d-l Reeder”, hâlbăi Art. „Imi pare bine că vă văd, dar acum n'am timp...”.

„Ce crezi că s'a întâmplat cu prietenul dv. Bertie Claude Staffen?”, întreabă Reeder îngrijorat?

„Staffen? E doar la Paris”.

„Așa de iute a ajuns la Paris”, murmură Reeder. „Poliția l-a scos abia acum două ceasuri din pivnița d-tale. Ce splendide sunt mijloacele moderne de transport! Acum în Marlow, un minut mai târziu la Paris și în minutul următor să zicem la Moscova”.

Art nu mai ezită. Dădu un brânciu detectivului și sbură spre ușă. Și Art era atât de supărat, încât cei doi polițiști, care îl așteptau, avură de furcă, până-și puseră cătușele.

„Da, domnule”, spuse Reeder șefului său. „Art voiajază totdeauna cu o trupă. Și tocmai faptul că n'am văzut nici un membru al trupei, m'a făcut să bănuiesc ceva. Bineînțeles, că am ținut sub observație și căsuța închiriată de Lomer la malul râului, din momentul dispariției lui Staffen. Asta nu era, bineînțeles, treaba mea”, spuse el scuzându-se, „chestiunea asta nici nu intră în cadrul serviciului nostru și nici n'ar fi trebuit să mă amestec. Dar, v'am spus'o de mai multe ori, că am un instinct criminal și atunci...”

Și se uită pe deasupra ochelarilor, surâzând la șeful său.

HOTUL DE MARMURĂ

Margaret Belman locuia în Brockley Road, în apropiere de locuința lui Reeder și d'aici a pornit cunoștința lor. Nu-i cunoștea numele — Reeder nu se interesa de oameni, cari se purtau bine — totuși băgase de seamă, ce drăguță era, și ce obraz fin și frumos avea. Imbrăcămintea ei dovedea un gust deosebit și ceea ce atrase mai mult atenția lui Reeder, era mersul ei ușor și prestanța grațioasă a figurei ei.

Câteodată se întâlnea cu ea în drum spre stația de autobus. Luau acelaș autobus și d-șoara Belman cobora regulat în colț la Embankment, unde o aștepta — deasemenea foarte regulat — un tânăr arătos, cu care pleca împreună mai departe.

Reeder nu concepușe niciodată, că ar putea să deștepte în d-șoara Belman un sentiment de interes și curiozitate.

„Domnul acela era d-l Reeder, pare-se că ocupă o funcție la poliție”, spuse ea tânărului.

„D-l J. G. Reeder?”

Roy Master se uită cu interes la bătrâiorul, care tocmai trecea cu băgare de seamă strada, cu pălăria sa curioasă împinsă pe ceafă, și ținând umbrela la umăr, ca pe o sabie.

„Doamne sfinte! Nu mi-am închipuit niciodată, că ar putea să aibe înfățișarea asta”, spuse Roy.

„Dar cu ce se ocupă Reeder?”

„Lucrează în biroul parchetului — e un fel de detectiv. În ultima săptămână numele lui a fost amintit de repetate ori în legătură cu o chestiune mare. Înainte vreme era în slujba Băncii Naționale a Angliei”.

D-șoara Belman se opri brusc și Roy o privi cu mirare.

„Ași dori să ne despărțim aici”, spuse ea. „D-l Telfer m'a

văzut și eri cu d-ta și și-a permis oarecare observațiuni neplăcute”.
„Telfer?”, strigă mâniat tânărul. „Obraznicul! Dar ce a spus?”

„Nimic deosebit”, răspunse ea, dar se simțea că acest „nimic deosebit”, o necăjise totuși.

„Plec dela Telfer”, continuă d-șoara Belman, cu toate că slujba este bună și cu toate că voi găsi cu greu o slujbă similară cel puțin în ceea ce privește salariul”.

Roy Master nici nu încercă să-și ascundă mulțumirea.

„N'ai idee cât mă bucură asta”, spuse el cu vigoare. „Nu pot să-mi imaginez cum ai putut să suporti atâta timp atmosfera ceea ce budoar. Ce ți-a spus?”, întrebă el din nou, dar continuă înainte ca ea să fi putut răspunde: „În tot cazul, Telfer stă prost. Se vorbește o mulțime de lucruri ciudate despre firmă”.

„Eu credeam că e o societate bogată!” zise Margaret surprinsă.

Roy clătină din cap.

„A fost odată — au făcut însă prostii — ce te poți aștepta de altfel de la o societate în capul căreia stă un idiot ca Sidney Telfer? În ultimul an, s'a băgat în trei afaceri, la care alte firme nici nu s'ar fi gândit măcar și bine înțeles au căzut mesa. Una era finanțarea unei societăți, care voia să scoată o barcă spaniolă încărcată cu aur și care se scufundase acum vreo 300 de ani. Dar, spune-mi, de fapt ce s'a întâmplat eri?”

„Îți voi povesti astă seară”. Și cu aceste vorbe Margaret îl părăsi în grabă.

D. Sidney Telfer se afla deja la birou, când Margaret intră în odaia luxoasă, cu covoare moi, așa că observația lui Roy nu era tocmai deplasată.

Șeful casei Telfer venea rar pe la biroul din Thredneedle Street. Atmosfera biroului „îi apasă pe suflet”, zicea el. Totul acolo îi se părea respingător, ordinar și comun. Intemeietorul firmei, bunicul său, murise cu 10 ani înainte de nașterea lui Sidney, trecând afacerea în mâinile fiului său, un invalid, care și el muri câteva săptămâni după ce Sidney văzu pentru prima dată lumina zilei. Cu toate extravaganțele mamei sale, afacerile au mers bine până ce Sidney ajunse în vârstă, să ia singur sceptrul în mână.

Încăperea în care lucra Telfer, cu ferestrele sale colorate, cu mobila extrem de luxoasă, se potrivea de minune cu supra-modernismul lui. Telfer era înalt ca o prăjină și așa de înspăimântător

de slab, încât în primul moment nu se băga de seamă ce cap mic are. În clipa în care tânăra fată intră în cameră, Telfer își scoase batista parfumată și fetei îi se păru că în ziua aceea arătă și mai palid ca de obicei, dar și mai respingător.

Sidney urmărea cu o privire ștearsă toate mișcările ei, dar începu să vorbească abia după ce d-șoara Belman îi pusese scrisorile pe masă.

„Sper, d-șoară Belman, că n'ai să vorbești cu nimeni despre ceea ce ți-am spus ieri”.

„D-le Telfer”, răspunse ea liniștită, „ași dori ca nici măcar să se mai amintească de acea chestiune”.

„Eu te-ași lua în căsătorie, numai că... în testamentul mamei mele se află un paragraf”... spuse el fără noimă, „dar la urma urmei am putea trece peste asta după câțva timp”.

Ea stătea în fața biroului sprijinindu-se cu mâinile pe marginea acestuia.

„Nu m'ași mărita cu d-ta, chiar dacă n'ar exista vreun codicil în testamentul mamei d-tale, propunerea ca să fug cu d-ta în America...”.

„Principalul este”, o întrerupse el cu frică, „ca să taci din gură! Toată noaptea m'am frământat din cauza asta. Te rugasem să-mi răspunzi în scris la propunerea mea... dar e mai bine dacă nu o vei face”.

El continuă în pripă, mai înainte ca fata să fi putut răspunde ceva:

„D-ta ești o fată tânără, frumoasă și eu sunt nebun după d-ta... dar în viața mea există o dramă... Într-adevăr o tragedie enormă, chinuitoare. Și totul se prăbușește! Dacă ași fi fost un pic mai deștept, mi-ași fi angajat pe cineva, care să-mi conducă afacerile. Asta o văd abia acum!”

A doua oară în interval de 24 ore, tânărul acesta care de obicei nici nu o lua în seamă, îi făcuse comunicări confidentiale, și cu perseverență o propunere, care o mirase, dar o și jignise.

Telfer se opri scurt în vorbăria sa, își trecu cu mâna peste ochi și-i spuse: „Trimite-mi pe Billingham. Am să-i spun ceva”.

În timp ce degetele-i agile sburau pe literile mașinei de scris, Margaret se întreabă dacă iritația și vorbăria lui Telfer aveau vreo legătură cu cele ce se vorbea despre înțeprinderile lui.

D. Billingham își făcu apariția. Un om simplu, scund, chel. În

înălțimea sau felul lui de a fi nu se putea vedea nici o urmă că ar avea de gând să pună la cale o crimă.

D. Stephen Billingham, directorul Intreprinderilor Telfer, apără, spre seară în birourile băncii London Central prezentând un cec de 150.000 lire sterline, care-i fu achitat imediat; se duse de acolo la „Crédit Lyonnais”, unde-și anunțase sosirea prin telefon și unde luă în primire 17 pachete cu bancnote franțuzești, fiecare pachet în valoare de 1.000.000 franci și un pachet mai mic în valoare de 146.000 franci.

Ce-a făcut mai departe nu se prea știe. Fusese văzut într'un automobil de piață care a putut fi urmărit până la gara Charing Cross — de aci Billingham a dispărut fără urmă. Nu a fost văzut în nici un port maritim și nici în vreun aeroport. Poliția presupunea că a trecut prin Hâvre la Paris cu una din călătoriile de plăcere.

„Asta e unul din cele mai mari furturi din câte le-am avut în ultimii ani”, spuse substitutul procurorului general. „M'ași bucura d-le Reeder, dacă ai putea într'un fel oarecare să te vâri în afacerea asta. Dar bagă de seamă să nu calci pe bătătură pe cei dela poliție. Dacă-i vorba de crimă, atunci sunt foarte amabili. — Dar când e vorba de bani, ferească Dumnezeu! Du-te și vorbește cu Sidney Telfer”.

Reeder observă o figură cunoscută, când intră în birourile societății Telfer.

„Scuzați, d-șoară, mi se pare că ne cunoaștem”, spuse el.

„D-voastră sunteți d-l Reeder — locuim doar în aceeași stradă”, începu ea și adăugă: „Veniți în afacerea Billingham?”

„Da”, răspunse el în șoaptă, ca și când ar fi vorbit de un prieten mort. „Ași dori să vorbesc cu d-l Telfer, dar poate că și dv. puteți să-mi dați câteva lămuriri”.

Singurul lucru ce putea să-i spună era că Sindey Telfer se află dela 7 în birou și că starea lui era așa de proastă, că se văzuse nevoită să chem un medic.

„Nu cred să poată să vă primească în hallul în care se află acum”.

„Iau răspunderea asupra mea”, spuse Reeder împăciuitor. „D-l Telfer este... hm... prietenul dv., d-șoară...”

„Numele meu e Belman”. El văzuse roșata fugitivă, care-i apăruse pe față și care nu avea decât una din cele două semnificații posibile. „Nu, sunt o funcționară, atâta tot”.

Tonul vocii ei, îi spunea destul. D-l J. G. Reeder era o autoritate pe terenul „prieteniilor de birou”.

„V’a cam plictisit puțin?”, murmură el. Ea se uită bănuitor la el. Ce putea el ști? Și, de fapt, ee legătură era între propunerea lui Telfer și nenorocirea de azi?

Ea dibuia cu totul în întuneric și simțea că sinceritatea era cel mai nimerit lucru.

„Voia să fugă cu d-ta! Dumnezeuule mare!”. Reeder era într’adevăr înspăimântat. „E înșurat?”

„Nu”, răspunse ea. „Săracul de el, de fapt îmi e milă de el. Mi-e teamă, că paguba e foarte grea. Cine l-ar fi putut bănuî pe Billingham?”

„Aveți dreptate”, oftă Reeder cu tristețe. Scoase ochelarii de pe nas și șterse sticlele cu hârtia. Peter îi se părea, că-l trec la-crimile. „Acum o să mă duc la el. Asta-i ușa?”

Sidney ridică privirea și se uită fix la intrusul acela. Stătuse aproape un ceas cu capul plecat pe brațe la biroul său.

„Dar.. ce dorești?”, întrebă el cu voce înceată. „Nu primesc pe nimeni. Ești dela parchet?”, ultimele cuvinte le sbleră aproape. „Ce sens are să-l urmăriți, dacă nu voi recăpăta banii?”

Reeder așteptă să se liniștească și-i puse apoi câteva întrebări.

„Nu știu nimic”, spuse Sidney. „De fapt nu sunt decât un om de pae. Billingham îmi aducea cecurile la iscălit și eu le iscăleam. Nu-i dădeam nici un fel de instrucțiuni. Nu cunosc aproape nimic din toată afacerea asta. Mi-a spus într’adevăr că afacerea merge acum prost, și că săptămâna viitoare vom avea nevoie de ½ milion bani lichizi.. Dumnezeuule! Și acum a șters-o cu tot ce am avut!” Sidney își sprijini capul în mâini și o porni pe plâns ca un copil mic.

Reeder aștepta câteva clipe, până ce îi puse iar câteva întrebări.

„Nu, n’am fost aici. Eram la Brighton. Poliția m’a scos la patru dimineata din pat. Suntem faliti. Trebuie să-mi vând automobilul, trebuie să-mi dau demisia din club — când ești falit, trebuie să pleci din club”.

Individul era complect distrus. Reeder nu mai putea scoate nimic din el. O săptămână mai târziu delapidarea lui Billingham fu dată uitării. Billingham nu fusese găsit.

Într-o dimineață cu ceață și aspră, Reeder se duse, așa ca să-și mai treacă timpul, în sala judecătoriei polițienești din Marylebone. Două cazuri de beție, un furt și o mică fraudă îi ținuseră încordată atenția, până ce fu judecat cazul d-nei Jackson. Polițistul, care o arestase își făcu depozitia:

„P. C. Perryman No. 9717 din Divizionul L”, se prezentă el. „Mă aflu pe la 3 dimineața în post la Edware Road, când văzui pe inculpata, trecând pe lângă mine, cu un geamantan mare în mână. Când mă zări, se întoarse și o luă repede în direcția contrară. Asta mi se păru suspect. M'am luat după ea și am întrebat-o cui aparține geamantanul. Imi povesti că e al ei și că trebuie să plece în călătorie. În geamantan zicea că are rochiile ei. Geamantanul fiind de mare valoare, din piele de crocodil, îi am cerut să-l deschidă, ceea ce refuză. A refuzat de asemeni să-mi spună numele și adresa ei, de aceea am luat-o cu mine la poliție”.

Șeful postului de poliție depuse apoi următoarele:

„Arestata mi-a fost prezentată mie. Am deschis geamantanul în prezența ei. Conținutul se compunea dintr-o grămadă de bucăți mici de piatră”.

„Bucăți de piatră?”, îl întrerupse judecătorul neîncrezător. „Vrei să spui fărâmituri de piatră? Ce fel de piatră?”

„Marmură, d-le judecător! Ea îmi spuse că vrea să-și facă o potecă în grădina sa și că luase bucățile din curtea unui sculptor din Euston Road. A admis fără șovăire, că a forțat poarta, ca să poată intra în curte și că și-a umplut geamantanul fără ca sculptorului să știe!”

Judecătorul încreți din frunte și puse să se citească procesul verbal.

„Aici lipsește adresa”, spuse el.

„Dăduse o adresă falsă, d-le judecător — și refuză să mai de-clarare ceva”.

Reeder se întoarse brusc și se uită cu gura căscată la arestată. Aceasta era o femeie înaltă, cu umerii lați, grăsulie. Mâna îi era de două ori mai mare ca a oricărei alte femei, pe care o văzuse el vreodată. Trăsăturile feței, deși păreau întrucâtva respingătoare, nu puteau fi socotite ca urâte, ochii căprui, un nas mare, o gură bine formată, — profilul nu prea era plăcut pentru unul, care-și făcuse păreri anumite asupra frumuseții feminine, dar Reeder trebuia să admită că avea în fața sa o femeie „bine”.

„Trebuie să recunosc că a fost o mare prostie să fac așa ceva”.

spuse ea cu o voce profundă. „Dar, tocmai când voiam să mă cule, mi-a venit ideea asta stupidă și fără să mă gândesc am și pus-o în aplicare. Ași fi putut foarte ușor să-mi cumpăr bucățile alea de plat. Aveam doar mai mult de 50 de lire la mine când am fost arestată”.

„E adevărat ce spune?”, întrebă judecătorul și la răspunsul afirmativ al polițistului, judecătorul se adresa din nou femeii.

„Ne faci mare bucluc, că nu vrei să ne spui numele și adresa. Pot să înțeleg. că nu dorești să se afle furtul d-tale copilăresc. Dacă refuzi să-mi dai amănuntele cerute, sunt nevoit să te bag la închisoare pe cel puțin 8 zile”.

Femeia era simplă, însă bine îmbrăcată. Pe unul din degetele ei sclipea nu briliant, pe care Reeder îl prețuia la vreo două sute de lire. D-na Jackson clătină din cap. „Nu pot spune adresa”, zise ea.

Judecătorul o condamnă să fie ținută în prevenție, spre a se face cercetările și ceru ca medicul închisoarei să-i facă un referat asupra stării mintale a arestatei”.

„D-na Jackson” fu condusă afară. Reeder se luă după ea prin ușa care ducea spre celule. Il găsi acolo pe vagmistru Mills, care-l privi cu un rânjet amabil.

„Ce zic de asta? Ceva nou, așa-i? N'am auzit până acum să se fure bucățele de marmură! Geamantanul cântărește, cu conținut cu tot, vreo 50 kgr. Femeia asta este tare voinică. Nenorocitul ăla, care fusese nevoit să care geamantanul la poliție a ajuns acolo learcă de apă”.

J. G. Reeder examinează geamantanul. Era foarte elegant cu șar-nirele și lacătele de argint; căptușala din mătase, acum însă pe alocuri, ruptă și plină de praf.

„Foarte interesant!” spuse Reeder așa într-o doară. „Foarte interesant. Ai mai găsit și altceva?”

„Numai mânușile astea”, spuse el arătându-i o pereche de mânuși mari, groase, murdare și tare uzate.

„Mânușile au fost deseori întrebuințate pentru același scop. murmură d-l Reeder. „Se pare pare că-și făcea — hm — o colecție de bucăți de marmură. Ce conținea poșeta?”

„Numai bancnotele cu stampila Băncii Centrale. De acolo o să aflăm noi ceva”.

După masă, — Reeder se afla în biroul său particular — sună telefonul și Reeder recunoscu vocea vagmistruului Mills.

„Pot să viu să vă văd? Da, e vorba de bancnotele găsite la femeia Jackson”.

După câteva minute Mills intră la Reeder.

„Aceste bancnote au fost date acum trei luni d-lui Telfer”, spuse el, „și acesta le-a dat menajerei sale, d-nei Welford.

„Intr'adevăr?”, zise încet Reeder și după oarecare gândire: „Dumnezelui! și d-na Jackson e menajera?” întrebă Reeder.

„Da. Telfer — săracul, să înnebunească și mai multe nu, când am spus că am arestat-o. Imediat s'a dus cu o mașină la Holloway s'o identifice. A fost lăsată în libertate contra unei cauțiuni. Telfer plânga ca un copil mic — susținea că-i nebună. Dar are o trică grozavă de ea! Ea i-a' arnucat numai o privire în hallul închisoarei și Telfer era cât p'aci să cadă jos. Cu ocazia asta am avut o informație, referitoare la Billingham care v'ar putea interesa. Știți că dânsul și secretara d-lui Telfer erau buni prieteni?”

„Serios?” Pe Reeder îl interesa într'adevăr. „Foarte buni prieteni. Bine!”

„Yardul a ținut-o sub supraveghere pe d-soara Belman; poate să n'aibă nici un sens, dar în cazuri ca Billingham poate să fie o chestie de *cherchez la femme!*”

Reeder nu era la judecătorie când hoata de marmură fusese admonestată de judecător și eliberată. Ceeace-l interesa era faptul că femeia plătise sculptorului marmura, pe care o duse acasă în Outer Circle din Regent's Park.

Reeder își petrecuse aproape toată ziua, cercetând testamente și căutând să aile cât mai multe asupra d-nei Rebecca Albany Mary Welford. După moartea soțului său, a profesorului de chimie John Welford care a murit doi ani după data căsătoriei fusese angajată de mama lui Sidney, care avea pe atunci 4 ani. D-na Telfer a lăsat, la moartea sa, pe d-na Welford ca tutoară a lui Sidney. Prin urmare, d-na Welford fusese pe rând îngrijitoare și tutoarea lui Sidney, iar acum îi ducea menajul.

Casa lui Sidney atrase atenția deosebită a lui Reeder. Era o locuință modernă cu două etaje, înconjurată de o grădină, care în anotimpul acesta n'avea nici o floare. Florile erau probabil păstrate în sera din fundul grădinii.

Reeder stătea la grilaj și privea clădirea, când văzu ca se deschide o ușă, și că d-na Welford iese afară cu o găleată, pe care o deșertă în căruța cu gunoi.

D. Reeder se ascunse. Auzind ușa închizându-se, se uită pre-

caut împrejur și observă că potecile din grădină erau acoperite cu pietricele obișnuite și nu cu marmură. Reeder se duse în vecinătate, telefonă secretarului său că va lipsi poate toată ziua și își căută apoi un locușor, de unde putea să observe totul, fără să fie văzut. Nici semn de Sindney Telfer, cu toate că știa că se află în casă.

Societatea lui Telfer se găsea acum în mâinile judeului sindic, iar Sidney părea că e bolnav, căci trimisese secretarei sale o scrisoare în care cerea ca „toate hârtiile sale particulare să fie distruse”. În josul scrisorii era adăugat un P. S.: „Pot să-ți vorbesc în chestiuni de afaceri înainte de plec? Cuvântul de „plec” era șters și înlocuit cu „mă retrag”.

D. Reeder văzuse scrisoarea asta, ca de altfel toate scrisorile pe care Sidney le trimitea biroului lui, în baza unui aranjament ce făcuse cu lichidatorii. Și de aici, derivă în parte interesul ce-l avea Reeder pentru casa din Circle No. 904.

Se înoptase aproape, când un automobil mare se opri în fața clădirii. Ușa casei se deschise mai înainte ca șoferul automobilului să fi coborât, și din casă ieși repede Sidney Telfer purtând în fiecare mână câte un geamantan, pe care le aruncă în mașina suinduse-și el imediat. Mașina o porni de grabă.

Reeder trecu strada și stătea lângă poarta principală. Se înnoptase deabinelea. Dinspre Regent Park veneau valuri dese de ceață. Reeder stătea nemișcat la locul său de observație. Casa zăcea în întuneric. Nu se auzea nici un sgomot. Totuși, femeia trebuia să mai fie în casă — d-na Sidney Telfer, guvernantă, tutoare și acum soția tânărului Telfer. D-na Telfer, conducătoarea de fapt a firmei Telfer, nu se mulțumise numai cu faptul, că se măritase cu un bărbat mai tânăr cu 20 ani, ci voia să conducă și o afacere, pe care nu o pricepea. Reeder își întrebuințase bine timpul: o copie a actului de căsătorie era tot atât de ușor de obținut, ca și o copie a unui testament.

Ceața se limpezise puțin, cecace nu prea era pe placul lui Reeder, căci pentru cecace intenționa el, ar fi fost mai bine să fie cât mai întuneric.

Apoi se întâmplă ceva cu totul neașteptat. O mașină de piață se opri în fața casei și din ea coborî o tânără fată.

Era Margaret Belman.

Reeder așteptă, până ce mașina dispăru după colț și se apropiă de fată.

„Oh — d-le Reeder! Cum m'ai speriat!”, bâlbâi ea. „Vreau să-l vizitez pe d. Telfer — e bolnav — nu el, ci menajera lui mi-a scris să viu la 7”.

„Adevărat? Vreți să sunați dv. sau să sun eu?”

Ea îi răspunse, că nu e nevoie să sune, căci primise odată cu scrisoarea, și cheia dela intrare.

„Menajera este singură cu d. Telfer, căci acesta nu vrea să fie îngrijit de o soră de caritate”, spuse Margaret. „și...”

„Vrei să fii așa amabilă și să vorbești mai încet?”, ceru Reeder în șoaptă. „Iartă-mă, dar dacă d. Telfer e într'adevăr bolnav...”

„Tot n'ar putea să mă audă vorbind”, spuse ea mirată, dar încet.

„Poate că da... oamenii bolnavi sunt foarte sensibili. Cu cine ți-a venit scrisoarea?”

„Mi-a adus-o un servitor acum un ceas”.

Nimeni nu intrase sau eșise din casă, afară de Sidney. Și Sidney în frica sa nebună ar fi executat orice ordin i-ar fi dat 'ne-vasta sa.

„Nu v'a scris să aduceți și scrisoarea cu dv.?”

„Nu”, întâmpină tânăra mirată. „Dar d-na Welford mi-a telefonat și m'a rugat să aduc scrisoarea cu mine, căci d-lui Telfer nu-i place ca scrisorile sale particulare să fie împrăștiate. Dar de ce mă întrebați de asta, d-le Reeder — nu e în regulă?”

El nu-i răspunse, o împinse prin poartă și se apropiă cu ea de ușa dela intrare, fără a face șgomot.

„Deschide ușa. Am să intru cu d-ta”, șopti el. „Fă te rog ce-ți spun eu”.

D-șoara Belman deschise ușa cu mâna tremurândă. Pe o masă din hall se afla o lampă, care ardea cu o flacără tristă. Pe partea stângă a scării se afla o cabină telefonică.

De sus, dela capătul scării, se auzi o voce cunoscută.

„D-șoara Belman?”

Margaret se apropiă de scară cu inima palpitândă. „Da, eu sunt”.

„Ai adus și scrisoarea?”

„Da”.

Reeder se strecură pe la părete până lângă tânăra fată.

„Foarte bine”, se auzi vocea adâncă de sus. „Telefonează te rog doctorului — Circle 743 — și spune-i că d. Telfer se simte

mai prost. Dar închide ușa cabinei, căci d. Telfer nu poate suporta soneria telefonului”.

Margaret se uită la Reeder, care-i făcu semn ca să facă ce-i se spune. Femeia de sus voia să câștige timp. La ce?

Tânăra intră în cabină și trase ușa după ea. Reeder auzi un sunet metalic, care-l făcu să se cutremure. Se uită la ușa și observă că n'are clanță. Broasca era acoperită cu o placă de oțel. Auzi pe tânăra vorbind și puse urechea la broască.

„Aparatul e deranjat — dar nu pot deschide ușa”.

Fără să ezite, Reeder se repezi pe scară, cu umbrela în mână și auzi o ușa închizându-se în grabă.

„Deschide ușa”, strigă el. Răspunsul fu un răs strident.

Reeder învârti atunci mânerul umbrelei și lăsă să cadă partea de jos pe podea. În mână apăru un pumnal puternic.

Oțelul trecu prin lemnul subțire al ușei, ca și când ar fi fost hârtie și în momentul următor Reeder introduse țeava revolverului său prin deschizătură.

„Pune găleata la o parte sau te împușc”, porunci Reeder.

Camera era bine luminată și o putea vedea pe d-na Welford. Ea stătea lângă o țeavă, care trecea în jos prin pardosea. În mână avea o găleată, pe când alte 6 se aflau în apropierea ei. Într'un colț al camerei se afla un cazan mare, rotund, din capacul căruia se înălța o țeavă de aramă. Femeia se uita spre ușa.

„Voia să fugă cu ea”, spuse ea simplu. „după toate ce am făcut pentru el”.

„Deschide ușa”.

Femeia depuse găleata pe pardosea și-și trecu mâna pe frunte.

„Sidney e iubitul meu”, spuse ea, „eu l-am hrănit și crescut. Si a fost mai mult de un milion aur în vapor. Dar cu toții l-au înșelat”.

Vorbea de una din întreprinderile nenorocite ale societății Telfer, vaporul cu comori pentru care firma cheltuisese atât de mult. Femeia era evident nebună!

„Deschide ușa să discutăm în liniște. Sunt convins că ideea cu vaporul spaniol era foarte bună”.

„Nu-i așa?”, răspunse ea și deschise ușa lăsând pe Reeder să intre în încăperea înspăimântătoare.

„Înainte de toate dă-mi cheia dela cabina telefonică. Ai o idee cu totul falsă despre tânăra doamnă... e doar nevasta mea”.

Nebuna se uită la el fără să înțeleagă.

„Nevasta d-tale?” Un surâs se împrăstie pe fata-i rigidă.
„Pentru Dumnezeu, ce proastă am fost! Iată cheia”.

El o convinse să vie jos cu el și eliberă pe d-soara Belman, careia îi șopti câteva vorbe în pripă.

„Vrei să-mi povestești și mie de unde știai asta cu gălețile?”
o întreabă Reeder amabil.

Ea se așeza pe marginea unui divan, cu mâinile încrucișate pe genunchi și se uita la covor.

„John — primul meu soț, m'a învățat. Era doar profesor de chimie și se ocupa și cu electrotehnica. Totul e așa de simplu, dacă ai curent electric suficient. Noi gătim și încălzim cu electricitate. Și am văzut cum sărmanul Sidney s'a ruinat din cauza mea... și apoi am aflat câți bani se mai aflau la bancă și l-am înșiruit pe Billingham să-i scoată d'acolo și să-i aducă aici. Sidney nu știa nimic de asta. Billingham veni seara. Pe Sidney îl trimisem la Brighton, mi se pare. Și apoi am făcut totul... o broască nouă la ușa cabinei telefonice, o țevă de acolo în camera mea — și era așa de simplu — trebuie numai să aerisești bine pe urmă”

Ea îi povestea tocmai lui Reeder de cuptorul electric care se afla în seră, când sosi poliția și medicul. Plângând amar, nenorocitu părăsi casa aceia a groazei, văitându-se că nu va fi cine să-i calce lui Sidney cravatele și hainele.

Reeder se sui cu inspectorul de poliție în camera dela etaj și-l arătă instalația.

„Teava aceasta merge la cabina telefonică”, începu Reeder.

„Dar gălețile sunt goale”, îl întrerupse inspectorul.

J. G. Reeder aprinse un chibrit și-l introduse într-una din găleți. Flacăra se stinse.

„Acid carbonic”, spuse el liniștit. „Se obține dacă punem bucățile de marmoră într'un acid oarecare — acolo în cazan se găsește soluția acidă. Gazul e fără miros și fără culoare — și foarte greu. Poți să-l lași să curgă ca apa dintr'o găleată. Femeia putea să-și cumpere marmura, dar se temea să nu provoace bănueli. De aceea umbla noaptea cu geamantanul. Tot așa l-a ucis și pe Billingham. Sub un motiv oarecare l-a închis în cabina telefonică și l-a ucis fără durere!”

„Și ce-a făcut cu cadavrul lui?”, întreabă polițistul înspăimântat.

„Hai cu mine la seră”, răspunse Reeder. „Dar nu te aștepta să

găsești cine știe ce orori: un cuptor electric topește chiar și un „briliant”.

Reeder se duse acasă în noaptea aceea foarte zăpăcit și se plimba neliniștit ceasuri întregi prin odaie.

Greaua problemă ce-l preocupa și pe care nu o putea rezolva, era: trebuia sau nu să-i ceară scuze d-șoarei Belman, pentru că a spus că e soția sa?

ADEVARATA MELODRAMA

D-l Reeder plănuise descinderea la Tommy Fenalow, făcând și planul de detaliu, fără să indice însă din cine să se compună forțele polițienești necesare. Tommy avea un „depou” în Golders Green. Acolo veneau agenții săi să cumpere pentru șapte lire jumătate, bancnote de câte o liră, în valoare de o sută de lire, sau pentru 70 lire o mie de lire. Numai specialiștii de mână întâia puteau găsi vreo deosebire între bancnotele fabricate de Tommy și acelea fabricate pentru Tezaurul Statului.

Umbrele roșii și verzi erau împărțite cum trebuie, purtau numerele serilor scoase în circulație și hârtia era bună. Hârtiile erau tipărite în Germania la prețul de trei lire pentru o mie, o afacere la care Tommy câștiga mii la sută.

D. Reeder descoperise în timpul său liber, toate amănuntele asupra „depoului” lui Tommy și comunicase cele aflate șefului său. „Ia-l pe inspectorul Greyash cu d-ta și condu d-ta descinderea”, îl instrui acesta.

Reeder incredință inspectorului amănuntele expedițiunii. Printre polițiștii care trebuiau să ia parte la această descindere se afla un detectiv, care scoatea mai mulți bani din legăturile sale dubloase, decât primea dela stat. Polițistul acesta îl denunță lui Tommy planul descinderii și când Reeder își făcu apariția în fața vitejilor săi, îl găsi pe Tommy jucând bridge cu trei prieteni. Mica sumă ce se găsea pe masă, se compunea fără nici o îndoială din bancnote nefalsificate.

„Păcat”, oftă Reeder. „Tare rău îmi pare. Dar n'am avut bine înțeles nici umbra unei idei, că detectivul Willshore va lua parte la descindere. Ista este... hm... cam de rea cerdintă”.

„Willshore?”, întrebă mirat inspectorul, „crezi că l-a suflat lui Tommy despre cele ce plănuiam?”

Reeder se scărpină pe nas și admise amabil, că într'adevăr asta era părerea sa.

„Willshore câștigă cam mult din diferite surse are de altfel legături cu banca Midland și are acolo un conto curent pe numele de fată al nevestei sale. Îți povestesc asta pentru cazul că ar putea... hm... să-ți fie de folos”.

Ceeace Reeder „povestise” a fost suficient, ca Willshore să fie dat afară din slujbă, dar n'a fost suficient să pună mâna pe Tommy, care se despărți de Reeder cu vorbele: „Ești tare șiret, Reeder, dar trebuie să ai noroc ca să mă prinzi pe mine”.

Tommy istorisise prietenei sale mai ales partea asta a convorbirii lor. Și avea dreptate să fie mândru, căci nu erau mulți acela din „bransa” lui, care la o „întâlnire” cu Reeder să fi scăpat cu pielea curată.

„Pesta ce i-am jucat lui Reeder merita o mie de lire — ba chiar zece mii, bani peșini! Și nu m'ași codi o secundă să pun banii pe masă dacă ași putea să-i fac de hac vulpoiului ăla bătrân. Scotland Yard o să se răzgândească rândul viitor, înainte de a încerca să mă scarmene — și asta-i pentru mine partea principală”.

Întâmplarea asta o povestise dl Tommy Fenakow prea stimatului său musafir Ras Lal Punjabi. Urmărilor acestei convorbiri au fost tare ciudate!

Se știe că hoții au succes cu metodele lor în patria lor de origină.

Spărgătorul de case de bani de nație americană poate lucra numai atunci cu succes în Franța, dacă se adaptează obiceiurilor și vieții de pe continent. Pungașul european își poate câștiga existența și în țările răsăritene. Dar nu există nimic mai tragic pe lume decât un oriental, care înceară să se adapteze la metodele hoților europeni.

Ras Lal Punjabi se bucura, în cercurile poliției indiene, de renumele de a fi cel mai dibaci criminal, ce existase vreodată în India. El nu văzuse încă — cu excepția unei scurte pedepse — interiorul unei închisori. Renumele său printre indigeni era atât de mare, încât — pe timpul cât a stat închis — se celebraseră servicii religioase în mai multe temple pentru eliberarea sa. Se credea pretutindeni, că nici n'ar fi fost condamnat dacă comisarul de poliție n'ar fi jurat cu atâta căldură. De altfel toți „boerii” sunt legați unul de altul și un judecător european îl condamnase pe Ras

Lai. Specialitatea lui Ras, era furtul de juvaericele, deși se ocupa cu orice fel de infracțiune. Ras avea o înfățișare elegantă, purta părul pieptănat cu cărare, vorbea englezește, limba hindustană și Tamil, cunoștea destul de bine legile și mai ales, se pricepea la pietre prețioase.

Pedeapsa ce-o primise Ras, se datora unei încercări nereușite de a șterpeli un colier de perle unei d-șoare în timpul unei serbări la Guvernatorul General. Aflând după eliberarea sa, că acea d-șoară se căsătorise cu Smith, directorul închisorii, care a plecat cu dânsa în Anglia — presupuse că pedepsirea sa se datora unor motive personale și jură să se răsbune.

Este un fapt cunoscut, că pentru o informație, pentru care un hoț de juvaericele englez sau american ar plăti o avere, în India nu se plătește decât câteva rupii. Sosit în Anglia, Ras observă cu părere de rău, că nu ținuse seama de faptul acesta important.

D-l și D-na Smith nu se aflau în Londra, ci, pe mare, în drum spre New York, tocmai când Ras fu arestat sub învinuirea de a fi „o persoană bănuită”. Ras făcuse cunoștința majordomului lui Smith, vizitase cu acesta diverse restaurante și-i oferise sume enorme, ca să-i divulge locul unde „doamna domnului Smith” își păstrează juvaericele. Motivele invocate de el pentru întrebările ce le punea majordomului, și anume că, el, Ras, pariase cu fratele său, că aceste juvaericele ar fi ascunse sub patul d-nei Smith, dovedeau o lipsă regretabilă de spirit inventiv. Majordomul era un om cinsit, chiar dacă-i plăcea să bea vin și bere, și-l denunță poliției. Ras și prietenul său Ram fură arestați și erau pe cale de a fi iarăși eliberați, dacă Reeder n'ar fi apărut, din nefericire pentru ei și n'ar fi furnizat — din cartoteca sa particulară — amănunte prețioase asupra trecutului acestui oriental. Și Ras fu condamnat la 6 luni muncă silnică. Dar ceea ce era mai dureors pentru el, era faptul că nenorocirea asta a lui se răspândise prin radio în toată India, și istoria loviturii sale greșite fu cunoscută în toate „cercurile” sale. Gândul acesta îl chinuia și-l muncea în celula sa singuratică din Wormwood Scrubbs. Ce au să creadă ai „lui despre el? Se va râde de el în bazare. Și în mod automat, toată ura sa contra lui Smith se îndreptă contra lui J. G. Reeder. Ura era cu atât mai adâncă și mai puternică, cu cât se referea la Reeder, un bărbat atât de puțin impunător, încât îl compara în limba sa maternă cu „vacă încălțată”, „veverită tărătoare” și alte animale, pe care mai bine le trecem cu vederea..

Eliberat din închisoare, Ras Lal socoti că acum nu e momentul să se reîntoarcă în India și se hotărî să-l studieze pe Reeder și obiceiurile lui. Fiind un om cu foarte mulți bani putea să-și piardă timpul și să combine afacerile cu plăcere.

Tommy Fenalow găsisese mijloacele să ia contact cu acest domn din Orient în timp ce ședea în închisoarea Wormwood Scrubbs. La împlinirea pedepsei, Ras Lal fu așteptat la poarta închisoarei de o limuzină luxoasă. Tommy căpătase anume o ofertă dela tipograful din Germania pentru bancnote de câte 100 rupii și credea, că va putea începe o afacere splendidă cu indianul acela.

„Hai cu mine și stai la mine, dragul meu”, începu discuția Tommy — (Tommy era de statură mică cu ochi ca de pește) „bătrânul Reeder ți-a jucat festa dar eu am să-ți dau un mijloc, ca să te revanșezi — fără nici un risc și cu un câștig de 90 la sută pentru d-ta. Ascultă: Un prieten al meu...”

Tommy nu avea niciodată bani falsificați: Vânzătorul era totdeauna un „prieten” misterios al său.

Așa dar, Ras locuia la Tommy, în locuința comodă a acestuia, din blocul de casă care de altfel îi aparținea.

Câteva săptămâni mai târziu, Tommy se întâlni cu vechiul său dușman.

„Mneăța d-le Reeder”. Reeder se opri pe loc.

„Bună dimineăta, d-le Fenalow. Sunt bucuros că te văd iarăși în libertate și sper că ai găsit acum o ocupație... mai legitimă pentru talentele d-tale”.

Obrajii lui Tommy se înroșiră foc de furie.

„Eu n'am fost închis. Asta o știi doar. Dar nu d-ta ești de vină, că n'am fost. Dar ca să mă prinzi pe mine, e nevoie de ceva mai mult decât de șiretlic, trebuie să ai și noroc! Nu că ai putea să-mi pui ceva în spinare. N'am făcut nimic în viața mea de care să pot fi învinuit. O știi asta”.

Era atât de infuriat, că uitase toate înțepăturile ironice, cu care voia să lovească în Reeder.

Avea o întâlnire cu Ras Lal și convorbirea avută era complet satisfăcătoare.

„Ista e ultimul loc în lume, la care s'ar gândi vreodată bătrânul Reeder să-l cerceteze”, zise Tommy cu entuziasm, „și dac'ar veni nu va găsi nimic. Înainte de a putea intra în clădire marfa va dispărea.

„E o locuință foarte convenabilă”, zise Ras Lal.

„E a ta, prietene”. Am păstrat locuința asta numai pentru a aduce marfă și a o desface. Într-o oră nu mai e urmă de marfă și tot restul timpului magazinul e gol. După cum am spus, lui Reeder îi trebuie mai mult decât minte, îi trebuie noroc!”

La plecare dădu prietenului său o cheie și adăogă următoarele sfaturi:

„Să nu vii aici decât târziu. Patrula poliției trece prin capătul străzii la zece, unu și patru. Când pleci în India?”

„La douăzeci și trei. Până atunci o să mă răsbun și pe Reeder.”

„N'ași vrea să fii în pielea lui”, zise Tommy, lingușitor, căci avea în buzunar două sute de lire veritabile, ce i-au fost date de Ras, drept avans pentru o cantitate mai mare de monedă, care nu era veritabilă.

Câteva zile mai târziu, Ras Lal era la teatru. Și nu din întâmplare era și Reeder acolo, în compania unei fete tinere și drăguțe.

Reeder, când se ducea la teatru — și se ducea numai dacă avea un bilet de favoare — alegea totdeauna o melodramă și cu predilecție, una în Drury Lane, unde intensitatea dialogurilor era sporită de întâmplări miraculoase, ciocniri de trenuri, naufragii înspăimântătoare, curse de cai iritante, la care favoritul câștiga cu un mic avantaj. — Pentru critici dramatice, cali care câștigau o cursă — păreau lucruri imposibile. D-l Reeder vedea însă în asemenea întâmplări numai purul adevăr.

De obicei Reeder se ducea singur. Cincizeci de ani trecură fără să aducă vreun romantism în viața-i searbădă. De mai mult timp făcuse cunoștința unei tinere domnișoare, Margaret Belman, căreia îi făcuse câteva servicii și se obișnuise aproape să o aștepte la stația de tramvai, ca să o conducă acasă. Ea locuia în aceeași stradă cu el. — Reeder presupunea, că D-șoara Belman se va mărita cu tânărul acela, care o așteptase de mai multe ori la aceeași stație.

Detectivul stătuse în dimineața aceea la biroul său și se uita așa într-o doară, la 2 bucăți de hârtie verde, pe care le primiseră rândul A loc 17 și 18. Teatrul „Orfeu” era cunoscut pentru piesele melodramatice, ce se jucau acolo, iar titlul piesei „Focul Răsbunării” promitea o seară plăcută.

Se decise aproape să înapoieze unul din bilete, când îi venit o idee: poate că ar face plăcere D-șoarei Belman cu biletele acestea. Ridică receptorul telefonului, ceru un număr și auzi în fine vocea ei:

„Hm, D-șoara Belman” tuși. „Am — hm — 2 bilete de teatru pentru asta seară: n'ai vrea să te duci?”

Parcă auzea mirarea ce o cuprinsese.

„Foarte amabil din partea D-tale D-le Reeder, viu cu mare plăcere”.

D-I Reeder păli.

„Vreau să spun, că am 2 bilete — credeam, poate D-ta și — hm — cineva care să meargă cu D-ta”.

El o auzi râzând.

„Ce vrei să spui D-ta, am înțeles eu de mult: Deci nu vrei să mergi cu mine?”

„Mi-ar fi o onoare, dacă ași putea să te însoțesc”, spuse el bâlbâind. „dar vorbind cinstit, am crezut..”

„Ne întâlnim deci în fața teatrului — care ? Orfeu ? — bravo! La 8”.

Reeder depuse receptorul: se simțea slab și nenorocit — Nici odată în viața lui nu i se întâmplase să viziteze vreo petrecere în tovarășia unei femei și când începu să se gândească la amănuntele „aventurei” ce-l așteaptă, îl apucară fiorii. Un criminal deșteptat din visuri plăcute, când vede că se află în celula mortuară nu poate fi mai înspăimântat decât Reeder cu perspectiva serei ce venea. Avea în biroul său pe o secretară tinerică, care se ocupa cu sortarea exactă a documentelor și ale cărei avantaje exterioare nu ar fi prilejuit trupelor lui Menelaus să se îndrepte spre zidurile Troiei.

D-I Reeder se duse la aceea domnișoară să-i ceară sfaturi.

„Nu prea am — hm — obiceiul să mă duc la teatru însoțit de doamne și nu știu, într'adevăr, cum să mă comport, mai ales că tânără cu care merg, îmi este — hm — cam străină”.

Secretara sa surâse pe ascuns. D-I Reeder! La vârsta lui! El își notă sfaturile ei.

„Și bomboane ? Unde pot cumpăra așa ceva ? Ah, da, îmi aduc aminte, pot să le cumpăr chiar în foayerul teatrului. Mulțumesc. D-șoară — hm”.

„La 70 de ani se ramolesc cu toții”, spuse secretara, pe când el închidea ușa pe dinafară.

Margareb nici nu-și putea închipui cum o să-i meargă în seara aceea. D-I Reeder, îmbrăcat în haina sa închisă cu toți nasturii, cu ghetetele cele greoaie și cu pălăria dela 48! Dacă domnul acela elegant, îmbrăcat după ultima modă, cu vestă albă și cu cravata non

plus ultra, nu i-ar fi adresat cuvântul, ca ar fi trecut pe lângă el, fără să-l recunoască.

„D-l Reeder!”, exclamă ea surprinsă și într'adevăr era d-l Reeder.

Îmbrăcat impecabil din cap până în picioare, în frac, cu ghete de lac. Căci d-l Reeder, care — ca mulți alții — se îmbrăca în orele de serviciu după gustul său, când era vorba de îmbrăcăminte de sărbătoare, asculta orbește de sfatul croitorului său.

Îi ajută să-și scoată mantila și îi oferi o bombonieră fină.

„Vorbai azi după amiază de „altcineva”, începu fata convorbirea, „probabil că te gândeai la Roy, la domnul acela pe care l-am întâlnit câte odată la stația de tramway?”

D. Reeder se gândise numai la tânărul acela.

„Am fost odată buni prieteni”, spuse ea, „nimic mai mult — dar acum nu mai suntem nici prieteni”. Nu dădu altă lămurire.

Uvertura îi împiedecă să continue convorbirea. Ei ședeau în banca întâia în apropierea imediată a tobei și a mașinei de făcut sgomot. Din când în când Margaret aruncă câte o privire piezișă spre vecinul ei. Se aștepta să-l vadă sau plictisit sau amuzat de contrastul între realitate și teatru. Dar se înșelă. Reeder era într'adevăr pasionat de scenele ce le vedea; aproape că se simțea cum tremură, când croul dramei fu legat de un stâlp și aruncat în prăpastie. Și la finele actului I, când Jove fusese salvat, Margaret îl auzi pe Reeder oftând ușurat.

„Te plictisești cu siguranță, d-le Reeder”, îi spuse ea când se făcu lumină în sălă.

„Să mă plictisesc? Eu? Dar de ce, mă rog? Eu găsesc totul splendid!”

„Dar ceeace se joacă pe scenă nu e posibil în viață. Toată povestea e atât de fantastică! Și toate peripețiile! — ba da, îmi face mare plăcere — nu te îngriji de asta. Eu credeam numai, că d-ta care te ocupi atâta cu criminalogie, asta-i expresia?, vei găsi piesa caraghioasă..

D-l Reeder o privi cu grijă.

„Mi-e teamă, că nu este genul de piesă...”

„Ba din contră, mie îmi plac mult melodramele. Dar nu găsești și d-ta, că totul e cam așa, cum să mă exprim, cam tras de păr? Spre exemplu: individul pe care l-au legat de un pom, sau mama, care-și dă consimțământul, ca fiul ei să fie ucis?”

D. Reeder se frecă pe nas.

Banda lui Bermondsey îl legară pe Harry Salter de o scândură și-l aruncară în apă. Mama lui Lee Plarson a destăinuit, că și-a otrăvit fiul; ea avea nevoie de banii dela societatea de asigurare, ca să se remărite. Oare în actul jucat acum, a fost altceva? Da, acum îmi aduc aminte. Proprietarul ferăstrăului a amenințat pe tânăra fată, că-l va băga pe tatăl său în închisoare, dacă nu-l va lua pe el de bărbat. Lucrul ăsta se întâmplă de sute de ori. Într'o melodramă ca asta, nu este nimic extravagant, decât prețurile locurilor și eu am aproape totdeauna bilete de favoare".

Ea se uita mai întâi mirată la el și izbucni apoi într'un râs vesel.

„Curios... dar totuși ai dreptate. Ce se întâmplă în actul următor?"

D. Reeder studiază programul.

„Tânăra în rochie albă pare-se că e capturată și dusă în haremul unui șeic", spuse el gânditor, ceea ce o făcu pe d-șoara Belman din nou să râdă.

„Nu vei fi având și pentru asta un exemplu?", îl întrebă ea triumfătoare. D-l Reeder trebui să admită, că pentru așa ceva nu are la îndemână un exemplu... însă..

„Ce ciudată coincidență", se întrerupse el singur, „ceva curios de tot, ia uită-te. În bancă l-a din rangul întâi șade un individ, care mă fixează în mod stăruitor. Și cu toate că nu e șeic, e totuși oriental. De fapt sunt doi, însă numai unul din ei are importanță pentru mine".

„Dar de ce te fixează?", întrebă ea surprinsă.

„Probabil", spuse Reeder, „pentru că arăt în frac așa de ciudat".

În acest moment unul din cei doi bărbați șopti celuilalt:

„Asta e fata, cu care călătorește în fiecare zi. Locuște în aceeași stradă cu el și pare că joacă un mare rol în viața lui. Uite cum îi surâde și cu ce ochi se uită mșșul la ea. Bărbații, când ajung la vârsta lui, devin copilăroși, pe dată ce este vorba de femei. Afacerea o tranșăm încă în noaptea asta. Vreau mai de grabă să fiu mort, decât să mă întorc la Bombay, fără să-i fi lăsat afurisitului ăstuia o amintire!"

„Dar, domnule", spuse însoțitorul său cu stăruință, „n'ar fi mai bine dacă am șterge-o cât mai curând din țara asta neprietenoasă și să câștigăm, o avere cu banii cei noi, pe care vrea să mi-i vândă individul cela gras?"

„A mea e răsunarea”, răspunse Ras Lal pe englezește.

Ambii așteptară sfârșitul actului al doilea, în care într-adevăr o fată tânără nevinovată ajunsese în ghiarele unui pașă turc — apoi plecară, înainte de terminarea piesei, căci mai aveau pregătiri de făcut.

„A fost foarte impresionant”, spuse Margaret, pe când păseau încet spre esire, „dar, îmi pare rău, acțiunea e în realitate imposibilă. În viața adevărată — mă gândesc la țări civilizate — nu apar oameni mascați, care cu pistoalele în mână să strige: „Sus mâinile”, — nu-i așa d-le Reeder?”

Reeder mormăi aprobarea sa, însă fără a o crede.

„Dar m'am amuzat admirabil”, continuă ea și Reeder simți un fior plăcut în inimă, uitându-se la figura ei încântătoare.

Afară ploua cu găleata și a durat cam mult, până ce au găsit un taxi.

„Lux peste lux”, surâse Margaret. „Dacă vrei, poți să și fumezi”.

„Nici o piesă de teatru nu oglindește exact cele ce se întâmplă în viață”, spuse el, aprinzându-și țigareta. „Mie îmi plac melodramele pentru idealismul lor”.

Ea se uită la el surprinsă și neîncrezătoare.

„Idealism?”, repetă ea.

El aprobă dând din cap.

„N'ai băgat de seamă, că într'o melodramă nu există nimic josnic? Am văzut odată o piesă clasică — Oedipus — aproape că m'am îmbolnăvit. Dar în melodrame chiar mizerabilul este un erou și morala este și rămâne: adevărul iese întotdeauna la iveală”. Oare asta nu-i idealism?”

Trecură de Westminster Bridge și intrară în New Kent Road.

Pe lângă ei trecu un automobil mare, al cărui șofer spuse ceva conducătorului taxiului. Reeder deobiceiul atât de bănuitor, nu băgă de seamă când taxiul lor intră într'o stradă laterală. Automobilul cellalt se afla acum în fața mașinei lor.

„Probabil că strada principală e închisă”, spuse J. G. Reeder tocmai în momentul când automobilul stopa.

Ușa fu deschisă și Reeder întrezări un bărbat voinic:

„Dă-te jos!”

Individul, a cărui față era acoperită de o mască, ținea în mână un revolver greoi:

„Hai, repede, și ține mâinile în sus!”

Reeder cobori din mașină și voi să închidă ușa după el.

„Stai, și femeia trebuie să coboare... poștiți afară, dudue!”

„În ascultă, ce înseamnă asta, n-ai spus doară că New Cross Road e închisă”, strigă șoferul lui Reeder.

„Taci-ți fleanca — iată, ai aici cinci lire și șterge-o”. Mascatul îi întinse banii.

„N'am nevoie de banii d-tale”.

„Vrei atunci un glonte în burtă?” îl întrebă Ras Lal ironic.

Reeder se sui în mașina mare, urmat de d-șoara Belman. Mascatul sări după ei și închise ușa. În acelaș moment, se aprinse lumina în interiorul automobilului.

„Ce surpriză pentru un detectiv atât de isteț și inteligent”.

Prin găurile măștei luceau doi ochi câprii. Individul ședea în fața lor, cu revolverul în mână. Dar Reeder n'avea interes decât pentru tânăra fată. Se speriasse și avea fața palidă. Dar Reeder observă cu plăcere că era mai mult mirată decât înspăimântată.

Automobilul o luă înapoi, pe acelaș drum pe care veniseră.

Călătoria dură numai scurtă vreme. Trecură pe un drum rău pavat și deodată mașina se opri brusc pe o șosea îngustă și noroioasă. Deoparte a șoselei era un parapet de fer, de cealaltă parte un teren, înconjurat de un gard înalt. Șoferul oprise aproape în fața casei unde trebuiau să intre și Reeder credea că e clădirea unei fabrici. Conducătorul lor aprinse o lampă de benzină și Reeder putu ceti: „Storn & Filton. Pielărie en gros”.

„Și acum”, începu individul mascat, „scumpul meu polițist, sperjur și spertar, ne vom socoti amândouii”.

„Englezeasca d-tale încă nu e perfectă, Ras Lal”, murmură Reeder.

O clipă individul cela rămase perplex. Își trase apoi masca de pe față.

„Sunt Ras Lal și o să-ți pară rău. Pentru d-ta și pentru tânăra d-tale fată, noaptea asta o să fie plină de spaimă”.

Reeder nu mai surâdea la vorbăria lui Ras. Revolverul din mână tipului, vorbea toate limbile din lume. De fapt se îngrijora numai de tânăra fată. De când fuseseră prinși, nu scosese nici o vorbă. Dar coloarea îi revenise pe obraji, ceeace era un semn bun. Afară de asta, ochii ei străluceau, dar nu a frică.

Ras Lal puse mâna pe o frânghie lungă, ce atârna de perete, și spuse apoi dând din umeri.

„Nu e nevoie, încăperea a fost destul de bine percheziționată. D-ta nu mai poți face nici un rău”.

Deschise o ușă și-i împinse în sus pe o scară, oprindu-se apoi în fața unei uși de fer. Ras Lal trase zăvorul și deschise ușa. O încăpere mare se afla în fața lor, care probabil servea ca depozit pentru material inflamabil, căci pereții și pardoseaua erau de ciment. Un placat indica de altfel: „Pericol de foc. Fumatul strict interzis”. Încăperea n’avea ferestre, numai o mică deschizătură în tavan. Într’un colț se afla o grămadă de hârtie murdară, iar pe masă se aflau vreo duzină de lăzi mici din care una era desfăcută.

„Faceți-vă comod pentru o ½ oră, poate și pentru 40 minute”, spuse Ras Lal, care stătea în pragul ușei și se juca cu revolverul în mod semnificativ. „Apoi am să viu să iau pe duduia — mâine o pornim pe mare — cine știe unde!”.

„Închide ușa după d-ta”, spuse J. G. Reeder, „aici trage”.

Tommy Fenalow venea pe jos pe la 2 dimineața pe drumul mocirlos, când observă în raza luminii lămpii sale de buzunar, urmele automobilului. Însăimântat, se opri pe loc. Mai să-l apuce leșinul! Un minut stătu la îndoială dacă să o șteargă sau nu. Auzi însă o voce și răsufală ușurat, recunoscând-o ca pe aceea a ajutorului lui Ras.

„Idiotul nu va fi adus mașina aici?”, întrebă el în șoaptă.

„Ba da, d-l Ras Lal e aici”, răspunse Ram, care nu prea era tare în engleză.

„Atunci e un mare bou!”, se înfură Tommy. „La naiba! Era cât p’aci să leșin”.

Tommy o porni înainte, pe când Ram se muncea să înjghebeze câteva fraze englezești ca să-i explice cum devine cazul.

Tommy își găsi prietenul în hall, cu o țigare în gură și cu nișurăs mulțumit pe buze.

„Bine ai venit”, spuse el. „Am prins veverița”

„Lasă-mă în pace cu veverița d-tale”, răspunse cellalt nerăbdător. „Ai găsit Rupiiile?”

Ras Lal clătină negativ din cap.

„Dar le-am lăsat în depozit, 10.000 bancnote. Credeam că le-ai luat și ai plecat”.

„Am ceva mai important acolo — hai cu mine și convinge-te”. O luă pe scară înaintea lui Tommy, aprinse lumina și deschise ușa.

„Vezi”, — începu el. Atât. Mai mult nu ajnuse să spună.

„Ah, iată și pe scumpul nostru d-l Fenalow”, spuse J. G. Ree-

der, care ținea într-o mână un pachet de bancnote aproape ca cele veritabile, în mână cealaltă însă...

„Puteai să știi asta, maimuțoiule afurisit, „că are o armă la el”, abieră Tommy. „Și nu destul, îl mai închizi în camera unde se aflau bancnotele și un telefon, idiotule!”.

Fu condus la comisariatul cel mai apropiat și legat de tovarășul său printr-un lanț de oțel.

„Nu a fost de cât o glumă, o farsă, ce voiam să i-o joc lui Reeder. Am să spun asta mâine dimineată judecătorului de instrucție”, spuse Ras Lal așa în drum.

Răspunsul lui Tommy nu se poate tipări.

La ora 3, când Reeder își luă rămas bun în fața casei dela o tânără fată cam iritată.

„Zau, d-le Reeder, nu-ți pot spune ce interesantă a fost seara asta pentru mine”.

Reeder se uită nesigur la casă. „Sper că — hm — cunoștințele tale nu o să zică nimic că vîi așa de târziu...”

Cu toate că ea îi dădu toate asigurările, el tot avea impresia că a compromis-o. Și o știm doar cum devine cazul într-o melodramă: Dacă numele eroinei se compromite, atunci „cineva” trebuie să o ia de nevastă.

Și gândul ăsta îl împiedecă pe Reeder să găsească liniște și odihnă toată noaptea.

„MAMBA VERDE”

Mania curiozității a distrus mai multe cariere strălucite, decât beția, jocul de noroc sau surâsul unei femei frumoase. În general vorbind, cele mai sigure drumuri, sunt tot cărările bătătorite ale vieții. Puțini au fost aceia, care, din dorința de câștig ușor, au pornit-o pe drumuri necunoscute și care să nu fi găsit apoi că revenirea la viața grea, obișnuită le-a fost cel mai mare succes în viață.

Mo Liski se bucura, în cercurile sale, de o situație bună, pe care și-o câștigase întrebuițând meticulos și viguros multiplele sale calități. Ar fi putut ajunge mai departe — până la finele capitoului de față — dacă nu s’ar fi poticnit de o propunere ciudată, ba mai mult, dacă nu ar fi fost împiedecat de o ceartă particulară, a cărei origine zăcea într-o chestiune, care n’avea nici o legătură cu afacerile sale curente.

Era un escroc arab cu numele de El Rahbut, care facuse vreo câteva călătorii în Anglia, parte cu vaporasele de banane, al căror drum obişnuit trecea dela Londra pe la Fanchal. Las Palmas, Tager şi Oporto. El Rahbut era un arab ordinar, cu faţa galbenă, plină de pete de vărsat şi care vorbea englezeşte, pentrucă în copilăria sa căzuse pe mâinile unui misionar american. El Rahbut îi era lui Mo de mare folos. Căci din Germania se trimit deseori spre Levante via Triest, o cantitate mare de stupeficante şi multe sunt lazile cu „portocale”, în ale căror fructe aurii s’au băgat mici cilindri de metal pline cu zaharină, heroină, cocaina, morfina şi alte droguri vătămătoare.

Rahbut preluase din când în când asemenea furnituri bine plătite şi era mulţumit. Într-o zi însă se întâlni cu Mo Liski în cărciuma la „Cei patru marinari veseli” şi-i povesti acestuia de furtul ştrasnic din Fez unde căzuse pradă nici mai mult nici mai puţin decât renumitele smaragde ale lui Suliman. Nici măcar Abdul Aziz nu îndrăznise, pe atunci când n’avea lăţace în buzunar, să „scoată” aceste pietre preţioase din moschea lui Omar. Banda Anghera însă, lipistă de acele scrupule de conştiinţă, pătrunse în locaşul sfânt şi dispăruse cu cele nouă pietre verzi ale sultanului, după ce au ucis doi paznici. Se porni un tipăt de jale, care se înălţase dela bazele mari din Calcutta până la cele mici din Marsi-Karsi. Dar pungăşii, nesimţitori, nu se gândeau la nimic altceva decât să găsească un cumpărător bun platnic. El Rahbut, al cărui caracter era în deobşte cunoscut, se afla şi el amestecat în această chestiune — şi asta era tocmai povestea pe care o istorisea el într-o noapte de Octombrie lui Mo Liski în speunca la „Cei patru marinari veseli”.

„Câştigăm împreună un milion de pesetas, „domnule om bun”, spunea Rahbut, pentru care toţi europenii, bun platnici erau „om bun”. „Dar şi moartea sigură pentru mine, dacă se afla”.

Mo îl ascultă în tăcere şi-şi mângâie bărbia cu mâna, pe care străluceau şi fulgerau unele cu pietre preţioase. Mo avea o pre-dilecţie pentru juvaericale. Ceeace auzea, era în afară de cadrul afacerilor sale obişnuite, dar Mo cunoştea din ziare valoarea juvaericalelor furate şi la perspectiva unui câştig de o jumătate milion, aşa de uşor de obţinut, îi se cam încălzise sângele. Nu prea îl deranja, că Scotland Yard, ca şi poliţiile tuturor ţărilor din lume căutau smaragdele furate. Canalele subterane, prin care

o piatră prețioasă putea dispărea — de la mână la mână — îi erau doar destul de cunoscute. Și, la urma urmei, dacă ar fi fost vreun pericol, îi rămânea recompensa de 5000 de lire, care se plătea avelului, care ar fi regăsit pietrele prețioase.

„Vreau să mă mai gândesc. Unde sunt pietrele?”

„Alei”, răspunse Rahbut spre surprinderea celui alt. „Vi le pot aduce în zece, douăzeci de minute”.

Într-adevăr, lui Mo îi se prezenta o afacere splendidă și era mai mult decât neplăcut pentru el, că tocmai acum îl preocupa o altă chestiune, din care nu putea să aibe nici un profit: ura ce o avea Marylou Plessy și că trebuia s'o împărtășească și dânsul. Căci Mo avea cea mai mare considerație pentru această femeie.

Când o femeie este rea, atunci este deobiceiu foarte rea și Marylou Plessy era o creatură extraordinar de infamă. Marylou era tânără, drăguță, slăbuță și purta părul tăiat bătește.

D. Reeder o văzuse odată: la tribunal, când depusese mărturie contra lui Bartolomeu Xavier Plessy, un francez inteligent, care găsisse o metodă nouă și surprinzătoare de a imita bancnotele englezești! Era aproape imposibil să se recunoască falsificatele sale, dar d-l Reeder nu era un om ca toți oamenii. Nu numai că a recunoscut falsificatele, dar îl găsi și pe falsificator și el fusese cauza, că Bartolomeu Xavier Plessy, fu adus înaintea unui judecător valm, imposibil, care-i atrase pe îndelete atenția, de ce vină grea se face culpabil când falsifică bani și ca o asemenea manoperă disface temeiul vietei ncăstre comerciale și industriale. Tot discursul aces a nu-l atingea deloc pe acuzat. Îi erau doar cunoscute detaliile acestea. Numai ultimele cuvinte ale judecătorului, îl făcură să tresară... „și te condamn la 20 ani închisoare”.

Întrebarea, dacă Marylou îl iubea pe Bartolomeu, era greu de răspuns. Probabil că nu. Dar pe d-l Reeder îl ura, și-l ura nu pentru că el era cauza că soțul său fusese închis, ci pentru că întreținuse, în timpul depoziției sale fraza: „femeia cu care acuzatul este în legătură”. Dacă Reeder ar fi voit, ar fi putut-o aduce foarte toane și pe ea pe acciași bancă, lângă Plessy. Ea știa asta foarte bine și-l ura tocmai pentru blândețea sa.

D-na Plessy avea o locuință pe strada Portland, într-un bloc de case, proprietatea ei și a soțului ei. Escrocheriile le făcuseră ei totdeauna pe picior mare, iar d-l Plessy era posesorul unui grajd de cai de curse. Înainte de a fi devenit „un număr” în închisoarea Parkhurst, Marylou trăia pe picior mare în această locuință.

Câteva luni după ce bărbatul său fusese închis, Marylou lua masa de seară cu Mo Liski, care, pe timpul acela era cel mai mare șef de bandă și regele neîncoronat al lumii interlope. Mo era un bărbat scund, voinic. Purta ochelari și aducea mai mult cu un învățat. Și totuși, era stăpânul Strafașilor, al Sullivanilor, al Birklovilor. Cuvântul său era lege la mai mult de o duzină de cluburi și întreprinderi de curse de cai, cărora poliția le dădea o atenție bănuitoare. Cine-i se opunea, primea „bilete de dragoste”, rivalii săi îi erau tributari deși scrâșneau din dinți. De poliție nu-i era teamă, deoarece aceasta încercase de două ori să pună mâna pe el, totuși în zadar. Deoarece, chiar cel mai rău caracter are o parte bună, singura calitate a lui Mo Lisky era faptul că Marylou Plessy însemna pentru el idealul femeiei. În tot cazul, e destul de laudabil, când un borfaș, mai are idealuri, chiar dacă acestea n'au nici o valoare.

O ascultă atent pe Marylou, jucându-se cu lanțul ceasornicului său și privind spre fața de masă. Cu toate că o iubea prevederea-i înăscută îl făcea rezonabil.

„E bine ce zici, Marylou”, spuse el. „Pot spune că-l pot „extermina” ușor pe Reeder. Dar ce se va întâmpla apoi? Se va naște un scandal mare. Și Reeder este extrem de periculos. Nu mă sinchisese niciodată de „sticleții” obișnuiți, dar moșul ăsta lucrează în biroul procurorului și de sigur că nu l-ar fi băgat acolo, dacă ar fi un idiot. Tocmai acum am o afacere mare în mână; cea mai mare pe care am avut-o până acum. Nu-l poți „suprîna” tu singură? Tu ești doar atât de îndemânatecă! Nu cunosc, izău așa altă femeie care să-ți semene”.

„Apoi, dacă ți-e frică de Reeder...!”, spuse ea cu un surâs desprețuitor pe buze.

„Mie? Frică? Nu vorbi prostii micuțo! Arată-i ce poți și dacă nu reușești, atunci viu eu la rând! Mie să-mi fie frică de el! Ascultă ce-ți spun: Cucuveaua asta bătrână va fi jumulită și pârlită până ce suflă o vorbă... numai să vreau!”

În biroul procurorului toată lumea era convinsă, că d-l Reeder era în stare să bage singur seamă de el și, când inspectorul-șef Pyne veni, să spună că a văzut-o pe Marylou, împreună cu cel mai periculos om din Londra, asistentul procurorului rânji de plăcere.

„Nu, — Reeder n'are nevoie de pază. Îi voi raporta afacerea —

„Dacă dorești, — dar desigur că știe el singur totul, tot așa de bine ca și tu-lă. Dar, dv. de la poliție, nu întreprindeți nimic contra lui Lisky și a bandei sale?”

Pyne se strâmbă.

„Pusesem deja de două ori mâna pe Lisky. Dar a avut martori care au jurat fals atât de admirabil, încât n'am putut face nimic. Șeful vrea să-l revadă numai atunci când vorba aceea, va avea încă sânge pe mâini. Tipul acesta e periculos”. Reprezentantul procurorului dădu din cap afirmativ.

„La fel și Reeder...”, spuse el cu subînțeles. Omul ăsta e o „Mamba” genial! Ai văzut vreodată o Mambă? E un șarpe mic, drăgălaș, negru, care, dacă te-a mușcat... ai și murit după două secunde”.

Inspectorul-șef surâse neîncrezător.

„Nu mi-a făcut niciodată impresia asta. Mai de grabă un lepușor de casă, șarpe însă, nu!”

Reeder fu chemat ceva mai târziu la șeful său. Apăru, așa cum venea el totdeauna, în felul său timid, ca și când ar cere iertare, cecace înșela pe cei ce nu-l cunosteau. Ascultă cu ochii închiși ce-i povestea superiorul său despre întâlnirea între Liski și Marylou.

„Da, d-le”, răspunse el cu un oftat. „Am auzit și eu ceva asemănător. Liski? Țsta-i doar individul, care are legături cu tipi, ce calcă legea. Ar fi fost desigur — în alte timpuri și în condițiuni mai favorabile — conducătorul unui partid florentin, un personaj extrem de interesant — cu prieteni foarte interesați”.

„Sper că interesul ce i-l porți e cu totul impersonal”. îi atrase atenția șeful său. D-l Reeder oftă din nou, deschise gura ca să voroască, ezită și spuse în fine:

„Nu e ciudat, că... hm... că d-l Liski e încă liber? Nu aruncă asta o lumină curioasă asupra serviciului nostru?”

Șeful său se uită la el și-i spuse în grabă, ca sub influența unui gând subit:

„Prinde-l”.

D-l Reeder dădu din cap încet și cu chibzuința.

„M-am spus deseceri că asta ar fi cea mai bună soluție”, spuse el și privirea îi deveni și mai melancolică. „D-l Liski are mulți cunoscuți, care au obiceiuri curioase. Olandezi, ruși, evrei — cunoaște de altfel și pe un arab”.

Procurorul se uită întrebător la el.

„Un arab? — te gândești poate la smaragde? Dragul meu, avem sute de arabi în Londra și mii la Paris”.

„Și milioane în Maroco”, murmură Reeder. „Dealtfel, d-le, menționez pe Arab numai așa în trecăcât. În ceea ce privește pe prietena mea, d-na Plessy... să sperăm că o să fie bine”.

Și dispăru!

Trecu aproape o lună de zile, fără ca să arate vreun interes deosebit pentru acest caz. Reeder se plimba ceasuri întregi prin împrejurimile Lambeth-ului. Odată fu văzut la cursele de cai din Hurstpark — dar nu vorbea cu nimeni și nimeni nu vorbea cu el.

Intr-o noapte veni dus pe gânduri acasă în Brockley Road, găsi pe masă un pachet, care fusese adus după amiază cu poșta. Adresa „John Reeder, Esq”, era scrisă la mașină. Stampila postală era a unui oficiu postal din centrul Londrei. Reeder tăia sfoara, desfăcu învelișul și apoi încă o hârtie și gădu de o cutioară elegantă învelită cu mătase, pe care o deschise cu băgare de seamă. Niște bomboane splendide de ciocolată erau înșirate pe hârtia fină de mătase. Bomboane de ciocolată sub orice formă, erau alimentația de predilecție a d-lui Reeder, care luând în mână una din deliciioasele bomboane, o privi cu admirație.

Gazda sa îi aduse tocmai în acest moment ceaiul. D-l Reeder o privi — ca de obicei pe deasupra ochelarilor.

„Îți place ciocolată, d-nă Kerrel?”, o întrebă el cu un ton plângător.

„De sigur, d-le!”, răspunse bătrâna încântată.

„Și mie!”, răspunse trist Reeder.

„Și mie”, repetă el, clătînând amărît din cap, pe când punea bomboana la loc. „Din nefericire”, continuă el, „medicul meu — dealtfel un bărbat eminent — m'a oprit să gust orice fel de dulciuri, care n'au fost mai întâi examinate de un chimist”.

D-na Kerrel era cam înceată în gânduri, dar studiul anunțurilor din ziare, înmulțise cunoștințele sale științifice.

„Ah, voiți să vedeți, dacă bomboanele conțin vitamine?”

D-l Reeder clătînă din cap negativ.

„Nu, nu prea cred”, spuse el amabil. „Vitaminele sunt de altfel singurul meu aliment. Pot să stau o seară întreagă numai cu câteva din lucrășoarele astea interesante, fără ca să mă îmbolnăvesc. Mulțumesc, D-na Kerrel”.

După ce gazda părăsi odaia, Reeder împachetă bomboanele cu multă băgare de seamă și adresă pachetul unei secții din Scot-

land Yard. Lipi apoi pe pachet un bilețel pe care era imprimat „otrava” scrisă câteva vorbe însoțitoare și se ocupa apoi intens cu celul său.

Reeder despachetase cutia la șapte fără un sfert și exact la douăsprezece fără un sfert, pe când se pregătea să se culce, spuse:

„Marylou Plessy — Doamne sfinte!”

Și războiul începu.

Cele spuse mai sus se petrecuseră Miercuri seara. Vineri dimineața Marylou Plessy fu deranjată — pe când se îmbrăca — de doi domni, care o așteptau în salon. Ei vorbeau de amprente, care s-ar fi găsit pe niște bomboane și pe alte lucruri similare.

O jumătate de ceas mai târziu, găsim o cucoană surprinsă, ședând într-una din celulele din strada Harlboro și ascultând acuzația pe care i-o aducea un inspector de poliție. Ea fu judecată chiar în ședința imediat următoare a curții cu juri și fu condamnată la închisoare pentru „încercare de omucidere contra lui John Reeder, prin trimiterea la adresa acestuia — ca pachet postal — a unei substanțe otrăvitoare care s'a constatat prin analiză că e neonit”.

Mo Liski fusese și el de față la proces. Ii se vedea pe față, cât de mult o iubea pe acuzată. După ce acuzata fu scoasă din sala tribunalului, o porni și el spre esire, trecând prin hall. Și tocmai aici făcu Liski greșala întâi.

D. Reeder își îmbrăca tocmai mănușile de bumbac, când Liski se apropia de el.

„Reeder, nu-i așa?”

„Așa mă chiamă, d-le”.

Reeder se uită la el cu bunăvoință, peste ochelari, ca de obicei. Avea aerul unui om care se pregătea să primească felicitări calduroase...

„Și pe mine mă chiamă Mo Liski. Ați băgat la închisoare pe o prietenă a mea și...”

„Ah, d-na Plessy?”

„Da, — asta o știi doar foarte bine! Și pentru asta am să pun eu odată mâna pe d-ta!”

În acest moment fu apucat pe la spate de un braț și învârtit în jurul său. Cel care-l apucase era un detectiv!

„Hai cu mine!”

Mo îngălbeni. Trebuie să ne reamintim, că puterea sa principală era faptul, că nu fusese încă condamnat: Numele său se afla

încă pe lista celor curați.

„Ce aveți contra mea?” băigui el.

„Intimidare de martor și amenințare”, răspunse funcționarul.

Mo fu dus chiar a doua zi în fața judecătorului din Gulikhall, care-l condamnă la trei săptămâni închisoare.

D. Reeder, care știa că Mo nu-l amenințase în glumă, și care era gata să pareze lovitura cu iuteala unei „mamba” simțea că a câștigat prima izbândă. Șeful de bandă era acum ceeace juristii numesc: „o persoană condamnată”.

„Nu cred să se întâmple ceva, înainte ca el să iasă din închisoare”, spuse Reeder lui Pyne, când acesta îi oferă paza polițienească., „Mo se va consola pregătind... hm... detaliile „îndepărtării” mele și sunt sigur că va amâna orice acțiune contra mea până va fi liber. Cred deaceia că o pază polițienească ar fi mai bine până va eși din închisoare.

„Vrei să spui, după ce va ieși din închisoare”.

„Până ce va eși din închisoare”, răspunse Reeder apăsător. „Când va fi liber, îmi va fi mai plăcut... hm... dacă n'ași fi stânjenit de poliție”.

Mo Liski ieși din închisoare cu toate simțurile încordate. Toate planurile îi erau influențate de prevederea felină, care și până acum îl păzise de neplăceri, afară doar de singura excepție, care-l dusesese la închisoare. Se blestema singur că a ratat afacerea smargdelor. Și primul lucru ce-l făcu, a fost să ia din nou contact cu El Rahbat.

În viața sa însă intrase un nou factor, care-l înnebunise aproape: sentimentul dureros, că a stat în închisoare și teama, ca indivizii pe care el îi stăpânise așa de bine până acum, să nu încerce să rupă cu dânsul. Dar în dosul acestui gând îngrijorător, mai zăceau și altele. Victimele curselor de cai și cluburile îi aduceau un venit de aproape 15000 de lire pe an. Banda sa avea controlul asupra unei contrabande de stupefiante, care singură valora mii și mii de lire. Deși părea romantic sau neverșomil, dar era fapt cert că nu tot câștigul intră în mâinile lui Mo și al tovarășilor săi. Mai erau ciupiți de ciori și lupi.

Înainte de toate era necesar să se scape de Reeder. Să se scape de el în așa un fel, ca să nu mai aibe de ce să se teme. Ar fi fost foarte ușor să-l bată bine într-o noapte. Dar asta ar fi amintit cam prea din cale afară de amenințarea ce i-o făcuse Mo și care-l bă-

gase pe acesta câteva săptămâni în închisoare. Trebuia să găsească ceva deosebit: o răsbunare, care să fie mai eficace decât bătaia.

Indivizi de teapa și de meseria lui Mo Liski nu-și mai dau întâlnire cu tovarășii lor prin pivniți întunecoase, nici nu se mai îmbracă cu caftane negre și nici nu poartă măști, ca să-și ascundă identitatea.

Cei șase șefi care conduceau afacerile lui Mo Liski se întâlniră în ziua eliberării acestuia din închisoare, într-o cameră rezervată a unui restaurant din Soho.

„Sunt foarte mulțumit că nu s'a atins nimeni de Reeder, atâta timp cât am lipsit eu”, spuse Mo surâzând șiret, „căci ași dori să aranjez singur această afacere. Pe când am stat închis, mi-am combinat ceva extra ca să mă socotesc cu el.

„Animalul ăsta a fost tot timpul însoțit de doi sticleți, altfel îi ași fi dat eu vreo câteva la cap”, spuse Teddy Alfield, primul său aghiotant.

„Și eu ți-ași fi spart capul, Tedy”, răspunse Mo „Dispusesem doar, ca să nu-l atingă nimeni, nu-i așa? Ce vrei să spui cu „îi ași fi dat câteva la cap?”

Alfield, un tip voinic, lat în spete, a cărui specialitate era furtul de automobile nesupravegheiate, murmură ceva neintelegibil.

„Ocupă-te de afacerile tale proprii”, continuă Mo. „Reeder e al meu. Are pe undeva în Brockley o păpușică: o fată tânără, cu care merge des. O chiamă Belman și locuște peste drum de el. Nu voim să ne atingem de viața lui — nu acum. Ceeace vrem acum, e să-l scoatem din slujbă și e foarte simplu. Abia acum o săptămână a fost dat afară un funcționar al ministerului de interne, pentru că poliția l-a găsit, după ora de închidere, în clubul „95”.

Și apoi Mo le explică amănunțit planul său.

* * *

Margaret Belman părăsi într-o seară biroul unde lucra, se duse până la colțul dintre Westminster și Embankment și aștepta la stația autobuzului să vie d-l Reeder

Deobicei, dacă serviciul său îi permitea Reeder se întâlnea aici cu Margaret, cu toate că în ultimul timp o întâlnise mai rar și atunci însoțit de doi bărbați posomorîți.

După ce a lăsat să treacă un autobuz și decisese să se urce în

următorul, văzu că-i cade un pachet la picioare. Intorcându-se, zări pe o doamnă tânără, drăguță, clătinându-se, cu ochii închiși, și gata să cadă. Ii sări în ajutor și o prinse în brațe tocmai când era cât p'aci să se prăbușească, și o conduse spre o bancă care se afla din fericire în apropiere.

„Îmi pare rău — vă mulțumesc foarte mult. Sunteți așa de drăguță să chemați un taxi?” suspină doamna încă pe jumătate leșinată. Doamna se exprima cu un accent străin și avea evident maniere de femeie din lumea mare — așa credea cel puțin Margaret. Făcu semn unui taxi și ajută doamnei să se suie în mașină.

„N'ar fi mai plăcut dacă v'ași conduce până acasă?”, o întrebă cu milă tânăra fată.

„Ar fi foarte amabil din partea dv.”, murmură străina. „dar n'ași dori să vă deranjez. Ce prostie din parte-mi! Eu locuiesc la No. 105 strada Great Claridge. Pe drum îmi reveni și povestii d-șoarei Belman că se numește „Madame Lemaire” și că e văduva unui bancher francez. Locuința sa splendid mobilată în cartierul cel mai elegant din Mayfair lăsa să se creadă, că Madame Lemaire e bogată. Un șambelan deschise ușa, iar ceaiul fu servit de un lacheu în livrea.

„Ați fost într'adevăr foarte amabilă cu mine, d-șoară. Trebuie să ne împrietenim. Nu voiți să luăm masa împreună? Vă convine, Ioi?” Margaret Belman ezită. Dar era și ea om, ca să nu o influențeze luxul și firea elegantă și amabilă a d-nei Lemaire.

„Vom lua masa singure și mai târziu vom dansa, căci e posibil ca să mă viziteze cunoscuți de ai mei. N'aveți un prieten, ca să vină și el?” Margaret clătină, surâzând, din cap. Curios, că cuvântul „prieten” nu-i amintea decât persoana insignifiantă a d-lui Reeder, pe care nu și-l putea închipui în acest mediu elegant.

Eșind din casă, avu prima surpriză a acestei zile. Obiectul gândurilor sale, stătea pe trotoarul celalt; umbrela sa, de care nu se despărțea niciodată, îi atârna de brațe, dar ochelarii îi căzuseră aproape pe vârful nasului.

„D-ta, d-le Reeder?”, îl salută ea.

„Îți mai rămâneau exact șapte minute”, răspunse el, uitându-se la ceas. „Îți dădusem ½ oră — și d-ta ai stat în casa asta exact 23 minute și câteva secunde”.

„Dar ce, știi că sunt acolo?”, întrebă ea cam fără motiv.

„Da, căci te-am urmărit. Nu-mi place d-na Annie Feltham — ea își zice doamna X sau Y. „Clubul ăsta nu-i deloc cum se cade”

„Club?“, bălbâi ea.

Reeder dădu din cap în mod afirmativ. „Așa numitul „Muffin-Club“. Nume ciudat și membrii ciudați! Nu e de recomandat”.

Ea nu-l mai întrebă nimic, dar îi permise să o conducă acasă.

Și acum urmară o serie de întâmplări, care lui Liski îi erau cu totul de neînțeles. Intr'o zi întâlni — pare-se din întâmplare — pe Reeder în Picaddilly.

„Bună dimineata, Liski”, începu Reeder conversația într'un ton, ca și când și-ar fi cerut iertare. „Mi-a părut tare rău de „întâmplarea aceea nenorocită”, dar nu-ți port pică, te rog să mă crezi. Și cu toate că sunt convins, că d-ta nu ești de aceeași părere cu mine, eu n'am totuși altă dorință, de cât să-ți fiu prieten”.

Liski se uita la el cercetător. Să fi căpătat oare bătrânelul ceva frică? Parcă îi tremura vocea lui Reeder când îi oferî ramura de măslin.

„Bine, bine, d-le Reeder”, răspunse Liski surâzând prietenos. „Nici eu nu-ți port pică. La urma urmei eu am făcut prostia să spun, cele ce am spus, iar d-ta trebuia să-ți faci datoria”. Mo continuă în felul acesta, adăugând o lingușire la alta. Reeder îl asculta cu toate semnele unei mari ușurări.

„Lumea e plină de păcate și griji”, dădu Reeder din cap cu tristeță. „Și chiar în cercurile cele mai înalte ca și în cele mai joase triumfează viciul. Virtutea e călcată în picioare ca o floriceică. Iubești păsările, d-le Liski?”

Mo Liski se uită la el cu gura căscată și clătină numai din cap.

„Ce păcat!”, oftă Reeder. „Câte nu poți învăța de la găină! O găină e un exemplu excelent pentru un călcător de legi. M'am învins și m'am întrebat deseori de ce administrațiile închisorilor nu permit deținuților din Dartmoor să se ocupe cu crescătoria de păsări, care este o ocupație nevinovată și instructivă. Cum spuneam azi dimineată d-lui Pyne, în timp ce făceam razzia la „Muffin-Club” — de altfel ce nume curios...”

„Ce face?”, izbucni Mo. „Razzie la Muffin-Club”, ce vrei să spui cu asta? Dar n'am auzit nimic!”

„Cum să auzi d-ta de așa ceva? Asemenea întreprinderi îți sunt doar cu totul străine! Ne-am gândit că ar fi bine să facem o descindere la clubul acesta, cu toate că razzia mi-a atras nemulțumirea unei tinere prietene, care fusese invitată acolo pentru mâine seara la dîneu. Cum am spus, păsările...” Mo Liski nu mai

auzea nimic de păsări și alte animale. El știa numai că planul său dăduse greș. Totuși îl surprinse atitudinea lui Reeder.

„Poate că vii să mă vezi odată acasă la mine, să-ți arăt găinile mele Buff-Orpington, d-le Liski. Eu locuiesc în Brockley”. Reeder scoase ochelarii și clipi din ochi ca o cucuvea. „Ce zici de asta seară la 9? Crede-mă, putem să discutăm atât de mult asupra păsărilor. Totdeodată te-ași ruga însă, și asta ar fi bine din toate privințele, ca să fi văzut cât mai puțin. Mă înțelegi, nu-i așa? Tocmai cu privire la colegii mei — hm — ar fi bine ca să nu te vada nimeni...”

Pe fața lui Liski se împrăștiă încetisor un surâs înțelegător. Era convins, că fie care em își are prețul său, indiferent dacă se plătea cu bani sau cu spaimă. Invitația lui Reeder era întrucâtva recunoașterea autorității sale asupra lui.

Punct la ora 9 se înființă la Brockley, sperând că Reeder va porni mai departe pe drumul început, care-l va compromite. Dar, ciudat, detectivul nu vorbi de nimic altceva decât de păsări și iar despre păsări. Reeder îi ședea în față, împreunase mâinile și vorbea cu vocea tremurândă de mândrie, despre o rasă de păsări pe care voia să o introducă în Anglia. Mo se plictisea de moarte... dar aștepta!

„Ar mai fi ceva, ce ași fi dorit să vorbesc cu d-ta, mi-e teamă însă, că trebuie să amânăm discuția până la o nouă întâlnire”, spuse Reeder ajutându-l pe Liski să-și puie paltonul. „Te conduc până la colțul străzii, cartierul nostru nu e așa de sigur și gândul că te-am adus aici în pustietatea asta și ți-am periclitat sănătatea, mi-ar fi tare neplăcut”.

Dacă există însă vreun colțisor în lumea asta mare, care să fie sigur și liniștit din toate punctele de vedere și cu totul liber de elementele acelea, care fac nesigure cartierele bogate, atunci acest colțisor era tocmai Brockley Road, și Mo Liski știa lucrul acesta. Acceptă totuși să fie însoțit de gazda sa și fu condus de Reeder până la biserica din colțul străzii.

„La revedere, d-le Liski”. îi spuse Reeder. „Nu voi uita nici odată seara aceasta plăcuță. Mi-a fost de foarte mare ajutor. Fii sigur că nici eu și nici serviciul pe care am onoare să-l reprezint, nu te vom uita niciodată”.

Liski se înapoia în oraș, foarte buimăcit. Disdeditimeată, fu arestat Teddy Alfield, primul său colaborator, acuzat de un furt de automobile făcut cu trei luni în urmă.

Asta a fost prima din întâmplările de neînțeles care urmasă apoi una după alta. A doua lovitură o primi Liski într-o seară când întorcându-se din oraș la locuința sa din Portland Square, se văzu deodată în fața lui Reeder.

„D-ta ești, Liski?” Reeder încercă să pătrundă cu privirea în tunerecul. „N'ai idee ce bine-mi pare că, în sfârșit, te găsește. Te-am căutat toată ziua. Mi se pare că ți-am spus, ultima dată, că anumite păsări nu trebuesc lăsate pe pământ nisipos. Asta-i o eroare. Din contră...”

„Lasă-mă'n pace cu afurisitele astea de păsări! Ce înseamnă toată vorbăria asta?”, îl întrerupse cellalt cu bruschetă.

„Vorbărie goală?”, repetă Reeder cu durere în voce.

„Nu vreau să mai aud nimic de găini. Dacă ai să-mi spui ceva, important scrie-mi o vorbă. Viu atunci la d-ta sau d-ta poți veni la mine”.

Dând la o parte pe reprezentantul parchetului, deschise ușa întră în casă și trânti ușa în urma sa. Câteva ceasuri mai târziu siguranța ocupa casa lui Harry Martens, îl ridică pe acesta și pe soția lui din paturile respective și-i arestară sub motivul că ar fi în posesiunea nelegală a unor bijuterii de furat.

O săptămână mai târziu, Mo Liski, care se înapoia grăbit de la o convorbire ce o avusese cu El Rabbut, auzi pași în spatele său.

Uitându-se înapoi, întâlni privirea resemnată a d-lui Reeder.

„Ce bine, că te găsește”, spuse Reeder cu intenție. „Nu, nu e vorba azi de păsări, cu toate că nepăsarea d-tale față de un animal atât de nobil și folositor, m'a ofensat mult”.

„Ei, și ce naiba vrei?”, îl apostrofă Liski. „Nu vreau să am nimic, dar absolut nimic, de a face cu d-ta d-le Reeder, și cu cât vei fi priceput asta mai de grabă, cu atât va fi mai bine. N'am nici o dorință să discut despre găini, sau altceva...”

„Un moment!” Reeder se înclină spre el și șopti: „Nu e posibil să ne întâlnim cândva și să vorbim câteva vorbe înire patru ochi?”

Mo Liski rânji.

„Bravo. A durat cam mult dar te înțeleg. Bine. Mă voi întâlni cu d-ta când și unde vei voi”.

„Măine seară la 10 lângă monumentul artileriei? Nu cred că ne va vedea cineva”.

Liski îl aprobă și-și văzu de drum. La patru dimineața fu deșteptat de sgomotul continuu al telefonului și când luă

receptorul în mână, auzi spre marea sa surprindere, ca O'Hara, care era unul din cei mai de încredere șefi de bandă al său, a fost arestat fiind acuzat de o spargere săvârșită cu un an în urmă. Știrea asta i-o spuse Carter, unul din sub șefii bandei.

„Ce înseamnă toată afacerea asta, Liski?” Din vocea inferiorului său se auzea o expresie de bănuială, care-l făcu pe Liski să rămână cu gura căscată.

„Ce înțelegi prin asta? Vino la mine să stăm de vorbă, căci nu doresc să discut chestia asta la telefon”. Ceva mai târziu apăru Carter — întunecat la față și bănuitor.

„Ce ai să-mi spui?”, întrebă Mo.

„Ceeace am să-ți spun, este pur și simplu următoarele”, bombăni Carter. „Acum o săptămână ai fost văzut vorbind cu bătrânul Reeder pe Levisham Road. În aceeași noapte fu prins Teddy Alfield; ai mai fost apoi observat pe când ai avut o discuție liniștită cu acest câine bătrân și în aceeași noapte fu prins alțul din banda noastră. Eri noaptea am văzut eu singur cum vorbeai cu el foarte confidențial — și azi e închis O'Hara!”

Mo se uită la el fără să-l înțeleagă.

„Ei și?”, întrebă el.

„Nimic, nimic altceva — numai că aceste întâlniri sunt al dracului de ciudate. Nu vreau să spun nimic mai mult”, spuse Carter, încrețind buzele disprețuitor. „Băeții au discutat între ei afacerea, nu le place de loc și, zău, nu le-o poți lua în nume de rău”.

Liski rămase pe gânduri, mușcându-și buzele. Da, era adevărat, băeții aveau dreptate, cu toate că lui nu-i se păruse ciudate întâlnirile. Asta era planul afurisitului! Ii săpa autoritatea, creând în jurul lui o stare de suspiciune, ca să-și piardă situația.

„Bine, Carter”, spuse el domol. „Nu m'am gândit până acum la asta. Iți voi povesti totul și tu — la rândul tău — poți explica băeților ce s'a întâmplat”.

Ii dădu în puține vorbe explicația invitațiilor lui Reeder.

„Le mai poți spune băeților, că mă întâlnesc și mâine seară cu cioara asta bătrână și că-i voi lăsa o mică amintire, la care se va gândi toată viața”.

Acum vedea totul limpede. Și după ce Carter îl părăsi, Liski stătu mult pe gânduri, aducându-și aminte de cele întâmplate în ultimele săptămâni.

„Ii voi arăta eu păcătosului!”, spuse Mo și-și petrecu restul zilei cu pregătirile necesare. La ora zece seara se afla la Arcul de

Triumf de lângă Palatul Admirălității. Grădina publică era învelită de o ceață deasă, galbenă. Ploua. Nu se vedea tipenie de om, în afară de câte un automobil, ici colo.

Mo Liski trecu încetșor pe la monument și aștepta pe Reeder. Era zece, apoi zece și un sfert, dar detectivul rămănea nevăzut.

„A simțit ceva”, șueră Liski printre dinți și ascunse măciuca ce o avea în mână. La 11, un gardian, care făcea rōnda, se isbi de ceva, care zăcea gemând pe trotoar. La lumina lămpii de buzunar, zări mănerul încrustat al unui pumnal arab, mai înainte chiar de a fi recunoscut fața îndurerată a lui Mo Liski.

„Nu prea înțeleg cum s'au petrecut lucrurile”, spuse Pyne gânditor (fusesse chemat dela Prefectură la o conferință comună).

„Cum de ești sigur că arabul Rahbut e ucigașul?”

„Nu sunt sigur”, se grăbi să afirme Reeder. „Am pomenit numai de Rahbut pentru că-l văzusem după amiază, când i-am percheziționat locuința căutând smaragdele — de care sunt de altfel sigur că sunt încă în Maroco — d. Rahbut s'a purtat de altminteri cumsecade, dacă ne gândim că el nu prea e familiarizat cu metodele noastre”.

„Ai pomenit ceva de Mo Liski cu ocazia asta. d-le Reeder?”, întrebă procurorul.

Reeder își scărpină barba.

„Mi se pare că da. Sunt chiar aproape sigur că i-am spus, că mă voi întâlni în aceeași seară cu Liski. Mi se pare, că am zis chiar și locul unde ne vom întâlni. Nu prea îmi amintesc cum de a venit vorba de Liski. L'am convins însă pe Rahbat, că voi fi nevoit să mă adresez altuia, care știe foarte bine unde sunt ascunse smaragdele, dacă el nu vrea să-mi dea amănunte mai precise. Am auzit că d-l Liski va rămănea mai mult timp în spital. Păcat. Nu mi-ași ierta-o niciodată, că prin cele câteva vorbe spuse de mine, am fost cauza, că d-l Liski a trebuit să fie dus la spital viu”.

După plecarea lui Reeder, șeful său se uită întrebător la Pyne. Acesta surâse.

„Cum îi zicea reptilei aceleia scârboase și periculoase?”, întrebă inspectorul. „A, da, Mamba, nu-i așa? N'am s'o uit”.

În tinerețea sa, adică în zilele când existau încă trăsură și când bărbații, care pretindeau, și țineau să fie la modă, nu eșiau la plimbare fără o floare la butonieră, Reeder fu trimis în tovărășia unui funcționar dela Scotland Yard la Nottingham, ca să aresteze pe un tânăr, care își sporea averea prin metode, care nu erau pe placul Scotland Yardului.

D-l Elter n'avea mai puțin de douăzecișicinci de porecle și tot atât de multe adrese și era pe drumul cel mai bun să-și acumuleze o avere frumusică, tocmai când Reeder puse mâna pe el. Elter fu condamnat la șapte ani închisoare.

D. Reeder își amintise de acest caz, mai ales din motivul, că în decursul procesului, eșise la iveală o caracteristică a inculpatului, de a scrie cuvântul „posibil” cu un „z”.

„Fiecare criminal oricât de șiret ar fi”, explicase odată un procuror, „are o particularitate. Oricât de priceput ar fi în a se travesti, oricât de îndemânatec ar fi în „lucrătura” lui, o slăbiciune sau o particularitate oarecare, va eși tot mereu la iveală, cu toată osteneala ce ar depune să o ascundă, mai ales la acei criminali, a căror specilitate este escrocheria și fasul. Această particularitate trebuie identificată la fiecare criminal”.

Reeder nu uită niciodată cuvintele acestea. Foarte puțin știau că lucrează împreună cu Scotland Yard. Sustinea cu predilecție că e numai un detectiv amator, care dătoarește „puținele” sale succese numai instințului său de a vedea dese ori răul chiar acolo unde nu era. Reeder, ținea la o fată tânără, frumoasă, care locuia într'un pension pe Brockley Road, nu numai pentru că era drăguță, ci și pentru că era cuminte. Două calități care se găsesc rar la una și aceeași persoană.

Reeder ținea atât de mult la ea, că o conducea deseori acasă, discutând aprins asupra prințului de Wales, asupra noului guvern, asupra scumpetei alimentelor și alte teme interesante. De la domnișoara Belman aflase Reeder de existența d-nei Carlin, care locuia cu ea în aceeaș pensiune, ba o și văzuse odată — o persoană plăpândă, slabă, pe obrazul căreia era întipărită grija și în ochii căreia se citeau urmele tragediei vieței sale.

Și astfel știa Reeder tot ce trebuia să știe despre Harry Carlin, mai înainte chiar ca Lordul Sellington să trimită să-l cheme. D-na Carlin vorbea despre bărbatul ei fără amărăciune, dar

și fără regret. Avusese timp să-l cunoască bine în cei câțiva ani ai căsătoriei lor. Odată amintise în treacăt, că bărbatul ei are o rudă bogată, pe care ar moșteni-o, dacă n'ar fi așa cum este. Copilul său va purta odată un titlu mare, dar bani nu o să aibe. Reeder află mai târziu că ruda asta era Lordul Sellington.

În biroul procurorului era sezon mort și se părea, că au dispărut păcatul și crima de pe planeta noastră. Reeder, ședea zi de zi la birou, învățea degetele mari ale ambelor mâini, citea anunțurile din „Times” sau desena figurine pe sugativă. Își întrerupea ici colea activitatea asta obositoare, făcând excursii în părțile Londrei, pe care deobicei nu le vizitează cineva de plăcere. Îi plăcea să-și bag nasul în cartierele rău famate din apropierea docurilor. Și când șeful său îl întreabă odată ce caută prin Limehouse (cartierul rău famat al Londrei), Reeder îi răspunde cu un surâs:

„Vedeți, d-le, am citit odată despre aceste cartiere și drept vorbind, le găsesc mai interesante în natură, decât în cărți. Găsiți acolo chinezi, și presupun că chinezii sunt în genere romantici. Dar nici măcar chinezii nu aduc pic de romantism în Limehouse, care este cartierul cel mai respectabil și cinstit din Eastend”.

Și iar surâse d-l Reeder!

Într-o bună dimineață fu chemat de primul procuror.

„Du-te la Ministerul de Externe la Lordul Sellington”, spuse șeful, „s'a necăjit cu nepotul său, Harry Carlin. Ai auzit de numele ăsta?” Reeder clătină din cap, căci în momentul acela, nu făcea nici o legătură între acest nume și femeia aceea palidă, care locuia în Brockley Road.

„Carlin pare să fie un om de rând”, adăugă procurorul. „Din păcate este moștenitorul Lordului Sellington. Presupun că Lordul vrea ca d-ta să-i confirmi părerea ce o are despre nepotul său”.

„Doamne Sfinte”, oftă Reeder și o șterse fără sgomot.

Lordul Sellington era secretar de stat în Ministerul de Externe, necăsătorit și foarte bogat. În 1911, în urma unei panici la bursă, își vânduse moșiile și investi banii — contrar sfaturilor primite — în hârtii americane. Războiul făcu ca valoarea acestor hârtii să se tripleze, iar speculațiuni fericite în petrol, l-au făcut multi-milionar. Lordul era un mare filantrop și chețuia mulți bani cu donațiuni pentru orfeline și alte întreprinderi de binefacere. Era un bărbat slab, cu o mustră acră.

Se uită la Reeder pe sub sprânceană când acesta intra umil în cameră.

„Așa dar, d-ta ești Reeder?“, murmură el și părea a nu fi prea încântat de musafirul său. „În loc! Am preferat să te chem pe d-ta la mine, în loc să predau afacerea poliției“, spuse el. „Sir James a lăudat foarte călduros discreția d-tale“.

Reeder se înclină ușor. O pauză lungă și neplăcută urmă după aceea, pe care o întrerupse în fine secretarul de stat.

„Am un nepot — Harry Carlin. Il cunoști?“

„Am auzit de el“, spuse Reeder, care, în drum spre minister, își amintise de d-na Carlin.

„De sigur că n'ai prea auzit lucruri bune despre dânsul“, izbucni lordul. „Omul ăsta este un flecar, un risipitor, o rușine pentru numele pe care-l poartă. Dacă n'ar fi fiul fratelui meu, l-ași închide încă azi — pe criminalul acesta! Am aici patru accepte...“

Se întrerupse, deschise furios un sertar, scoase afară o scrisoare și o aruncă pe masă.

„Cetește asta“, se răsti el la Reeder.

Reeder își puse ochelarii și citi scrisoarea. Scrisoarea purta emblema „Azilul de copii din Eastleigh“ și conținea rugămintea să i se dea cinci mii de lire după care va trimite seara pe cineva. Scrisoarea era iscălită „Arthur Lassard“.

„Il cunoști desigur pe Lassard?“, întrebă Lordul Seelington. „Îmi ajută la lucrările mele filantropice. Trebuia făcută o plată pentru terenurile ce am cumpărat în apropierea azilului de copii și după cum știi, mulți notari nu voesc să primească cecuri, ci numai numerar. Am luat deaceia banii dela bancă și i-am predat secretarului meu. Un funcționar al lui Lassard trebuia să-i ridice dela acesta. Nu e nevoie să accentuez că banii au fost ridicați. Oricare ar fi fost acela, care a ticluit planul ăsta, trebuie să recunosc că a procedat foarte șiret. Se știa că am să vorbesc eri în Parlament, se mai știa că am un secretar nou, angajat de curând, necunoscut încă celor mai mulți din prietenii mei. Pe la șase jumătate veni un individ ce purta barbă, cu o scrisoare dela Lassard și de atunci s'au dus banii mei! N'am putut afla, decât să au fost schimbați azi dimineață în dolari. Bine înțeles că ambele scrisori erau false. Lassard n'a iscălit nici o scrisoare, nici nu a cerut bani“.

„Știa cineva de lucrul acesta?“, întrebă Reeder.

Lordul confirmă.

„Nepotul meu! Venise cu două zile înainte la mine să-l împrumut cu bani. Are dela mama sa un venit mic, dar nu-i ajunge nici pe departe, ca să-și facă mendecele. Mi-a declarat pe față că

s-a întors fără nici un ban din Aix. Nu-ți pot spune de când e înapoi la Londra, dar în tot cazul era în cabinetul meu de lucru, când mi-a adus secretarul banii dela bancă. Din prostie i-am explicat de ce am atâția bani acasă și de ce nu-i pot da cei o mie de lire ce-i voia cu împrumut”.

D-I Reeder își scărpină bărbia.

„Și ce să fac eu?”, întrebă el.

„D-ta să-l găsești pe Carlin!”

Lordul se răsti aproape la el. „Dar înainte de toate vreau înapoi banii, înțelegi, Reeder? Trebuie să-i spun că dacă nu-i dă înapoi...”.

Reeder se uită cu atenție la podoaba sobei.

„Sună ca și cum mi-ați cere să comit o crimă, d-le ministru”, spuse el cu respect. „Dar văd lămurit, că în aceste împrejurări deosebite trebuie să întrebuițăm și metode deosebite. Individul acela bărbos, care a luat banii în primire, a fost, pare-se, deghizat?”

„Desigur că a fost deghizat”, răspuns cellalt ironic.

„Cetim deseori despre asemenea lucruri”, continuă Reeder oftând, „în viața de toate zilele însă, nu apare bărbosul niciodată! Aveți bunăvoința și dați-mi adresa nepotului dv.”

Lordul Sellington scoase o carte de vizită din buzunar și o aruncă pe masă. Cartea de vizită alunecă pe jos, dar Lordul nu răsi de cuviință să se scuze. Așa era dânsul.

„Jermyn Mansion”, spuse Reeder ridicându-se de pe scaun. „Voi vedea ce se poate face”.

Lordul Sellington mormăi ceva care ar fi putut însemna „la revedere”, dar probabil că era altceva.

Jermyn Mansions era o clădire îngustă și înaltă. Din fericire Harry Carlin era acasă, când reprezentantul parchetului intră în camera mai mult decât modestă. Un bărbat tânăr, bine făcut se uita supărat pe fereastră. Când îi fu anunțată vizita lui Reeder, se întoarse cu fața spre ușă. Pe figura-i lungăreată și în ochi se vedeau trăsăturile familiare Sellingtonilor. Nu-i lipsea nici partea caracteristică a felului lor și anume ușurința cu care se înfuriau.

Reeder putea privi prin ușa deschisă, într'un dormitor nearanjat și zări acolo și un cușăr mare, pe care erau lipite o mulțime de etichete cu adrese de hoteluri.

„Ce naiba vrei dela mine?”, se răsti el la Reeder, care simți, cu toată obrăznicia tonului, că Carlin e neliniștit.

„Poate îmi dai voie să mă așed?”, întrebă detectivul, luându-și

un scaun, fără să aștepte răspuns, și se așază cu băgare de seamă.
— lui Reeder îi era bine cunoscută calitatea scaunelor din pen-
siuni...

Autoritatea ascunsă în vocea lui Reeder, mări nesiguranța lui Carlin, și când Reeder îi povesti scopul vizitei sale, Carlin se îngălbeni.

„O chestiune neplăcută”, începu Reeder, ridicându-și cu atenție pantalonii puțin în sus, „și când am așa ceva, nu târăgănesc mult”.

Și într’adevăr nu târăgăni de loc, așa încât Carlin se prăbusi speriat pe un scaun.

„Ce face?”, bâlbâi el, „oare mizerabilul îndrăznește...! Credeam că vii pentru accepte, adică...!”

„Adică, eu cred”, spuse Reeder apăsător, „că dacă v’ați permis o glumă cu ruda dv., atunci e timpul să isprăviți jocul. Lordul Selington vrea să considere toată afacerea ca o glumă proastă a d-v. dacă i se înapoiază banii...”

„Dar nici nu m’am atins de afurisiții ăia de bani, sbieră aproape tânărul. „Nici n’am nevoie de banii lui...”

„Din contră”, spuse Reeder. „Aveți mare nevoie de bani. Ați părăsit hotelul Continental fără ca să fi achitat factura. Datorați la diverși vreo 600 de lire. În Franța s’a emis mandat de arestare contra d-v. pentru că ați emis cecuri fără acoperire. Într’adevăr”, Reeder se scărpină pe bărbie și se uită gânditor pe fereastră, „într’adevăr nu-i altul pe toată strada asta, care să aibă mai mare nevoie de bani ca dv.”

Carlin voia să-l întreprună, Reeder continuă însă brulul:

„Am stat un ceas în secția personalului din Scotland Yard, unde numele dv., stimate d-le Carlin, nu este tocmai atât de necunoscut. Dv. ați părăsit Londra cam în grabă — hm — pentru a scăpa de niște neplăceri. Parcă ați spus adinecauri ceva de „accepte”? Se știe că aveți relațiuni cu oameni, pe care poliția îi cunoaște mai bine, de cum vă cunoaște pe dv. până acum. Ați fost apoi amesecat într’o fraudă foarte neplăcută, la niște curse de cai. De existența unei sârmane femei tinere, care trebuie să-și câștige pâinea de toate zilele ca stenotipistă și de a unui bălețas pentru care dv. n’ați făcut încă nimic, nu cred să fie nevoie să vă amintesc”.

Carlin își udă cu limba buzele uscate.

„Asta-i tot ce ai să-mi spui?”, spuse el cu o încercare copilă-

rească de a apare indiferent. Vocea sa tremurândă însă și mâinile sale agitate, arătau cât era de iritat.

Reeder confirmă, clătînând din cap.

„Bine. Acum să-ți spun și eu ceva”, spuse Carlin. „Vreau să procedez — față de soția mea — în mod cinstit. Admit, că până acum nu m'am purtat bine, căci n'am avut banii necesari. Mizereabilul de unchiu, s'a putut scâlda totdeauna în bănet. Eu sunt singura lui rudă și el ce a făcut? A prescris orice centimă, afurisitelor celea de aziluri! M'ași bucura sincer, dacă l-ar fi păcălit cineva cu cinci mii de lire. Eu nu m'ași încumeta niciodată să fac așa ceva. Dar mă bucur că alții i-au jucat festa, indiferent cine ar fi aceea. A lăsat toți banii lui unei droaie de copii murdari, dar nici o centimă pentru mine!”

Reeder îl lăsa să-și epuizeze furia, până ce Carlin căzu fără răsuflare, într'un scaun și se uita stupid la vizitatorul său.

„Povestește-i toate astea”, sbieră Carlin.

În drum spre, Scotland Yard, Reeder vizită micul birou din Portland Street, unde era centrala tuturor întreprinderilor filantropice ale lordului Sellington. D. Lassard trebuie că vorbise deja cu șeful său, căci îl primi pe Reeder imediat, ce acesta îi fu anunțat.

Se înțelege dela sine că Lordul Sellington trebuia să fie ajutat în intențiile sale filantropice de o personalitate atât de cunoscută, ca d. Lassard, care era un organizator de prima forță. Lassard era un bărbat impozant, lat în spețe, cu o față roșie, prietenoasă și care eșise victorios din toate atacurile, la care sunt expuși oamenii în situația sa. Nici chiar vizita recentă a lui Harry Carlin nu reușise să-i turbure calmul.

„N'ași dori să apar dușmănos, dar prietenul nostru comun m'a vizitat sub un pretext atât de copilăros, încât nu pot înlătura bănuiala, că adevăratul motiv al vizitei sale, a fost să puie mâna pe o hârtie de scrisori de ale mele. L-am lăsat într'adevăr câteva minute singur, așa că a avut posibilitatea, să-și procure, dacă ar fi voit, una sau mai multe coli”.

„Ce motiv a invocat Carlin pentru vizita sa?”

„A cerut parale. La început s'a purtat politicoș și m'a rugat să intervin la unchiul său; apoi a devenit violent, m'a acuzat că am intenția să-l fur, eu, și afurisitele mele de binefaceri”. Lassard răsă pe înfundate.

„Toată afacerea îmi pare ciudată. Se pare că Carlin a poci-

nu-l vreo pagubă unchiului său, căci are mare frică de el”.

„Crezi deci, că d-l Carlin, a falsificat numele d-tale și și-a în-sușit banii?”

Lassard ridică din umeri.

„Pe cine altul l-ași putea bănuî?”

Reeder scoase scrisoarea falsificată din buzunar și o celi încă odată atent.

„Am vorbit tocmai acum cu Lordul Sellington la telefon”, spuse Lassard. „Lordul așteaptă mai întâi raportul d-tale și are intenția, că, dacă d-ta nu reușești să-l faci pe tânăr să mărturi-sească, să mai vorbească el astă seară încă odată cu el. Eu, personal nu pot presupune, că d-l Carlin a făcut toată grozăvia asta, deși toate aparențele vorbesc contra lui. D-ta, l-ai văzut, d-le Reeder?”

„Da”, răspunse acesta scurt. „L-am văzut!”

D-l Lassard, încercă să cetească în mutra lui Reeder, deduc-țiile pe care acesta și le făcuse. Dar fața lui Reeder era absolut lip-sită de expresie. Strânse mâna lui Lassard și se înapoia la mi-nister.

Scurta convorbire ce o avu apoi cu Lordul Sellington, nu prea fu plăcută.

„Nici măcar în somn nu am presupus că Harry îți va mărtu-risi d-tale furtul”, spuse Lordul cu un ton disprețuitor. „Lui Harry îi trebuie cineva de care să-i fie teamă și — Dumnezeu! eu sunt omul acela! O să-l văd diseară”.

Fu apucat de un acces de tuse și se domoli după ce luă câte-va inghițituri dintr-o doctorie. „O să-l văd diseară”, spuse el, „și o să-i spun ce am de gând să fac! Până acum l-am menajat, pen-trucă e ruda mea și moștenitorul titlului. Dar acum s'a isprăvit. Am să las toată averea la institute de binefacere. Cred că voi mai putea trăi încă douăzeci de ani, dar orice centimă...” Se opri brusc.

Sellington era un om, care nu-și putea ascunde sentimentele. Reeder, cunoscătorul acesta de oameni, recunoscu lupta din sufletul Lordului.

„N'a avut nici o șansă până acum”, continuă Lordul. „Poate că și eu nu l-am tratat cum trebuia... O să vedem”. Păcu semn detectivului să părăsească camera ca și când acesta ar fi fost un câine pripășit p'acolo și d-l Reeder plecă cam fără voce, căci mai ava destul pe suflet, ce ar fi dorit să spună Lordului.

Reeder avea particularitatea, ca la prelucrarea cazurilor interesante să se refugieze în vechiul său birou din Brockley Road. Acolo se ocupă două ore încontinuu cu telefonul și, lucru ciudat, toate convorbirile erau ținute cu Bookmakeri, căci Reeder îl curățea pe toți. Pe timpul când era cunoscut ca cel mai bun expert de bancnote falsificate, avusese zilnic de a face cu ei, căci plasarea de bani falsificați se poate face foarte ușor la acești oameni.

La 8 seara își terminase ce avea de lucru și mai scrisese o scrisoare pe care o trimise cu un curier special.

Ceeace s'a mai întâmplat apoi în acea seară, se poate explica în mod lămurit din depozitiile martorilor. Lordul Sellington se dusesse acasă după convorbirea cu Reeder și avea intenția să amâne convorbirea cu nepotul său (așa depusese secretarul său) căci nu se simțea bine. O întrebare telefonică la hotelul lui Carlin, căpătase răspunsul că acesta lipsește. Până la ora 9 Lordul fusese împreună cu Lassard și discutase cu el afacerile filantropice. Ei lucraseră într-o încăpere mică, lângă dormitorul Lordului.

Pela 9¼ sosi și Carlin, pe care majordomul casei îl conduse sus. Majordomul declară că a auzit o discuție violentă. La 9½ d-l Carlin părăsi casa. Câteva minute mai târziu, Lordul Sellington chemă servitorul căci voia să se culce.

A doua zi dimineață pe la 7½, servitorul intră ca de obicei în odaia stăpânului său, să-i aducă un pahar cu ceai. Lordul Sellington zăcea pe podea cu fața în jos. Era mort. Moartea survenise de vreo câteva ore. Nu prezenta nici un fel de leziune exterioră și la prima vedere se părea că suferise un atac de apoplexie. Dar din diverse împrejurări se puteau deduce întâmplări neobișnuite. Așa de pildă, casa de bani era deschisă, pe jos erau împrăștiate hârtii, iar în sobă se afla o grămadă de scrisori, în parte arse complet.

Servitorul anunță imediat medicul și poliția. Și din acest moment chestiunea nu se mai afla în mâinile abile ale lui Reeder.

„Mi-e teamă, că a fost ucis”, spuse el cu tristețe superiorului său. „Chimistul legist este sigur că e vorba de o otrăvire cu acotit. Una din hârtiile găsite în sobă era testamentul prin care Lordul Sellington lăsase toată averea sa unor întreprinderi filantropice”.

„Ei, și ce înseamnă asta?”, spuse șeful său.

„Asta înseamnă că Lordul Sellington a murit fără să lase tes-

tament, dacă testamentul care a fost ars, nu se poate reconstitui. Averea lui trece atunci cu titlu cu tot asupra lui..."

„Carlin?”, întrebă speriat procurorul.

D-l Reeder dădu din cap în semn afirmativ.

„Au mai fost arse și alte hârtii, de exemplu patru fâșii de hârtie, înguste, lungi, poate să fi fost chitanțe sau polițe, care erau ținute cu un ac. Nu le pot descifra de loc”, spuse el oftând din greu.

„N'ai amintit încă nimic despre scrisoarea, care fusese predată pentru Lordul Sellington, după ce el se retrăsese deja în camera sa de culcare”.

Reeder clătină din cap ezitând. „Nu, d-le”.

„S'a găsit acea scrisoare?”

„Nu știu”, răspunse Reeder ezitând. „Nu cred”.

„Crezi oare că scrisoarea aceea ar putea da o explicație a crimei?”

„Poate”, răspunse Reeder jenat. „Vă rog să mă scuzați, dar inspectorul Salter mă așteaptă”. Și o șterse pe ușa afară, mai înainte ca procurorul să-i mai fi putut pune vreo întrebare.

Inspectorul Salter îl aștepta cu nerăbdare pe Reeder în cabinetul acestuia. Părăsiră împreună clădirea și în câteva minute automobilul îi aduse în strada Jermyn. În fața casei așteptau trei detectivi în civil. Intrară cu toții în casă. Pe scară, Reeder îl întrebă pe Salter. „Te cunoaște Carlin?”

„Ar trebui să mă cunoască”, răspunse Salter furios. „Mi-am dat toată osteneala să-l bag în pușcărie, înainte de a șters-o spre Continent”.

„Hm! Imi pare rău că te cunoaște”.

„Dece?” Inspectorul se opri din mers.

„Pentru că ne-a văzut, când ne-am dat jos din mașină. Am observat cum se uita după perdele...”

Fu întrerupt de sgomotul înfundat al unei împușcături. Câteva clipe mai târziu, inspectorul, intrând în cameră, zări pe Carlin ghemuit pe jos. O singură privire îi spuse că a venit prea târziu.

„Fapta asta a lui Carlin, economisește guvernului cheltuielile unui proces”, spuse el.

„Nu cred”, spuse Reeder amabil. În câteva cuvinte îi explică apoi motivele necredinței sale.

O jumătate de oră mai târziu, pe când Lassard se pregătea să părăsească casa, fu oprit de un detectiv care-i spuse:

„D-lă te numești Elter; te arestez pentru asasinat”.

„Toată afacerea era de fapt foarte simplă”, explică Reeder șefului său. „Pe Elter îl cunoșteam foarte bine. Dar mai ales îi cunoșteam particularitatea că nu putea scrie cuvântul „posibil” cum se cade. Mi-am amintit de această particularitate a lui, când am văzut scrisoarea ce-o trimisese Lordului și în care-i cerea bani. Sunt absolut convins, că Elter a fost acela, care a încasat și banii. Individul acesta este un jucător neînfrânat. Nici n’am avut nevoie de multe cercetări ca să aflu că are datorii enorme și că fusese amenințat cu parchetul, dacă nu plătește. Bineînțeles, că atunci s’ar fi isprăvit cu „filantropul” Lassard, căci „filantropia” era ocupația sa de predilecție. El conducea societăți filantropice, care nu erau decât pungășii.

„E foarte curios cu câtă ușurință poți găsi oameni, care sunt dispuși să doneze sume importante pentru scopuri filantropice. Eu am fost dealtfel cauza că Elter fusese condamnat la șapte ani închisoare. E mult de atunci, eram încă tânăr. Il pierdusem apoi din vedere, până ce am dat de scrisoarea către Lordul Sellington și în care era o frază unde Elter întrebuințase tocmai cuvântul pe care nu-l putea scrie corect. L-am vizitat personal și am văzut că bănuiala mea era justificată. Am scris apoi o scrisoare Lordului, pe care acesta a cetit-o abia noapte târziu. Elter fusese deja la Lordul Sellington și discutasese totul cu el. Nu pot decât să presupun că lordul stătea la îndoială dacă să-l desmoștenească pe nepotul său, orișicât de păcătos ar fi fost acesta. Elter începuse să se îngrijească, că planul ce și-l făurise (să pună mâna pe averea bătrânului) va eșua și mai ales apariția mea îl neliniștea grozav. El s’a decis să-l suprim pe Lord chiar în acea seară și pentru acest scop a turnat — neobservat — aconită în paharul cu doctorii, care stătea pe măsuta de noapte. Nu vom afla nicodată dacă Lordul a distrus testamentul prin care-l desmoștenise pe nepotul său, înainte de a fi observat că a fost otrăvit, sau după aceea. După ce m’am convins ferm că Lassard și cu Elter sunt una și aceeași persoană, am scris o scrisoare Lordului”.

„As’a-i scrisoarea ce nu s’a putut găsi?”

D-l Reeder aprobă dând din cap.

„Este dealtfel posibil ca Sellington să fi distrus testamentul împreună cu cele patru acceptate falsificate de Carlin. Poate că Carlin a știut că unchiul său e mort, în tot cazul Carlin l-a re-

cunoscut pe inspector, când acesta s'a dat jos din mașină și s'a împușcat, de teama că va fi arestat pentru falsificare de accepte".

Fața melancolică a lui Reeder se acoperă cu un surâs trist.

„Ași fi dorit să nu o fi cunoscut niciodată pe d-na Carlin. Cunoștința mea cu această tânără femeie aduce în toată chestiunea acel element de coincidență, permis în romane, dar care nu se găsește niciodată în viața adevărată. Credința în legătura logică a lucrurilor se cam distruge prin aceasta, însă..

PLASAMENTE AVANTAJOASE

În Londra mișună șapte milioane de oameni și fiecare din acești șapte milioane se află în teorie și în practică sub paza legii. Fiecare fiind socotit în general drept un membru prețios al comunității. Dacă, deci, unuia din aceștia îi se cauzează intenționat o pagubă, un altul trebuie să-și primească pedeapsa; dacă unul își pierde viața în mod violent și cu premeditare, criminalul trebuie să fie atârnat de gât, până ce va surveni moartea. Așa cere legea.

Este foarte greu, chiar pentru cel mai vigilent păzitor al legii, să ție sub supraveghere șapte milioane de oameni, din care cel puțin un milion umblă mereu forfota și nu are domiciliu stabil. Deasemenea este foarte greu să supraveghezi vreo douăzeci de mii de oameni, care au, ce-i drept domiciliu stabil, dar trăesc singurateci. În această categorie intră anumiți vagabonzi, criminali, fete bătrâne nemăritate și alți indivizi fără rude sau prieteni.

Câteodată vin diverse întrebări la poliție. De multeori sororile acestea sunt foarte timide și extrem de politicoase.

D-l X nu mai văzuse pe vecinul său d-l Y, de vreo săptămână. Nu, nu-l cunoaște mai deaproape pe d-l Y. De altfel nimeni nu-l cunoaște; un bătrâior, fără prieteni sau cunoscuți, care-și petrecea timpul îngrijind de grădinița sa. Și acum grădinița e părăsită. Cana cu lapte a rămas la ușă. Ferestrele stau închise. Apoi, apare un sergent sau un gardian; se sparge o fereastră, se intră înăuntru și d-l Y găsit, într'un colț... mort! Poate de foame, poate de un atac de apoplexie, poate s'a sinucis. În cazuri de acestea, „chestiunea” deși tristă, e foarte, foarte simplă. Cel puțin pentru poliție. Dar în cazul când casa e pustie și d-l Y dispărut? Ei atunci chestiunea se complică și greutățile încep.

D-soara Elver plecase în Elveția. Nu mai era tânără, era nemăritată și părea că trăește destul de bine. La plecare, își închise casa — și nu mai revenise. Poliția elvețiană o caută,

Mirmidonii lui Mussolini cercetară deasemenea tot nordul Italiei, dela Domodossola până la Montecatini, însă degeaba.

Și apoi veni rândul d-lui Charles Boyson Middelkirk, un bărbat excentric, violent, care se certa încontinuu cu vecinii săi, din cauza gălăgiei ce o făceau copii acestora. Plecase fără să spună cuiva unde se duce. Trăia singur cu trei pisici. Nici el nu mai revenise acasă. Și era într'o situație materială bună, dar cunoscut ca foarte sgârcit.

Tot astfel era și d-na Athbell Marting, o văduvă rea de suflet, care trăia împreună cu nepoata sa. Doamna aceasta avea obiceiul să dispară din când în când, fără să spună cuiva unde se duce. Nepoata sa căpăta atunci permisiunea să-și procure dela băcan numai atâtea alimente cât îi trebuiau ca să nu moară de foame.

Mătușa sa plătea mormăind notele la înapoiere, Și cu asta se termina chestiunea. Se presupunea că d-na Marting pleca la Boulogne sau Paris, sau chiar la Bruxelles. Într'o zi însă dispăru cu totul. După șase luni dela dispariție, nepoata sa dădu câteva anunțuri în ziarele cele mai ieftine — de teama decontului ulterior — dar fără rezultat. D-na Marting rămase bine dispărută.

„Ciudată afacere”, spuse procurorul, care avea în fața sa, pe birou, dosarele a patru persoane (trei femei și un bărbat) dispărute în ultimele trei luni.

Încreți din frunte, apăsă pe un buton și scurt timp după aceea d-l Reeder își făcu apariția în cameră. La invitația procurorului detectivul luă loc pe scaun, clipi din ochi ca o cucuvea și clătină trist din cap, ca și când ar fi știut de ce a fost chemat și ca și când ar fi refuzat dela început să priceapă chestiunea.

„Ce crezi despre aceste dispariții?”, îl întrebă șeful său.

„Nu știu încă ce să cred”, răspunse Reeder prevăzător. „Londra este un oraș enorm de mare și plin de oameni ciudați, nebuni, al căror fel de viață este — hm — câteodată atât de neobișnuit, încât trebuie să te miri cum de nu dispar mai mulți chiar, numai așa pentru plăcerea de a-și schimba puțin felul de trai”.

„Ai cetit rapoartele?”

Reeder confirmă, dând din cap.

„Am copii depe ele”, răspunse el. „D-l Salter a fost atât de amabil...”

Procurorul se scărpină după ureche, nedumerit.

„Eu nu găsesc, de altfel, nimic deosebit la aceste patru cazuri — cel puțin nimic extraordinar. Patru persoane dispărute! Asta-i doar un procent destul de neînsemnat pentru un oraș atât de mare”.

„Douăzeci și șapte dispăruți în interval de 12 luni”, îl întrerupse Reeder supus.

„Douăzeci și șapte? Ești sigur de asta? Procurorul rămase ca trăznit.

Reeder dădea numai din cap.

„Toate erau persoane, care aveau ceva avere, toți aveau un venit destul de mare, care li se plătea regulat la începutul fiecărei luni — asta o știu precis la nouăsprezece cazuri. Pentru celelalte opt trebuie să mai adun informațiuni. Dar asta-i cert, că toți acești dispăruți erau tăcuți în ceea ce privește sursa veniturilor. Nici unul din ei n'avea prieteni sau rude, cu care să fi stat în legături mai strânse, excepție făcând numai d-na Marting. Exceptând această coincidență la toate cazurile, nu avem nici un alt indiciu, după care ie-am putea aduce în legătură unul cu altul.

Procurorul se uită atent la el dar d-l Reeder nu era niciodată sarcastic, cel puțin nu intenționat.

„Am uitat să amintesc încă un fapt”, continuă D-l Reeder. „După dispariția acestor persoane, au încetat și plățile către ei. Banii veneau spre exemplu pentru d-na Marting chiar și atunci când era într'adevăr plecată undeva, dar dela ultima ei călătorie, dela care nu s'a mai înapoiat, n'au mai sosit bani”.

„Dar ești sigur că au dispărut douăzeci și șapte de persoane?”

D-l Reeder scoase din buzunar o listă pe care erau însemnate numele, adresa și data când au dispărut.

„Ce crezi că li s'a întâmplat?”

D-l Reeder se gândi o clipă, cu ochii ațintiți spre covorul de pe podea:

„Presupun că au fost omorîte”, spuse el aproape vesel. Procurorul sări în sus.

„D-ta pari să fii azi foarte bine dispus”, spuse el răutăcios. „Și de ce ar fi fost uciși, mă rog?”

Dar d-l Reeder nu dădu nici un fel de lămurire asupra părerii sale ciudate. Convorbirea avusese ioc după masă, târziu, și Reeder se grăbea să plece, căci exista o înțelegere tacită între el și o d-șoară drăguță, ca s'o întâlnească la ora cinci și cinci minute, la colțul dintre Podul Westminster și Embankment, unde d-șoara

astepta autobusul spre Lee.

Calitățile sentimentale ale d-lui Reeder erau cu totul necunoscute. Unii spuneau, că mânia, ce o arăta când prindea borfași, nu era decât ipocrizie. Alții credeau că într'adevăr durerea sa era sinceră când grație cercetărilor și efortărilor sale un semen de al său era trimis la închisoare. Menajera sa credea că nu poate suferi femeile și povestea în taină, prietenelor ei, că d-lui Reeder îi lipsește cu totul acele sentimente, care înfrumusețează și glorifică omenirea. În cei zece ani de când era în serviciu la el, d-l Reeder nu-i arătase nici un interes, poate doar s'o întrebe ce-i face gu'a sau să-i dea sfatul, să se ducă pentru câteva zile la mare. Menajera lui Reeder depășise cu mult „anii mijlocii”, dar în viața unei femei nu există nici un moment, în care să renunțe la vreo speranță. Deși era foarte bună menajeră, din toate punctele de vedere, totuși în sinea ei îl disprețuia și zicea prietenelor sale intime, că Reeder e un arțăgos și că îl banuia că trăește despărțit de nevastă-sa, pe care o maltratase. Menajera lui Reeder era văduvă (după cum îi povestise când o angajase) și avusese pe timpuri o viață mai bună — da, mult mai bună.

Față de Reeder era însă plină de respect. Ierta caracterul ciudat al vizitatorilor săi, scuza felul cum se îmbrăca, cu ghetele cele greoaie, pălăria cea tare și cravata cumpărată gata, pe care o prindea la spate cu o cataramă — cu care Reeder se înțepa totdeauna în degete, când o încheia. Dar, ori și ce admirație are o limită și când descoperise într-o bună zi, că Reeder astepta în fiecare dimineață o fată tânără s'o conducă în oraș și că deseori o și conducea scara acasă, atunci limita fu atinsă!

D-na Hambleton povestea prietenelor sale — care îi dădeau dreptate — că nu există un idiot mai mare decât un nebun bătrân, și că o căsătorie între un bărbat bătrân și o femeie tânără trebuie să se termine printr'un divorț.

Menajera obișnuia să-i lase pe masă un jurnal de-al ei favorit de Duminecă, unde era imposibil ca d-l Reeder să nu observe titlurile scrise cu litere mari.

Romanul căsătoriei unui bătrân; Perildia soției aduce la tribunal un bătrân cu păr alb.

Dânsa nu știa dacă d-l Reeder dădea atenție acestor articole, căci niciodată nu făcea vreo aluzie la tragediile acestor căsătorii. Din contră el continua să aștepte pe d-șoara Belman în fiecare dimineață la ora nouă și în fiecare seară la cinci și cinci minute, de

câte ori îi permitea serviciul.

D-l Reeder vorbea atât de rar despre ocupația sa, sau despre obiectul care-l preocupa, încât chiar cea mai mică aluzie, cât de îndepărtată, însemna o remarcabilă excepție. Probabil că nici acum n'ar fi vorbit, dacă d-șoara Belman n'ar fi făcut (involuntar), în timpul unei convorbiri, o observație în legătură indirectă cu dispariția atâtor persoane.

Vorbiseră anume de concediu. Margaret voia să se ducă pentru vreo două săptămâni la Cromer.

„Vreau să plec la două ale lunii. Dividendele mele lunare (nu-i așa că sună extraordinar?) sosesc totdeauna la zintăi...”

„Cum?”

Reeder tresări. Mai toate societățile plătesc dividende odată la 6 luni.

„Dividende, d-șoară Margaret?”

Ea se înroși puțin, observând mirarea sa și râse apoi încet.

„Nu ți-ai dat seama că sunt o femeie cu avere?”, îl necăji ea. „Primesc 10 lire pe lună — tatăl meu mi-a lăsat moștenire un teren cu o casă. Acum 2 ani am vândut casa pentru suma de 1.000 lire și am găsit pentru acești bani un plasament admirabil”.

D-l Reeder calculează în grabă.

„D-ta primești aproape 12½%”, spuse el. „Într'adevăr un plasament excelent. La ce societate ai depus banii?”

Ea ezită un moment.

„Îmi pare rău, dar nu pot să-ți spun. Vezi — trebuie să rămână secret. Este vorba de un sindicat sudamerican, care furnizează arme pentru — cum naiba le zice — da, pentru insurgenți. Știu că nu e frumos să câștigi banii cu furnituri de arme și alte asemenea lucruri — dar se plătește atât de bine și eu nu trebuie să pierd o afacere atât de bună”.

Reeder încreți din frunte.

„Dar de ce trebuie ținută cheștiunea asta atât de secret?”, întrebă el. „O mulțime de oameni cumsecade își câștigă existența cu asemenea afaceri”.

Părea că d-șoara Margaret vorbește numai cu repulsiune despre asta.

„Noi, adică acționarii, ne-am obligat să nu divulgăm nimic despre legătura noastră cu acea societate”, spuse ea. „A trebuit să iscălesc contractul, care conținea un paragraf referitor. Și cum

banii sosesc regulat.. Din suma despusă de mine, am primit până acum 300 lire drept dividende...”

„Hm... hm...”, murmură Reeder, care era destul de deștept ca să nu mai insiste. Și mâine mai putea să vorbească despre asta.

Dar ziua următoare nu-i aduse prilejul dorit. Cineva îi jucă o „farsă” ciudată, un fel de farsă, cu care Reeder era de altfel obișnuit, căci existau doar destui oameni, care aveau motiv să-l urască și nu trecea un an, în care unul sau altul să nu încerce să-i răsplătească tapiul că din cauza lui stetea în închisoare.

„D-ta te numești Reeder, nu-i așa?”

Reeder ținea strâns, cu ambele mâini, umbrela și se uita peste ochelari la individul acela prost îmbrăcat, care stătea în fața sa pe treptele casei. Detectivul eșise tocmai din casă ca să se ducă la birou.

„D-ta ești doar acela care l-a prins pe Ike Walker? Nu ești dumneata?”

Reeder „prinsese” într-adevăr pe mulți. Meseria lui era doar de „a prinde”, adică era un om, care era obligat să bage la închisoare pe rău făcători. El cunoaștea foarte bine pe Ike Walker. Ike era un falsificator abil de bancnote, prea abil chiar, care acum făcea serviciu regulat în închisoarea din Dartmoor și care trebuia să se socotească fericit dacă îi se va permite să-ș păstreze „postul” actual tot restul de doisprezece ani, cât mai avea de stat în închisoare.

Individul care-l acostase era un tip plăpând cu un obraz desnădăjduit. Costumul ce-l purta era, evident, făcut pentru unul, cu un corp mai lung și mai lat; pantalonii erau atât de mult suflecați, haina și vesta aveau atâtea falturi dureroase, încât numai cineva, care stătea deasupra prejudiciilor semenilor săi putea purta un asemenea costum.

Se uita la Reeder cu ochi răi, sclipitori, în care însă acesta nu putea ceti vreo amenințare.

„Da, eu am fost cauza arestării d-lui Ike Walter”, spuse Reeder cât se poate de amabil.

Individul scoase atunci din buzunar un pachetel mic învelit în hârtie verde de pergament. Reeder desveli pachetul și găsi un plic murdar.

„Asta-ți trimite Ike”, spuse tipul. „Eri a ieșit un coleg din închisoare și a adus-o cu el”.

Reeder nu era prea mirat de această știre. Știa foarte bine că

prescripțiile inchișorilor sunt făcute, ca să se calce și Reeder mai știa, că în închisoare se întâmplă și alte lucruri, decât scoaterea prin contrabandă a unei scrisori. Deschise plicul, fără însă a-și îndepărta privirea dela individul care i-l adusese, și scoase un bilet, al cărui conținut era:

„Dragă Reeder — iacă o șaradă pentru d-ta! Poți căpăta ceea-ce a avut alți oameni. Eu n'am căpătat-o, dar vine la d-ta. E ceva fierbinte când vine la d-ta, dar d-ta ești rece când pleacă dela d-ta.

Prietenul d-tale care de iubește

IKE WALKER

(care trebuie să stea doisprezece ani închis, pentru că d-ta ai povestit un morman de minciuni asupra lui).

Reeder își ridică privirea depe scrisoare.

„Se vede că prietenul d-tale a cam înnebunit?“, întrebă Reeder politicos.

„Nu e prieten cu mine. Mi s'a adus scrisoarea, ca să ți-o dau d-tale“, răspunse individul.

„Din contră, dragul meu“, spuse Reeder amabil. „Ike ți-a dat eri în Dartmoor pachetul. D-ta ești Mills, ai fost condamnat de opt ori pentru spargere și probabil că o să te închidă pentru a noua oară înainte de finele anului. Ai fost eliberat eri din închisoare — te-am văzut când te-ai prezentat la Scotland Yard, la viză“.

Individul rămase, o clipă surprins și părea că vrea s'o steargă.

Reeder se uita spre colțul străzii și văzu silueta sglobie mergând spre tramvai. Pierduse posibilitatea să mai întâlnească pe d-șoara Belman.

„Vino înăuntru, Mills“.

„Nu vreau să viu“, răspunse iritat Mills. „Mi-a spus numai să-ți dau pachetul, ceea ce am făcut. Nu mai am ce căuta aici...“.

Reeder îi făcu semn cu degetul arătător.

„Vino, vino, puinșorule mic!“, zise el tare prietenos. „Și te rog nu mă necăji, căci sunt în stare să te trimit înapoi la prietenul d-tale Walker. Sunt într'adevăr un om foarte neplăcut când mă supără cineva“.

Mills îl urmă supus. Își șterse cu rigoare ghetele pe ștergătorul din fața ușii și sui scara pe vârful degetelor, în urma lui Reeder, cu care intră apoi în camera de lucru a acestuia, locașul unde Reeder îndeplinea cea mai mare parte a activității sale mintale.

„Ia loc, Mills!“, spuse Reeder aducându-i un scaun. Se așeză apoi la birou, puse scrisoarea pe masă, își potrive ochelarii și ceti

— pe deasupra lor — încă odată conținutul epistolei. „Nu pot să rezolv șarada”, spuse el. „Cetește-mi-o te rog”.

„Nu știu ce scrie în scrisoare..”, începu individul.

„Cetește-mi șarada!”

Când Reeder îi întinse scrisoarea peste masă. Individul se dădu singur de gol, căci se sculă în grabă și împinse scaunul înapoi scoțând un strigăt speriat, care-l făcu pe detectiv să înțeleagă o grămadă de lucruri. Reeder puse din nou scrisoarea pe masă, luă o farfurie de sticlă din dulap, acoperi scrisoarea și apoi zise:

„D-ta aștepti aici până mă înapoiez, și nu te miști din loc!”

Din tonul vocii se auzea o asprime neobișnuită.

Reeder trecu în sala de baie, suflecă mânecile și lăsă să curgă pe mâini apă caldă. Luă apoi de pe o etajeră o sticlă mică, vărsă conținutul în apă și băgă mâinile în soluția ceea, ținându-le câteva minute. Își curăță apoi unghiile cu peria, se șterse pe mâini și-și scoase haina și vesta agățându-le în baie. După aceea se înapoiă la vizitatorul său.

„Prietenul nostru Walker este ocupat în spital”, constată el mai mult decât întrebă. „Ce-a bântuit pe acolo?, scarlatină sau ceva mai rău?”

El se uită la scrisoarea acoperită cu farfuria de sticlă.

„De sigur scarlatină”, spuse el. „Scrisoarea fusese infectată sistematic”. Luă scrisoarea și o aruncă în focul, care ardea în sobă.

„Walker este într'adevăr un om rafinat”, continuă el apoi. „lucraază desigur la infirmerie. Mi se pare că ai spus, scarlatină, nu?”

Individul dădu numai din cap.

„Și desigur un caz grav, într'adevăr foarte interesant”.

Băgă mâinile în buzunarul pantalonilor și se uită cu bunăvoință la nenorocitul aducător de scrisori.

„Poți să pleci acum, Mills”, spuse el amabil. „Sunt sigur că te-ai contaminat, căci bucățica aia de hârtie pergament nu reprezintă nici un fel de apărare contra acestei boli. În vreo 3 zile vei căpăta febră și pe la finele săptămânei ai să fii mort. Am să-ți trimit o coroană”.

Deschise ușa, arătă spre scară iar individul o șterse aplecându-se.

Reeder îl observă prin fereastră. Văzu cum trece strada și cum o luă spre Lewisham Road.

După aceea Reeder trecu în dormitor, își îmbrăcă altă haină și vestă, luă o pereche de mănuși de ață și se duse la biroul său.

Nici nu se mai gândea că o să-l mai vadă vreodată pe Mills, și nici prin gând nu-i trecea că acest cavaler din Dartmoor plănuia o lovitură cu care ocazie avea să se întâlnească din nou. Pentru Reeder afacerea era terminată.

În ziua aceea se comunică Prefecturii Poliției o nouă dispariție. D-l Reeder aștepta pe d-șoara Belman la tramvai cu zece minute înainte de timpul obișnuit, căci simțea instinctiv că tânăra iată îi va putea da informațiuni prețioase. Era ferm decis ca de data asta să nu se lase până ce nu-i va răspunde la întrebările sale. Scopul și-l ajunsese însă abia aproape de locuința ei.

„De ce ești atât de curios, d-le Reeder”, îl întrebă ea cam nerăbdătoare. „Vrei și d-ta să-ți plasezi banii? În cazul ăsta nu-ți pot ajuta cu nimic, chiar dacă ai voi. Căci ne-am luat obligațiunea să nu achiziționăm noi acționari”.

Reeder se opri în loc, își scoase pălăria și se șterse pe frunte. (Menajera sa, care-l observa de la fereastră, era ferm convinsă că fata îi respinsese cererea de căsătorie).

„Trebuie să-ți comunic ceva, d-șoară Belman, și sper că nu te voi neliniști prea mult”.

Și în câteva cuvinte îi explică dispariția misterioasă a atâtor oameni și despre coincidența ciudată a tuturor acestor cazuri — primirea unui dividend la fiecare început de lună. Tânăra pălise și se uita la el plină de spaimă.

„Vorbești serios?”, întrebă ea. „Dar d-ta nu mi-ai fi povestit toate astea, dacă n'ai avea motive serioase — așa dar societatea se cheamă „Sindicatul Mexico-City” din strada Portugal”.

„Cum ai ajuns acolo?”, întrebă Reeder.

„Am primit într-o bună zi o scrisoare dela directorul firmei un d-șor de Silvo, prin care-mi arăta că a aflat de numele meu dela un cunoscut. Tot în acea scrisoare îmi comunica toate detaliile privitoare la plasarea de capital în societatea sa”.

„Mai ai scrisoarea aia?”

D-ra Belman dete din cap. „Nu. Mi s'a cerut în mod special să aduc scrisoarea cu mine dacă îi voi vizita. De altfel nici n'am zărit vreodată pe vreunul din firmă”, adăugă ea surâzând, căci ani răspuns avocaților lor. Vrei să mă aștepti un moment? Am scrisoarea lor”.

Reeder așteaptă la poartă până ce tânăra se înapoia cu un dosar din care scoase o scrisoare a avocaților „Bracher și Bracher”.

„Stimată Domnișoară,
Referitor Sindicatul Mexico-City

Subsemnatii, reprezentanții juridici ai firmei de mai sus, vă confirmăm, că, după câte suntem informați, firma în chestiune se bucură de un renume bun. Ne considerăm însă obligați a vă comunica în același timp că nu putem recomanda plasări de capitaluri la o societate, care plătește dividende atât de mari, întrucât asemenea plasamente sunt legate deobicei de riscuri corespunzătoare.

Știm însă că firma a plătit dividende de $12\frac{1}{2}\%$ uneori și 20% . N'am primit niciodată o plângere contra ei. În tot cazul noi nu putem garanta, în calitatea noastră de avocați, situația financiară a firmei. Putem numai repeta că societatea în chestiune, se ocupă cu afaceri rentabile și că pare să dispună de rezerve suficiente.

Cu toată stima
BRACHER & BRACHER

„Ai spus că nu l-ai văzut niciodată pe de Silvo?”

Ea clătină din cap. „Nu. N'am vorbit decât cu d-l Bracher. Când m'am dus la biroul societății, situat în aceeași casă cu biroul avocaților, n'am găsit decât pe un singur funcționar, care mi-a spus că d-l de Silvo e în voiaj. A trebuit să las scrisoarea lui de Silvo acolo, căci partea de jos a hârtiei conținea cererea de cumpărare de acțiuni ale societății și a trebuit să iscălesc acea cerere. Putem ridica capitalul investit cu un preaviz de trei zile și tocmai clauza asta m'a determinat să investesc banii la ei. Am trimis banii după ce am primit o scrisoare din partea d-lui de Silvo că acceptă investițiunea mea.

Reeder dădu din cap.

„Și dividendele le-ai primit punctual?”

„În fiecare lună”, spuse tânăra mândră. „Și sunt convinsă că-i faci o nedreptate d-lui de Silvo dacă faci vreo legătură între el și dispariția persoanelor acelea”.

Reeder nu răspunse. În aceeași zi se duse însă în strada Portugal No. 179. Era o casă veche, cu 2 etaje, o scară de modă veche ducea din hallul dela intrare în etajul de sus, care era ocupat pe un negustor chinez. Din hall duceau 3 uși. Cea din stânga purta firma „Bracher & Bracher”, Avocați; cea din fața acestei uși ducea spre birourile sindicatului mexican, iar cea de-a treia care se afla în fundul hallului, purta firma „John Baston”.

D-l Reeder bătu sfios la ușa societății mexicane. O voce îl invită să intre. În fața unei mașini de scris, ședea un tânăr ai căror ochi erau acoperiți cu niște ochelari negri. Tânărul avea puse pe urechi microfoanele unui dictafon și scria asiduu.

„Nu, d. de Silvo nu e aici. Nu vine decât de două ori pe săptămână la birou”, spuse funcționarul. „Cum vă numiți?”

„Asta n'are importanță, mulțumesc”, răspunse Reeder și părăsi camera, închizând ușa după el.

Vizita pe care o făcu firmei Bracher și Bracher a fost mai încoronată de succes, căci găsi acolo pe d-l Joseph Bracher. D-l Bracher era un bărbat înalt, bine făcut, care purta o floare la bu-tonieră. După toate aparențele, firma Bracher și Bracher făcea afaceri bune, căci în birourile din față lucrau vreo șase funcționari. Biroul d-lui Bracher era însă modelul unui birou de o eleganță mediocră.

„Luați, vă rog, loc, d-le Reeder”, spuse avocatul.

Reeder îi explică în câteva vorbe scopul vizitei sale. Bracher surâse.

„Ați nimerit-o bine, că ați venit azi”, începu el, „căci mâine nu am mai fi putut să vă dăm vreo informație. Ca să vă spun ade-vărul, l-am rugat pe d-l de Silvo să-și caute alți avocați. Nu, nu, nu s'a întâmplat absolut nimic, numai că firma își îndreaptă me-reu clienții spre noi și noi avem sentimentul că preluăm încetul cu încetul o responsabilitate, care desigur ne e foarte neplăcută”.

„Aveți din întâmplare o listă a persoanelor care v'au scris din când în când și care v'au cerut sfaturi asupra sindicatului mexican?”

D-l Bracher clătină din cap.

„Trebue să vă mărturisesc — și dv. veți găsi cam ciudat acest lucru, că nu posedăm o asemenea listă. Cel puțin nu o mai avem”, adăugă el. „Și asta e unul din motivele, care ne-au decis să tu-pem relațiunile cu d-l de Silvo. Acum vreo trei săptămâni ne-a dispărut dosarul în care păstram copiile scrisorilor, precum și cererile de referințe, ce ni s'au adresat. Disparația nu ne este nici azi explicabilă, căci în seara dinaintea furtului, dosarul acela fu-sese depus împreună cu celelalte registre ale noastre în casa de fier. A doua zi dimineată am constatat dispariția, fără însă ca să se fi putut constata vreo urmă de violentare a casei de fier. Impre-jiurările au fost atât de misterioase și fratele meu și cu mine am fost atât de impresionați de acest lucru, încât am cerut Sindica-

tului mexican să ne puie la dispoziție o nouă listă a clienților lor. Până azi nu a corespuns însă dorinței noastre”.

Reeder se uita în tavan, ca și când ar fi așteptat vreo inspirație de acolo.

„Cine este John Baston?”

„Nici în cazul acesta nu sunt edificat”, răspunse avocatul surâzând. „Cred că Baston e un financiar bogat, care, după câte știu, nu vine nici măcar de trei ori pe an la lucru. De altfel nu l-am văzut niciodată”.

D-l Reeder se despărți de el și o luă încet pe Portugal Street, cu capul aplecat pe piept, adâncit în gânduri. Mâinile sale împreunate la spate, trăgeau umbrela după el, ceea ce îi dădea aparența unui animal cu coadă.

În aceeași după amiază, Reeder o aștepta pe tânăra fată, ca de obicei, la stația de tramvai. Dar în zadar, căci d-șoara Belman nu apăru până la 5½. Întârzierea asta nu era ceva neobișnuit, căci d-șoara Belman lucra câteodată ore suplimentare. Reeder se duse acasă, fără să se gândească la ceva rău. După ce a luat masa, se duse la casa d-șoarei Belman unde află dela gazda acesteia că d-șoara nu venise încă acasă. Reeder telefonă la biroul unde lucra d-șoara Margaret și neputând afla nici acolo nimic, telefonă și acasă la stăpânul ei.

„D-șoara Belman a plecat la 4½”, fu răspunsul surprinzător, ce-l căpătă. „Fusese chemată la telefon și m'a rugat s'o las să plece mai devreme”.

„Oh”, spuse Reeder deprimat. În noaptea aceea d-l Reeder nu s'a culcat, ci a așteptat în biroul său din Prefectura poliției, rapoartele care veneau dela diferite Divizii polițienesti.

Cu venirea dimineții, îi veni și siguranța înspăimântătoare că și d-șoara Belman trebuie adăugată pe lista acelor persoane care au dispărut în împrejurări atât de misterioase.

Pe la 8 dimineța, Reeder se duse acasă, luă o baie, se bărbieri și când Procurorul general sosi la birou, găsi pe Reeder așteptându-l. Vocea lui era mai aspră și pierduse ceva din atmosfera de umilință, cerșetoare de scuze, care-l învăluia de obicei.

Reeder explică procurorului în câteva cuvinte dispariția d-rei Belman.

„Crezi că de Silvo e de vină?”, îl întrebă șeful.

„Sunt convins de asta”, răspunse cellalt liniștit. „Mai am o singură speranță, dar atât de slabă...”

Reeder nu explică amănunțit în ce consta speranța sa, ci se duse în strada Portugal la biroul sindicatului mexican.

D-l de Silvo lipsea bineînțeles. Reeder ar fi fost, de altfel, foarte surprins, dacă l-ar fi găsit. Trecu prin hall în biroul avocaților unde fu primit de ambii Bracher.

D-l Reeder, le spuse foarte serios: „Am să las aici un gardian cu ordinul de a-l aresta pe de Silvo, imediat ce va apare. Găsesc că e corect să vă comunic dv., avocaților săi, acest lucru”.

„Dar, pentru Dumnezeu, ce a făcut?”, începu unul din Bracher foarte surprins.

„Nu știu încă de ce am să-l acuz, dar acuzarea va fi foarte grea”, spuse Reeder. „Deocamdată n'am comunicat încă bănuelile mele la Scotland Yard. Dar, d-le Bracher, clientul dv. va trebui să ne aducă dovezi palpabile de nevinovăția sa, dacă vrea să rămână liber”.

„Nu înțeleg nimic din toată afacerea asta”, spuse avocatul buimăcit. „Dar ce a făcut de fapt? Oare societatea sa este o pungășie?”

„Nici nu există o pungășie mai mare”, răspunse cellalt tăios. „Am să cer mâine imputernicirile necesare ca să perchezitionez birourile societății, dar și pe acelea ale d-lui John Baston. Am așa o presimțire, că voi găsi acolo lucruri foarte importante pentru mine”.

Reeder părăsi abia târziu Scotland Yardul. Din spre podul Westminster văzu venind spre el un automobil, din care cineva îi făcea semneperate. Din mașină sări jos d-l Joseph Bracher.

„L-am găsit pe de Silvo”, strigă el. Individul era extrem de iritat și galben ca ceara. Reeder ar fi jurat, că-i clănțăneau dinții.

„E ceva care nu-mi pare curat”, continuă Bracher. „Fratele meu a căutat să-l descoase. Dumnezeuule, dacă într'adevăr a comis crimele celea, n'am să-mi iert niciodată că..”

„Dar unde e acum?”, îl întrerupse Reeder.

„A venit la noi la Dulwich, scurt timp înaintea mesei. Avem o casă acolo. Fratele meu și cu mine suntem holtei și trăim singuri. De Silvo a mai fost la noi la masă. Fratele meu a început să-l descoase și la sfârșit a destăinuit lucruri, care par imposibile. Omul ăsta trebuie să fie nebun”.

„Dar ce a spus?”

„N'ași putea să vă spun exact. Ernest îl păzește acolo, până ce veți veni dv.”

D-l Reeder se urcă în mașină. Câteva minute mai târziu mașina gonca spre Camberwell Lane House, o clădire veche de aparență onorabilă, se afla la capătul unei șosele, care forma acolo un fel de fundătură. Casa era clădită în mijlocul unui parc.

D. Bracher coborî, deschise ușa și conduse pe d-l Reeder într'un hall frumos mobilat. O ușă era deschisă. „A venit domnul Reeder?”

Reeder recunoscu vocea lui Ernest Bracher și intra în încăperea.

Ernest Bracher stetea rezemat de un șemineu. În odaie nu mai era nimeni.

„De Silvo s'a dus să se culce puțin”, explică el. „Dar asta e o afacere teribilă, d-le Reeder”.

Întinse mâna și Reeder merse sper el. Când piciorul său atinse covorașul persan, care era întins în fața sobei, Reeder avu subit impresia unui pericol și încercă să dea înapoi. Dar își pierduse de acum echilibrul. Simți cum podeaua de sub el se lăsa în jos. Se prăbuși și încercă să se ție cu mâinile de deschizătură. Văzând însă pe Bracher, că ridică piciorul ca să-l lovească pe degete, își dădu drumul și căzu în adâncime. Căzătura îi făcu să-și piardă aproape conștiința. Se ridică încet, uitându-se în sus spre deschizătura care devenea din ce în ce mai mică și văzu pe unul din frații Bracher cum se uita la el.

„Cu d-ta ne socotim noi mai târziu, Reeder”, strigă Joseph Bracher rânjind. „Am mai avut noi aci oameni abili și...”

Din pivniță răsună un foc de revolver. Glonțele îi atinse pe Bracher la față și sparse candelabrul. În clipa următoare chepengul se închise, iar d-l Reeder se afla singur într'o pivniță mică, pardosită cu cărămizi. Nu prea era singur, căci Browningul, pe care-l ținea în mână, îi era acum un camarad foarte plăcut.

Scoase lampa electrică de buzunar și cercetă pivnița. Peretii și pardoseaua erau umezi ceea ce îi se păru suspect. Într'un colț se aflau câteva trepte, care duceau spre o ușă de fer. încuiată.

Deodată auzi:

„D-le Reeder!” Se întoarse brusc și luminează cu lampa în colțul opus. Margaret Belman se afla acolo, șezând pe un morman de saci vechi.

„Mi-e teamă că te-am adus într'o situație neplăcută”, spuse ea, dar Reeder admiră liniștea ei desăvârșită.

„Ești de mult aici?”

„De eri noaptea”, răspunse ea. „Bracher îmi telefonă că trebuie să-mi vorbească și m'a luat cu mașina. Până astăseară m'au ținut închisă în altă încăpere, de unde m'au adus aici acum vreun ceas.

„Ce fel de încăpere era aia?” Ea arătă spre ușa de fier.

D-șoara Belman nu-i dădu alte amănunte, nici nu era, de altfel, momentul să discute nenorocirea comună. Reeder urcă treptele scării și examinează ușa, care se încuiă din partea cealaltă — căci nu avea broască — și se deschidea în spre pivniță. D-șoara Belman îi spus că ușa asta ducea spre un coridor îngust și spre o bucătărie. Ea sperase că va putea scăpa pe acolo, căci între ea și libertatea dorită nu se afla decât o fereastră cu gratii de fier.

„Dar fereastră era așa de sus, și apoi, cu gratiile alea nu puteam începe nimic”.

Reeder cercetă încă odată pivnița și luminează apoi tavanul. Nu văzu nimic altceva decât o macara atârnată de o grindă.

„Ce intenționează oamenii ăștia cu noi?”, se întrebă el și ca și cum întrebarea asta ar fi fost auzită și nu voiau să-l lase nedumerit, Reeder auzi sgomotul gălgăit al apei ce intra în pivniță și îi ajunse în câteva clipe până la glesne.

El luminează partea de unde venea apa. Trei găuri mari erau făcute în perete și prin fiecare intra apă în cantitate mare.

„Ce înseamnă asta?”, întrebă Margaret înspăimântată.

„Sue-te pe scară și rămâi acolo”, răspunse el scurt. Luă unul din saci și încercă să astupe găurile. Dar își dete imediat seama că era imposibil de oprit apa. Și acum misterul dispariției atâtor oameni nu-i mai era lui Reeder un mister”.

Apa urca cu repeziciune uimitoare. Până la genunchi, până la coapsă îi ajunse apa. Reeder se urcă și el pe treptele unde stătea fata. Nu exista scăpare pentru ei. Reeder presupunea că apa se va urca numai atât de sus, ca ei să nu poată atinge grinda sau macaraua, a cărei semnificație îi era acum clară. (Oamenii uciși trebuiau doar scoși într'un fel oarecare din pivniță). Reeder era un înotător foarte bun, își dedia însă seama că nu va putea rezista mult timp.

„Își scoase haina și vesta și deschise gulerul cămășei.

„E mai bine dacă-ți vei scoate și d-ta rochia”, spuse el liniștit. „Știi să înoți?”

„Da”, răspunse ea încet.

Dar el nu o întreabă — ceeace îl preocupa mai mult, și anume cât timp ar putea să reziste.

Apa suia din ce în ce mai sus. El o apucă de mână.

„Ii-e teamă?”

„Nu”, șopti ea. „E delicios, că ești cu mine. Dar de ce ne chinuesc oamenii aceștia?”

Apa ajunsese acum la treapta superioară a scării și suia mereu. Reeder se rezemase cu spatele de ușa de fer și aștepta sfârșitul. Deodată simți că cineva atinse ușa de partea cealaltă. Auzi un clicăit ușor, ca și când s'ar fi tras un zăvor. Impinse pe fată cu precauție la o parte și puse ambele mâini pe ușa. Nu încăpea nici o îndoială, cineva lucra la ușa de partea cealaltă.

Coborî o treaptă și simți curând cum ușa se mișcă, deschizându-se încet. Văzu o licărire de lumină. În momentul următor Reeder deschise ușa și sări afară strigând: „Sus mâinile”.

Cel care se afla acolo lăsă să-i cadă lampa din mână, atât era de speriat. Reeder îndreptă lumina lămpii sale asupra lui și fu atât de surprins, încât era și el cât p'aci să scape lampa din mână.

Individul care stătea acolo, era Mills, fostul pușcăriaș, care-i adusese scrisoarea infectată din Dartmoor.

„Bine, bine, d-le inspector. Iar am căzut mesa!”, murmură individul supărat.

Detectivul pricepuse imediat situația. În momentul următor o apucă pe fată și o trase pe coridorul îngust, în care intra acum și apa.

„Pe unde ai intrat, Mills?”, îl întreabă Reeder.

„Prin fereastră”.

„Unde? spune odată”. Borfașul îi duse la fereastra, pe care și tânăra fată o privise cu atâta dor. Gratiile dispăruse, tot pervasul ferestrei fusese scos. În momentul umător toți trei se găseau afară, pe iarbă, sub cerul înstelat.

„Mills”, spuse Reeder cu vocea tremurândă, „ai voit să furi?”

„Da”, mormăi Mills. „Nu vreau să-ți fac dificultăți”.

„Șterge-o”, șueră Reeder. „Șterge-o repede! Și acum tânără tă-șoară mai avem o mică plimbare de făcut”.

Câteva clipe mai târziu un polițist — cu gura căscată de mirare — zări un bărbat de vârstă mijlocie în cămașe și pantaloni și pe o tânără fată în jupon de mătase, uzi până la piele, care veneau spre el.

„Societatea Mexicană nu era în realitate decât „Bracher și Bracher” explică Reeder șefului său. „John Baston nici nu exista. Birourile acestuia nu erau decât drumul de trecere, când frații Bracher voiau să meargă dintr'un birou în altul. Funcționarul societății mexicane era orb. Trebuia să fie orb. Asta am văzut-o la prima dată. În birourile londoneze sunt ocupați o mulțime de dactilografi orbi și cel dela societatea mexicană trebuia să fie orb pentruca identitatea lui Bracher cu de Silvo să fie ținută secretă. Firma Bracher și Bracher decăzuse din ce în ce mai mult. Probabil că se va afla, că au defraudat banii, ce le-au fost încredințați. Atunci au găsit ideea să facă pe cei ușor încrezători să depună banii la ei, promițându-le dividende grase. Iși alegeau jertfele cu precauție. Joseph, care era șeful sindicatului, cerceta cu deamănăntul, ca nenorociții să nu aibe rude sau prieteni. Dacă frații Bracher nu prea erau siguri de viitorul acționar, atunci scriau o scrisoare, prin care îi deconsiliau să-și depună banii la societatea mexicană, arătându-i în același timp o altă societate mai sigură.

După ce au plătit 2—3 ani dividendele celea enorme, acționarul era atras în casa lor din Dulwich, unde-l omorau în mod extrem de științific. În interiorul terenului se va găsi de sigur un cimitir inoficial. După câte am putut afla, acești ucigași, au adunat în felul acesta în ultimii 2 ani, vreo 120.000 de lire.

„De necrezut!”, spuse procurorul. „Într'adevăr de necrezut!”

Reeder ridică din umeri. „Există ceva mai denecrezut decât criminalii Burke și Hare? În fiecare clasă socială și în fiecare epocă există câte un Burke și Hare”.

„De ce au așteptat frații Bracher atâta timp cu uciderea d-soarei Belman?”

Reeder tuși.

„Voiau să facă curățenie, dar nu voiau să o extermine pe tânăra fată până ce nu vor pune mâna pe mine. Trebuie să presupun tuși din nou, „că erau încredințați că eu ași avea un interes deosebit pentru această tânără domnișoară”.

„Ei — și d-ta, ai într'adevăr un interes deosebit?”, îl întreba procurorul.

D-l Reeder nu răspunse.

— S F A R Ș I T —